

ĐỒ ĐỒ

Biển Tình Mênh Mông

Tập 1

- Phong lấy khăn thấm bớt những giọt mồ hôi đang rịn đầy trán anh, cái nắng xế chiều oi bức và nồng mùi bụi bặm:
- Phong tiếp tục rà xe theo con đường rộng đưa mắt dáo dác tìm kiếm, rồi bất chợt anh thắng xe trước ngôi nhà hai tầng khang trang đẹp đẽ, anh nhìn kỹ lại số nhà, sau khi khẳng định đúng nơi mình cần đến, anh dựng xe rồi bấm chuông:
- Reng.. Reng.:
- Tiếng chuông lạnh lót reo lên Phong đứng chờ một lát có tiếng mở chốt cửa. Tầm cửa kính vừa kéo ra, Phong liền lên tiếng hỏi:
Xin lỗi chị, cho hỏi có phải đây là nhà anh Gia Lạc không?
- Cô gái trong bộ áo xanh tròn mắt nhìn chàng thanh niên trước mặt, rồi lém lỉnh trả lời:
- Ờ phải, em hỏi anh Gia Lạc có chuyện gì không?
- Cầm Phong định thần nhìn lại rồi ngỡ ngàng nhận ra cô bé trước mặt, anh đã hàm hồ khi kêu cô bé là chị, cho nên khi nghe cô bé kêu anh là em, anh nhướng mày bật cười nói:

Xin lỗi, tôi không nhìn rõ, nắng ngoài này lóa mắt quá !:

- Cô bé đáp vội:

không sao, cảm giác ban đầu vẫn chính xác, tôi không muốn mình là một con bé con mãi, dù gì cũng còn có anh là người biết nhận xét:

- Phong mỉm cười trước cái tính trẻ con của cô gái mới lớn, anh hỏi lại:

Gia Lạc có nhà không?

Có, anh là bạn của anh Hai tôi hả?

- tôi là Cẩm Phong, phiền cô vào thông báo giùm được không?

Cô bé nhướn cao đôi chân mày đen cong lên nói:

Tất nhiên ! Chờ một chút nghen !

Cám ơn:

- Không cần!:

- Nói xong cô bé khép cánh cửa lại quay vào nhà, chưa được năm phút, Phong đã thấy cái cửa mở bật ra cùng tiếng reo vui của bạn:

- Ê Phong, sao giờ mới tới, tao chờ mày suốt từ trưa đến giờ.

vừa bá vai Phong, Gia Lạc vừa luôn miệng tươi cười hỏi han kéo Phong vào nhà:

- Vào nhà đi, vào nhà ! Thằng quý ! Lâu quá không gặp, mày đen và răn chắn hơn trước:

- Phong đùa khi thấy cô bé lúc này đang lấp ló nơi chân cầu thang nhìn ra.

Răn chắc thì tao chấp nhận, còn đen thì chắc tại này giờ bị đứng dang nắng ngoài cửa chờ mày đó:

- Gia Lạc đập vai Phong lớn tiếng cười:

Trời ơi ! Mà đừng có chấp con Gia Minh, cái tật nó hể nghe ai đến tìm hỏi tao là nó vậy đó:

- Gia Minh ! Cô bé lúc nãy đã ra mở cửa hỏi Phong là em gái của Gia Lạc. Cô bé đang lườm Phong hậm hực lắm lắm nói nhỏ:

Hừ ! Mới có chút xíu mà hăn ta đã xảo ngôn đã nói là chờ đến đen cả người, đúng là lão khoét:

- Cẩm Phong nhìn thấy thái độ tăm tức của Gia Minh, anh cười hỏi lớn tiếng:

Nè Gia Lạc, sao lại có chuyện phân biệt kỳ cục vậy hả? Mà coi bộ không khéo với em út rồi:

- Gia Lạc nhăn nhó:

Trời ! Mà ở rồi biết tao nói ra lại mất hay. Nó cứ như là một diễn viên điện ảnh đang ăn khách, cứ làm khổ mấy ông chủ trường quay vậy, chịu không nổi mà ạ !:

- Tội không ! thôi để lần này tao giúp cho.

Tao đãi mà cử cả phê mỗi sáng:

- Phong reo lớn:

Oa ! chưa gì tao đã gặp một áp phe quá hời rồi ! Xuất hành lần này tao hên quá !:

- Gia Lạc đáp:

Chưa chắc đâu, mà đừng vội mừng, ngồi ghế chờ tao lấy nước cho uống:

- Ờ được đó ! Tao khát khô cả cổ rồi:

- Cẩm Phong nói xong ngồi xuống cái ghế duỗi chân dài ra cho bớt mỏi, anh khẽ nhìn về chân cầu thang thì không còn thấy bóng dáng

cô bé lúc này đâu:

- Cẩm Phong lúc này mới đưa mắt quan sát căn phòng - Anh chưa đi xem xét hết căn nhà, nhưng bằng vào cách trang trí phòng khách này, anh đã biết gia đình Gia Lạc rất giàu và sang trọng, bức hình chụp cả nhà Gia Lạc phóng lớn treo trên vách tường với những hoa văn vẽ trang điểm xung quanh trông thật hạnh phúc và lạ mắt:

- Hạnh phúc vì những khuôn mặt và nụ cười tươi tắn của người trong hình, còn lạ mắt vì cái khung cảnh và những tiểu tiết chung quanh tường choán hết một khoảng lớn của cái vách, Cẩm Phong ngẫm nghĩ và thầm ao ước cảnh đề huề cho gia đình mình, anh nén tiếng thở ra buồn bã:

- vừa khi Gia Lạc bước ra, đặt tay anh nói lớn:

Nè, mày thấy tao trong hình có oai phong không?

- không bằng ở ngoài.

Gia Lạc khoái chí cười lớn:

Hạ. Hạ. Ha ! Mày biết cách ăn nói tự bao giờ vậy. không ngờ đó nghe.

Uống nước đi, cam tươi đó:

- Cẩm Phong cầm ly cam giơ lên nhả mặt hỏi:

Gia Lạc, tao nhớ bột cam nó đâu có tiết ra chất ngọt mà mày chừa đầy ly vậy, hay là ở nhà hết đường rồi phải không?

- Gia Lạc nhăn nhó.

Trời ơi ! Mày có uống giùm tao thì uống, đừng có đòi hỏi mà, tao đâu phải chuyên gia pha chế, con Gia Minh nó lại không chịu làm giùm, chẳng lẽ tao cho mày uống nước lọc thì kỳ quá !:

- Phong phì cười:

Có em gái mà chẳng nhờ được thật sao, mà có đáng mặt làm trao không vậy, không biết dỗ ngọt con gái nữa à?

- Đàn bà thì tao biết, nhưng con gái tao xin chịu ! cũng tại mày !:

- Phong chồm lên hỏi:

Tại sao? Vô lý !

Vô lý cái gì? Mới gặp mặt! Mày đã làm mích lòng nó rồi, lúc nãy nó nói với tao nó thấy cái mặt mày là nó g hét, làm hại luôn cả tao ang tiếng có mấy thằng bạn, thằng nào cũng như thằng nào ! Rõ chán !:

- Cầm Phong nhượng mày:

thôi, than t hờ cái gì, cô em gái của mày giao cho tao, bảo đảm chỉ trong ba ngày, là rằm rắp ngoan ngoãn ngay, mày khỏi lo. Nè quên ! Nãy giờ ba má mày đâu?

Ba má tao đi dự đám cưới, chắc chiều mới về đến, thôi để tao chỉ phòng cho mày, theo tao !:

- Phong theo Gia Lạc lên lên lầu đi hết dãy hành lang quẹo trái, Gia Lạc mở cái cửa chỉ cho Phong:

- Phong mày vừa ý không? Ở đây vừa yên tĩnh vừa thoáng, chiều chiều mày có thể mở cửa sổ ngắm cảnh trời mây không ai quấy rầy, chỉ có Gia Minh nó lên chăm sóc mấy bụi hoa của nó ngoài này thôi, chẳng có ai ra vào làm rộn mày hết:

- Phong nhìn qua một lượt, cái giuờn gphủ ra xanh đẽc ái tử áo và cái bàn ngồi viết có đèn chụp - Tường dường như mới được quét lại vôi, lớp vôi trắng sáng làm nổi bật những chiếc rèm cửa mày tro viền ren trang nhã, bức tranh tĩnh vật vẽ chiếc bình hoa trắng trên nền phong, xanh lá bên cạnh chùm hoa gia màu tím rủ dài:

- Phong mỉm cười thốt lên:

[mất 2 trang].

Nè, còn gì? Lộn xộn tao xẻo cái mớ mày bây giờ, phát biểu vô duyên:

- Ai nói chị em vô duyên?

không vô duyên mà nó câu nào nghe cũng muốn phát ghét !

Ậy ! Tại em với chị không cùng tần số nên nói chửi vậy đó !

= Tần số của mày chỉ có mấy thằng điên mới hạp c hứ hạp với ai được !:

- Chị ba, em đâu có muốn tuyên chiến với c hị mà chị đo em sát ván vậy :

- Xì, dễ chừng tao t hèm gây chiến với mày chắc, mõi mồm.

vậy thì thôi, phần bánh của em chị đưa đây, làm gì mà ôm trọn gói vậy?

- Bà Định lắc đầu cười bao dung, mắng cả hai:

Minh, Khải ! Đứng đả lại một chút xem ! Xấu hổ quá, lớn rồi mà cứ oang oác với nhau suốt ngày:

- vừa khi Cẩm Phong bước ra chào bà.

Gia Lạc lên tiếng:

Ba mé, Cẩm Phong bạn con. Hôm nọ con có thư với ba má Cẩm Phong đến nhà mình ở tạm một thời gian:

- Ơ ! - Bà Định vồn vã hỏi - Cháu lên bao giờ, mấy bữa nay thằng Lạc nó trông cháu quá.

= Phong lễ phép thưa:

Dạ, cháu mới lên lúc xế trưa.

Bà vui vẻ nói:

= Cháu cứ tự nhiên thoải mái như ở nhà nhé, nhà bác rộng lắm, còn dư mấy Phong hòng bỏ trống cũng không có ai ở, cháu lên ở cho ấm cúng:

- Dạ, cháu cảm ơn hai bác.

Bà xoa tay:

không có gì, cháu cứ xem như trong nhà, cháu cũng như Gia Lạc thôi:

- Đêm ở thành phố thật nhộn nhịp và sôi động, người qua kẻ lại xe cộ đan kẹt như mắc cửi, trai gái với những trang phục đẹp đẽ dập dìu.

Cầm Phong ngồi sau chiếc mô tô do Gia Lạc lái chạy qua những đại lộ đông đúc người xe. Gia Lạc hỏi bạn:

- Mà thấy sao Phong? Cảm giác của mà?

Như thăng mán lên thành phố chứ sao mà hỏi:

- Gia Lạc bật cười:

Nè, qua mắt ai thì được, chứ đừng qua mắt tao, mà là thăng ngũ thì tao là gì?

- Phong cười sau lưng bạn đáp lời:

- Kể ra cũng lạ, khi ở đây lúc trước tao chỉ đơn thuần đi chơi cho thỏa chí, nhưng bây giờ có suy nghĩ sẽ ở hẳn lại chốn này lập nghiệp, tự nhiên tư tưởng nó có khác đi mà à:

- Tâm lý thôi, cô gì đây. Mà cứ nghĩ như thời gian trước mà ở đây với tao, có gì thấy đổi:

- Khó nói lắm, thôi bỏ đi. Ghé chỗ nào đi chứ, chả lẽ mà cứ cho tao hít bụi ngoài đường hoài sao?

- À được ! Tao đưa mà lại chỗ này uống thử, cà phê ở đó bán tuyệt

lắm !:

- Cà phê, hay người bán tuyệt?

Mày lại méo mó, cứ đến rồi tự nhận xét lấy:

- Hà ! Hà ! Thế thì tao đoán đúng rồi !

Cầm Phong nhấp ngụm cà phê thơm ngon rồi thả lỏng cơ bắp nhìn xung quanh. Anh hỏi:

Sao mày biết?

Mày còn hỏi, ngồi uống nước mà mắt cứ chòng chọc bên quầy hàng kế bên. Chỉ có mù mới không đoán ra, qua làm quen đi, định yêu đơn phương rồi đợi cho người ta lên xe hoa sao?

- Chưa có cơ hội:

- Phong cười kéo bạn đứng dậy:

Theo tao, mày làm tao thất vọng quá thôi ! Cứ lóng ngóng như trai mới lớn, phát tức cười :

- Mày đừng chế nhạo tao, trời sanh nó vậy, gặp đúng đối tượng của mình tự nhiên tay chân cứ luýnh quýnh lên.

Tội không !:

- vừa khi cả hai đứng trước quầy hàng sáng trưng ánh đèn, cô gái với thái đột rang nhả lên tiếng hỏi:

Hai anh cần gì?

- Cầm Phong nhìn quanh gian hàng như có ý lựa chọn rồi quay lại

Gia Lạc hỏi:

Sao, lúc này mày muốn mua cái gì thì tìm đi:

- Lạc lúng túng:

Ờ. Ờ ! Tao. thôi mày chọn đi. chợ đi, chọn giùm tao đi :

- Phong mỉm cười rồi nói với cô gái:

À! Bạn tôi muốn, tìm một cái đèn để bàn, để tiện viết hay làm việc lúc ban đêm, cô có thể cho xem hàng?

- Cô gái đưa mắt thoáng nghi ngờ nhìn hai chàng thanh niên trước mặt, cử chỉ của cả hai có vẻ lạ lạ như không phải thật ý mua hàng, cô quay vào soạn ra mấy kiểu đèn rồi đặt lên mặt kính nói:

- Hai anh xem:

- Cô nhủ thầm thử xem hai anh chàng này giờ trò gì đây ! Cô cười niềm nở giới thiệu mặt hàng cùng giá cả và lẽ dĩ nhiên là cái giá đa cơ hơn bình thường:

- Phong đưa tay cầm cái đèn lên ngắm nghía, nhưng thật ra anh nhìn vào khuôn mặt cô gái nhiều hơn. phải nói là Gia Lạc có con mắt biết nhìn, cô gái dễ thương, đôi mắt dài lúng liếng dưới rèm mi dày mượt và đôi môi tươi tắn thu hút, khuôn mặt xinh xắn trắng hồng không phải do son phấn mỹ phẩm mà là cái trắng mịn màng non tơ, khiến người nhìn cứ muốn đưa tay lên sờ thử:

- Cầm Phong lên tiếng:

Cô chủ à ! Cái này giá bao nhiêu vậy cô?

Dạ trăm bảy:

- Phong trợn mắt hỏi gằn lại :

Trăm bảy à? Cô có lộn không đó, t ụi tui đâu có phải dân trên rừng xuống, cả đời chưa biết xài qua loại này đâu !:

- Như Hào tròn mắt nhìn phản ứng mạnh mẽ của chàng trai. Cô cũng thoáng gượng vì sự quá lỗ của mình, cô nói thách quá ! Gia Lạc vội níu tay Phong lay nhẹ nhắn nhó, anh sợ Phong làm mất tình cảm với

người đẹp, anh giả lả.

= Phong à ! Đừng đùa nữa ! nếu có mua thì mua, còn không. À..mày chọn kiểu khác đi:

- Phong chợt nhớ đến Lạc, anh bèn đổi thái độ tươi cười nhìn cô gái nói:

Ờ ! tôi.. tôi đùa thôi ! Cô gói giùm đi:

- Cô gái qua Phong hút lúng túng bèn vội lấy hàng bỏ vào hộp gói lẻ làng, Phong thấy thế cố vớt vát lần cuối:

À! Cô chủ ! Cô có bớt chút đỉnh không vậy?

- NT mím môi đánh mặt liếc xéo Phong trả lời:

không anh ạ ! Hàng bán đúng giá không bớt, nếu anh mua thêm một hai món nữa tôi có thể tính lại chút đỉnh, tiếc là chỉ có một món, thành ra không lời bao nhiêu, bớt không được !:

- Cầm Phong lên trề môi lẩm bẩm nói nhỏ. Hừ! Tưởng bỏ bộ tui này kùng hả mà mua thêm để cho cô cửa cổ ! Nghĩ thế nhưng Cầm Phong vẫn giữ phong thái lịch sự dễ mến nhất của anh, anh lân le hỏi:

Cửa hàng này mở cửa tới mấy giờ vậy cô?

không qui định, bao giờ hết khách thì đóng cửa, thường thì khoảng mười giờ:

- Ban ngày có bán không?

Có, sáng tám giờ bán đến tối, chúng tôi bán suốt ngày không nghỉ trưa chiều:

- cũng tiện quá. À ! Cô tên gì vậy?

Cô gái nhìn chàng trai bằng ánh mắt khiến cho người đối diện phải

bối rối. Cẩm Phong cũng không thoát khỏi trường hợp đó nhưng anh mau chóng lấy lại phong độ vội nói :

xin lỗi, tôi hơi đường đột, nhưng thật rạ. như thế này. !. tôi Cẩm Phong và anh bạn tôi là Gia Lạc đây muốn làm quen với cô, thú thật nhen,cái đèn bày này tôi mua về cũng chẳng biết để đâu cả, nhưng nhìn đi ngó lại chỉ có nó là loại tương đối rẻ tiền trong gian hàng này, cô đừng cười, nếu tôi không vội đường đột làm quen với cô chắc lần sau tôi và bạn tôi chỉ có thể đứng ở ngoài đường nhìn cô thôi !. Mà nếu như vậy thì dễ bị hiểu lầm là thành phần bất hảo lắm :

- Như Hào im lặng nghe cô huyền thuyên một hồi rồi khi hiểu ra anh muốn nói gì cô chợt mỉm cười, mà thật ra không cười không được trước bộ mặt vừa chân thành vừa lém lỉnh "dễ ghét" của anh chàng trước mặt.

Cô không biết nói gì, thì Cẩm Phong đã dịu dàng tấn công:

- Cô tên gì vậy?

Tôi!

Ờ!:

- Như Hào !

Cẩm Phong lặp lại trầm trồ:

- Như Hào, tên đẹp quá !:

- Như Hào ngắt lời Phong :

Tên đẹp như người phải không?

- Ủa ! tôi chưa nói mà sao cô biết?

Cái kiểu tán tỉnh đó cũng xưa lắm rồi, tôi coi sách truyện thấy nó thịnh hành cách đây gần ba chục năm rồi đó:

- Phong vờ tròn mắt ngơ ngác nói:

vậy sao, cha ! cũng lâu quá rồi ha, tôi cứ tưởng còn công hiệu chứ !

vậy. À. vậy theo cô tôi phải nói thế nào mới là hợp thời đây !:

- Như Hảo nhếch miệng cười, liếc Phong thầm nghĩ. Kể ra anh chàng này cũng khá đó chứ ! Ứng biến mau lẹ lại thông minh có bản lĩnh.

Cô mỉm cười trả lời:

tôi nghĩ anh không nên nói gì là thượng sách hơn cả, mà nên về đi:

- sao lại vậy?

Cầm Phong kêu lên phản đối thì Như Hảo ngăn lại nói:

Ấy ! Đừng lớn tiếng chứ, lỡ ai không biết ngờ là anh bị tôi bức hiếp thì tội tôi lắm, anh về đi, tới giờ tôi đóng cửa tiệm rồi:

- thấy thái độ cứng rắn của nt, Cầm Phong nhún vai nhìn Gia Lạc tỏ ý bất lực, rồi cùng bạn quay lưng bỏ ra ngoài:

- Như Hảo nhìn theo lắc đầu, cô vội sắp xếp lại quầy hàng rồi tắt đèn, khóa cửa, đẩy xe ra đập máy. Thế nhưng chiếc xe như trâu gheo cô, đập mãi vẫn không nổ, cô loay hoay thở ra, bây giờ đã gần mười giờ chắc không còn cửa tiệm nào sửa, thôi thì đành đẩy vào cửa hàng cất rồi đón xích lô về vậy. Như Hảo gạt mồ hôi trán, lấy chìa khóa nhưng chưa kịp làm thì đã nghe có tiếng hòi cất lên sát bên tai làm cô giật thót người:

- Cô H, xe hư sao?

- Cô quay lại nhìn, nhận ra hai anh c hàng lúc nãy, cô nhướn mày ngao ngán hỏi.

Sao đây? Lại muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hử?

- Cầm Phong cười thân thiện:

Làm gì mà anh hùng với mỹ nhân, danh từ đâu mà to lớn vậy, tôi đâu phải anh hùng và cô cũng đâu phải mỹ nhân, chẳng qua tôi muốn giúp cô sửa cho cái xe nổ máy thôi:

- Hứ ! tôi không dám nhờ:
- Phong nheo mắt chỉ tay vào ngực nói:
- Tôi tự nguyện mà.

Nhưng tôi không dám liều chữa xe lành thành xe hư đó hử:

- Sao tề vậy cô Hào?

Lúc này Gia Lạc mới xen vào lên tiếng:

- Như Hào à ! Dù gì trước lạ sau quen, tại tôi cũng chỉ vì lòng thành muốn giúp cô thôi, không có dụng ý đâu, ban đêm đâu có tiệm nào còn sửa xe, còn nếu cô định đẩy xe vào cất trong cái quầy chật hẹp này, ngày mai đi làm cũng bất tiện lắm, đừng cố chấp ! Anh bạn tôi có tính hay bõn cợt thôi, chứ không ác ý đâu, cô để chúng tôi giúp cho:

- Như Hào nghe Gia Lạc nhã nhặn nói, cô bèn gật đầu né sang một bên:

thôi được, cho dù các anh có dụng ý gì cũng không được đâu, ở đây còn đông người qua lại mà.

= Gia Lạc đẩy xe vào sát lề rồi cúi xuống xem xét, trong khi Cẩm Phong đứng thản nhiên kể bên nhìn rồi cười thầm nghĩ:

- Ráng đi Gia Lạc, ông trời cũng phải cảm động vì hai cái tay lấm lem nhớt của mày đó. Huông chi người đẹp kia !:
- Mãi một lúc sau Gia Lạc mới thở phào đứng lên, chiếc xe đã ngoan ngoãn nổ máy sau những phút cặm cụi của Gia Lạc :

- Anh nói:

Xong rồi đó ! Cô thử xem:

- Như Hào mỉm cười rồi cất tiếng cảm ơn Gia Lạc, giọng nói của cô lúc này nghe êm như những và dễ thương lạ:

- Cảm ơn anh nghe.

không có gì:

- thôi tôi về, cũng tối rồi, hôm nào mời anh ghé lại tôi sẽ hậu tạ, chịu không?

không thành vấn đề, cô về đi, hôm nào cô cho phép tôi đến thăm:

- Gia Lạc vẫy tay rồi ngơ ngẩn nhìn theo cái dáng thanh tú của cô gái dần xe cuối đường:

- Cẩm Phong đập vai Gia Lạc rồi nói:

Ê! Về đi, chẳng lẽ mày bắt tao đứng đây chờ sáng cô ấy quay lại nữa sao? tối về đừng nằm mơ nữa nghe:

- Cảm ơn mày:

- Gia Lạc cười khoái chí xoa hai tay vào nhau rồi cặp vai Cẩm Phong kéo đi. Cẩm Phong phì cười trước thái độ phẫn khích của bạn:

-không ngờ mày lại vui thế.

Khi yêu thì tất cả đều là màu hồng mà. Nè, lần sau gặp mày cũng đừng quá lời với cô ấy nữa nhé:

- Làm gì có lần sau, tao chỉ giúp mày làm quen thôi, còn về sau tự mày xoay xử lấy, tao làm thế cũng để cô ấy so sánh giữa tao và mày và sẽ thấy mày dễ thương hơn tao. Đó là cách gây ấn tượng đẹp ban đầu đó, lúc này trước cô ấy tao là thằng đáng ghét, ngược lại mày nhã nhặn lịch sự và còn quan tâm dịu dàng với cô ấy nữa, tuyệt quá

rồi phải không?

- Gia Lạc đập vai bạn cười khen.

Tao phục mày, mày là bạn tốt của tao đó Cẩm Phong:

- Lễ tất nhiên.

.

Cẩm Phong vươn vai hít mạnh luồng không khí mát mẻ của buổi ban mai vào ngực, anh đứng nơi lan can lầu nhìn ra xa. Tâm nhìn của anh không được rộng bao nhiêu, vì bị giới hạn bởi các tầng lầu cao tầng gần đó. Ở đây anh không thể tìm được cái màu xanh tươi đẹp của những tàn cây rậm lá, không tìm được tiếng gà sáng hay dẫu sương mù che phủ mờ ảo núi non mà toàn là những mái tôn, nhà đúc và dây điện gằng mắc khắp nơi. Cẩm Phong khởi động cơ bắp, dù Thành phố hay thôn dã anh cũng không thể bỏ những buổi tập thể dục quen thuộc mỗi ngày của mình:

- Gia Minh chựng lại khi vừa lên đến sân thượng gần nước trên tay sóng sánh ra ngoài. Cô không biết nên đi hay quay trở xuống, cô đưa mắt nhìn Cẩm Phong, anh không biết có cô ở nơi đây, vẫn tự nhiên tập luyện, những cơ bắp săn chắc nổi cuộn lên thân thể rám nắng, Gia Minh ngẩn người ra nghĩ:

- Thì ra đàn ông cũng có cái đẹp riêng của họ. Gia Minh chợt bối rối, nhất là cô lại như có vẻ lén lút vụng trộm, cô nghe má nóng hừng hốt thẹn, trong lòng cô như có một cái gì đó lên nhẹ vào cô không hiểu được là cái gì nhưng cảm giác thật lạ lùng nó xôn xao mà êm dịu, cô vội quay người bước trở xuống, xui xẻo thấy, gàu nước trên tay bị cô quên băng mất, thành ra cái quay người vội vã khiến nó ra phải thành

lan can hất cô loạng choạng, mất thăng bằng bật người té xoài xuống nền gạch:

- Tiếng động cùng tiếng kêu đau của Gia Minh làm Phong giật mình nhìn lại anh chạy lại đỡ cô lên rồi rít hỏi;.

Có sao không? Có sao không Minh, sao lại bất cẩn vậy?

- Minh nhăn nhó xoa bên hông người than:

- Chết rồi, không biết có trật xương không? Sao đau quá !:

- Phong trấn an:

Chắc không đến nỗi, để anh đỡ em dậy xem thử:

- Cẩm Phong khẩn trương nắn thử chân cho gp biết không có gì nghiêm trọng, anh mới yên tâm thở ra trách cô:

- Em cẩn thận một chút ! Xách nước lên cao lỡ mà té xuống lầu nguy hiểm lắm ! Làm không được thì nhờ người khác làm cho:

- Có ai đâu mà nhờ, anh Lạc thì không rảnh, anh ấy còn phải lo đi làm sớm, còn thằng Khải trông cậy gì được nhờ nó đầu này nó biến mất đầu kia. Vả lại bông hoa là do em trồng, em phải tự chăm sóc.

Ui! Đau quá!:

- Cẩm Phong thở ra lắc đầu:

Để anh đỡ em xuống:

- Minh nhăn mặt xoa tay:

Em đi không nổi đâu.

thôi được, anh bồng em vậy, chẳng lẽ ở mãi trên đây? Quần áo em lấm do hết rồi, xuống dưới thấy ra còn lấy dầu sức nữa chứ, vịn vai anh n ề:

- Nói xong Phong không chần chờ bế xốc Gia Minh. Cô bé nhắm mắt

lại nghe cái thẹn chạy khắp thân thể, khiến cô quên cả cái đau đang nhói buốt bên hông:

- Phong đặt cô lên giường rồi lên tiếng gọi người làm đến phụ săn sóc cho Minh:

- Cả nhà lắng xăng lo lắng, Gia Khải lên tiếng:

- Em đã nói chị nhỏ quách cái bông vô ích đó đi chị không nghe, bây giờ hại cái thân rồi thấy chưa? Nè! Gì thì gì chị cũng đừng lợi dụng tai nạn mà bắt em tưới giùm chị nghe:

- Gia Lạc nhú mày mắng Khải.

Mày đó, chưa chi đã ra cái giọng vô trách nhiệm rồi ! Nó có trồng thì cũng để chưng trong nhà, đẹp lấy cả nhà đâu phải nó làm cho riêng nó:

- Khải ngoan cổ cãi:

Nhưng em không muốn bị trật xương hông như chị ấy:

- Tại vì nó là gái sức yếu, cho nên mới bị sẩy chân, mày trai tráng có khiêng nguyên phi nước cũng chẳng nhò gì đâu:

- Sao anh Hai biết, em ốm o gầy mòn như vậy đâu có như chị ấy, con gái mười bảy, bẻ gãy sừng trâu:

- Cái thằng nàu, nó..

Cầm Phong vội can;

Thôi chuyện không lớn, để tao lãnh nhiệm vụ đó cho, mày đi làm đi kéo trễ giờ, Gia Khải nữa, đi đi:

- Gia Khải thoát được sự cản nhắc la mắng của Lạc, anh chàng nháy mắt với Phong ra vẻ cảm ơn cười nói rồi rút:

- Đúng rồi ! Anh Cầm Phong làm là chắc ăn, anh Phong lớn dù gì

cũng an toàn và có sức hơn em, em đi đây, cảm ơn anh Phong ! Cảm ơn :

- Gia Khải thoát một cái chạy biến ra khỏi cửa:

- Cẩm Phong lắc đầu rồi ân cần nói với Gia Minh.

Em yên tâm để anh lo mấy chậu bông cho, cứ nằm yên cho mau khỏi:

- Gia Minh gật đầu với ánh mắt thân thiện nói.

Em cảm ơn !

Có gì đâu, anh em trong nhà mà, không nên khách sáo:

- Gia Minh nhìn theo Cẩm Phong. Trong tâm hồn ngây thơ trình nguyên của cô đang sinh một tình cảm kỳ lạ, suy nghĩ của cô bé lang thang trở lại giây phút ban nãy, giây phút mà cô được Cẩm Phong bế từ trên lầu xuống đây, cảm giác còn nóng bỏng làm sao động trái tim cô, cảm giác êm ái ấm nồng, cảm giác mà cô không biết tả ra sao:

- Cẩm Phong !

Cô chợt gọi khẽ tên anh rồi lắng nghe chính âm thanh. Giọng nói vọng lại của cô để mỉm cười một mình.

.

Cẩm Phong mệt mỏi nói bớt nút cà vạt rồi buông người xuống giường nằm xoải ra. Công việc nhiều quá, mấy hôm nay anh đi suốt vẫn không tìm được bao nhiêu khách hàng, nếu không đạt được tiêu chuẩn, chắc anh sẽ bị xếp dũa cho một trận và giảm lương, không chừng đuổi việc nữa đây. Cái số anh thật xúi quẩy, mới vào làm mà đã vấp vấp rồi, không hên chút nào ! Anh lau mồ hôi trán nhắm mắt lại chán chường:

- ANh Phong !:

- Phong mở mắt nhìn Gia Minh rón rén bưng cái tô bốc khói vào phòng. Cô bé cười tươi lên tiếng.

Anh Phong, dậy đi, em nấu chè cho anh ăn nè, dậy đi:

- Phong chậm chạp ngồi lên nói:

Mắc công em quá vậy Minh:

- Mắc công cái gì, anh ăn đi. Má nói đi làm về mệt ăn chè tốt lắm, nhất là chè đậu xanh vừa bổ vừa mát. Anh chịu ăn mỗi ngày em sẽ nấu cho anh. Anh phải tắm bổ thường xuyên để mất sức dễ bệnh lắm đó:

- Cám ơn em, anh không sao, cứ theo chế độ ăn của em chắc anh phát phì có cái bụng như cua? Trư Bát Giới quá:

- không sao, đâu có ai chê anh mà lo.

vậy trong đó có em không?

Lẽ dĩ nhiên là không rồi, ai mà chê anh bao giờ, vả lại ngày nào anh cũng tập thể dục để gì lại phát phì. Nè, chè ngon không?

- Phong múc thìa chè bỏ vào miệng gật gù khen.

Ngon lắm, em cũng khéo ghê, mai một ai mà gặp em có phước lắm đó:

- Xì ! - Gia Minh bẽn lễn háy Cẩm Phong. Anh chỉ tổ nói nhảm, lo ăn đi:

- Phong nháy mắt ghẹo Minh:

- Minh nè ! Cho anh hỏi cái này ngen, không hiểu sao con gái cứ mỗi lần nói tới chuyện..

Chuyện gì?

- À! chuyện bồ bịch trai gái đó,cứ đỏ mặt lên kỳ vậy?

- Minh nạt Phong xấu hổ.

Anh đó:

- Phong trêu già hỏi tới:

Nè! sao vậy, anh hỏi thiệt mà, giống y như em bây giờ vậy, xin cho biết ý kiến đi:

- Gia Minh đứng lên xô vai anh phụng phịu:

Anh dễ ghét quá, sao em biết được:

- Cẩm Phong cười lên trước vẻ thẹn thùng của cô, từ hôm cô ngã đến bây giờ, cô đã thấy đổi hẳn thái độ với anh, nhất là khi anh chỉ cho cô chăm sóc những chậu hoa cảnh, và tưới nước mỗi ngày cho cô, cô đã thân thiện và gần gũi với anh nhiều, cô chăm sóc để ý đến anh thật chu đáo, quét dọn phòng, nấu chè, giặt ủi quần áo cho anh, lo từng miếng ăn miếng uống. Cẩm Phong nhận ra tình cảm cô dành cho anh, nhưng anh chỉ nghĩ đơn thuần vì cô mến anh như Gia Lạc và anh cũng xem cô như cô em gái dễ thương của anh thôi, không sơn một chút vấn vương nào:

- Anh hỏi tiếp;.

Nè, không biết thật không?

Hứ !:

- không trả lời sao, vậy chừng nào biết phải cho anh hay đó.

Tại sao lại cho anh hay chứ?

Ấy! Anh có quyền mà:

- Gia Minh khẽ liếc sang Phong khi thấy câu nói hàm ý của anh, cô mỉm cười thích thú với sự hiểu lầm của mình. Phong vẫn thản nhiên

ăn chè, trong cái nhìn của Gia Minh, anh không biết là vô tình anh đang gieo dần những hạt mầm yêu thương trong lòng cô gái:

- Lại một ngày mới chớm, Cẩm Phong thu dọn dụng cụ sau buổi tập thể dục sáng, anh tắm vội để sửa soạn đi làm, tiếng Gia Minh vọng vào phòng anh.

Anh Phong ơi ! Anh có thấy bộ quần áo em ủi sẵn cho anh trên đây không?

Ờ, thấy !:

- Phong đưa mắt tìm và trả lời khi nhận ra bộ áo quần treo lủng lẳng phẳng phiu trên móc, anh mỉm cười hài lòng thì tiếng Gia Minh lại vang lên thanh thót:

- Anh Phong ơi ! thấy đồ lẹ lên em chưa điểm tâm trên bàn cho anh đó. Nhớ ăn hết rồi đi nghen:

- được rồi, anh biết rồi.

Gia Minh ở bên ngoài đặc ý mỉm cười.

Em đi học à:

- Ờ! Em đi đi cảm ơn nghen.

không cần khách sáo.

Cẩm Phong soi lại mình trong gương cho chỉnh tề, rồi anh bước ra trên bàn ăn bữa điểm tâm ngon lành đã chờ sẵn, chị hai giúp việc đặt thêm thanh sô cô la bên cạnh tách cà Phong hê rồi cười ý nhị nói:

Của cô Gia Minh dọn cho cậu đó, cố nói ăn cái này bổ và tốt cho sức khỏe lắm cậu phải ăn cho hết kẻo cô Minh không vui đó:

- Cảm ơn chị.

Anh như Ớng mày lắ đầu vì cái tí mĩ của Gia Minh, hầu như ngày nào cô cũng thêm bữa ăn cho anh một món, không phong kẹo, cũng quả táo, trái cam, chẳng bù bữa gặp lần đầu tiên cô chanh chua gay gắt với anh, làm anh cứ lo ở không yên vì cô, không ngờ bây giờ cô lại là người quan tâm đến anh nhất nhà:

- Phong ngừng xe trong bãi đậu xe rồi bước vào văn phòng, đám bạn đồng nghiệp có mặt gần đầy đủ, hôm nay là cuối tháng phải nộp báo cáo và cũng là những ngày háo hức chờ lương và sự khen che của cấp trên:

- Phong cất xấp giấy tờ ngay ngắn trong cái bìa sơ cứng xong thì Thuận tiến lại chào.

Anh Phong, tháng này làm ăn ra sao, phấn khởi không?

- Phong gượng cười trước cô đồng nghiệp đáp:

Tối mù như đêm ba mươi đang lo bị xếp dũa đây !:

- Tệ hại vậy sao?

biết sao được, xui quá, tìm chẳng ra khách hàng, kỳ này chắc bị đi xuống làm tạp dịch quá:

- Làm gì trầm trọng vậy ! Mới có một tháng thôi mà.

Tháng trước cũng vừa xấp xỉ kế hoạch, tháng này lại hụt, như vậy mà cô cho là không trầm trọng à ! Có chẳng là xếp vừa trúng số mơ; i không tra gạn:

- Nè!

Cái gì?

- Cầm Phong như Ớng mắt lên hỏi Thuận khi thấy vẻ mặt có dụng ý của cô, anh hồi thúc:

Có gì thì nói đi, gì mà lấp lửng phần khích quá, làm tôi hồi hộp rồi đấy:

- Anh không nghe gì sao?

- nếu đã nghe thì không hỏi cô làm gì :

- Phong nhăn nhó đáp, khiến Thuận bật cười:

Làm gì mà như bị kim chích vậy, anh không nhăn coi còn đẹp trai, chứ cứ nhăn tít cặp chân mày lại, khỏi nhất người ta cũng phải phát khiếp lên rồi:

- Cẩm Phong phì cười nói:

vậy thì kể lẹ đi, có chuyện gì mà tôi chưa biết:

- Có xếp mới !

vậy sao?

Ờ! Nghe nói anh Từ được điều về công ty, tụi mình có xếp khác đến nè ! Kỳ này mấy ông đẹp trai như anh có tương lai lắm nghe:

- Phong nhăn mày hỏi:

Sao lại đẹp trai với sắp mới gì đây? Có liên hệ gì với nhau đâu?

- Ấy! Lại nhăn nữa rồi, giãn ra, giãn ra. Là vậy! Xếp mới là một người.. Ờ! Giống như tôi nè:

- Cha ! Chị không định nói là chị được lên chức chứ:

- Chờ ơi ! sao mà đen quá vậy? Động não một chút ! Ý rồi là xếp mới là một phụ nữ nguyên chất mà lại đẹp nữa, chứ tôi có ý nói tôi đâu, thật chán cho anh:

- Phong vỗ lể nhún vai:

Thì nói đại là nữ đi, bày đặt vòng vo tam quốc, nếu có vậy cũng đâu mắc mớ gì cái mác đẹp trai của tôi mà chị nói:

- Thuận bật cười khi thấy Cẩm Phong đùa tẽn vổ ngực xưng cái mã điển trai của mình:

- Sao lại không? Mấy người như anh phải trau chuốt lại vừa mắt sếp thì chuyện gì lại không qua, dù có hệt kế hoạch cả năm cũng không thành vấn đề:

- Ui! Sao chị nóui nghe vui tai quá.

Huy mập ở gần liền chen vào giễu cợt:

thôi chị Thuận ơi ! Cho tui tui xin ! Chị khéo gieo mầm mống quỷ quái trong đầu tui này. Có ngày cho qua đâu không thấy thấy bị tổng cổ ra khỏi công ty còn đeo thêm bản án sau lưng vì tội xúc phạm phụ nữ nữa thì tôi cha nói đời:

- Thuận trề môi:

Xí! Làm gì mà cáy thế :

- Chẳng cáy ! Nhưng thực tế một chút, người ta là con của giám đốc đó:

- Tiếng xì xào nổi lên khắp phòng.

Hèn chi, mà mới hai mẩy đã lên làm trưởng phòng rồi:

- Cha làm vừa chẳng trách con không làm quan sao được?

Nghe vậy chắc cô ta hách xì xằng lắm đấy:

- phải biết !

Đẹp hay xấu ay?

Ai mà biết:

- Ê! Ê! Sếp tới ! Sếp tới !:

- Tiếng kêu báo động khiến cả phòng vội trở về chỗ ngồi nghiêm chỉnh, người nào người nấy lo phần việc của mình một cách chăm

chú giả tạo, vì khi tiếng gót giày dừng lại nơi cửa Phong hồng thì mọi con mắt đổ dồn về một phía:

- Cái rộp màu hồng đi với cái cổ áo lật đen phủ dài ngang đùi xem vừa trang trọng vừa tươi trẻ - Cô gái xuất hiện với mái tóc ốp sát gáy, không cần ngăm kỹ có có tiếng kêu bật lên:

- Đẹp quá!

Đúng như ấn tượng ban đầu nàng gieo vào lòng mọi người. Cẩm Phong cũng không ra ngoài cái ngoại lệ đó, anh thậm chí hán phục cái tài hoa của ông trời đã khéo tạo một con người tuyệt vời như vậy:

- Cặp chân thon dài trắng mịn với khuôn mặt hài hòa giữa mắt mũi và đôi môi không chệ vào đâu được, có điều ! Phải! Có điều cặp mắt của cô gái có cái nhìn sắc lạnh và cao ngạo, khiến cho người nhìn phải chùn tia mắt:

- Cô ta đưa mắt nhìn khắt lượt căn phòng rồi bước vào chỗ ngồi, đặt cái bì da lên bàn rồi quay lại lên tiếng:

Chào tất cả mọi người ! Tôi là Mộng Kỳ, hôm nay tôi đến đây làm chung với tất cả mọi người trong phòng kinh doanh này, mong là tất cả giúp tôi làm tốt bốn phận của mình. Đáng lý ra ông Từ đến đây giới thiệu rồi với mọi người, nhưng tôi không muốn thế, tôi muốn mình trực tiếp làm quen với mọi người, tôi mong cũng cách làm ăn của chúng ta về sau cũng như thế này, trực tiếp với tôi, hôm nay tôi muốn có các báo cáo hàng tháng của mọi người, chúng ta bắt tay vào làm, cảm ơn những ánh mắt e dè nhìn nhau, những cái nhún vai, nháy mắt cùng tiếng rì rầm cho nhỏ nhỏ trao đổi qua lại:

- Ê ! thấy chưa ?

Khiếp ! người thì đẹp mà nói chuyện nghe cứ như có ngàn tảng băng trước mắt:

- Sếp mới khó chơi lắm nghe, liệu hồn mấy bà đó:

-Xì, làm đúng thì sợ gì cô ta chứ.

Mong là được như vậy !

thôi làm đi, coi chừng lại bị mời vào phòng kính bây giờ:

- Cẩm Phong lắng nghe lời bàn ra tán vào của đồng nghiệp, anh không tham gia mà ngâm` đưa mắt quan sát Mộng Kỳ !:

- Cái tên cũng lạ ! Mộng Kỳ :

- Cẩm Phong mở hộp cơm ra ăn, buổi trưa dạo này anh không về nhà vì sợ phiền phức cho gia đình Gia Lạc, và lại có nhiều lúc anh đi công tác xe không tiện đường về, cho nên trưa nào anh cũng ăn quán ăn tiệm cho qua bữa:

- Lệ Chi người làm cùng phòng với anh lên tiếng hỏi:

Ủa, anh Phong không về nhà sao lại ăn cơm hộp ?

Ồ không ! Lười quá, đi về nhà cũng mất bọn thời gian, cho nên ăn vậy cho tiện:

- Hay là tôi mời anh đi ăn trưa với tôi ?

Cám ơn cô , tôi không đi đâu, cô đi đi !

Hay là vậy, để tôi mua một hộp lên đây ăn với anh cho vui:

- Phong nhún vai đáp.

Tùy cô:

- Kể ra thì Lệ Chi cũng là một cô gái dễ thương, dường như cô có tình cảm với anh, nghe nói cô ấy đã qua một đời chồng ! không biết lý do gì, nhưng trong công ty cô ấy trầm tính và hơi khép kín một

chút riêng đối với Cẩm Phong thì lại có những chăm chút ân cần riêng biệt. Cẩm Phong đập hộp cơm lại chờ đợi:

- Lát sau Lệ Chi đã lên tới, cô bày thêm thức ăn lên bàn rồi cười nói:
Ăn đi anh Phong , thêm một ít thức ăn và sữa chua cũng tốt hơn là ăn vồn vẹ một hộp cơm khô khan như vậy:

- Cẩm Phong ái ngại nói:

Cô làm tôi ngại quá ! Tốn kém thêm thật không phải:

- Ấy ! trước sau gì tôi cũng phải ăn mà, ăn một mình cũng bấy
nghiêu mà lại buồn nua, dù gì hai người cũng ngon miệng hơn:

- thôi được, để tối nay tôi mời cô lại vậy.

Anh sao vậy Phong ? phải có qua có lại sòng phẳng vậy sao, vậy tôi
có phải kể cho anh biết tôi mua những món này hết bao nhiêu tiền
không ?

- Phong lúng túng vì lời trách của Lệ Chi, anh cười xua tay:
thôi bỏ qua, coi như tôi không có nói gì, ta ăn đi:

- Cả hai thân mật dùng bữa, Cẩm Phong không ngờ Lệ Chi lại có
duyên ăn nói như vậy, cô tế nhị và hóm hỉnh lại sẵn sóc anh ân cần,
chợt dưng anh thấy cô có một cái gì đó trở nên gần gũi với anh - Anh
để ý cô hơn:

- Cô Chi à ! thật ra cô dễ mến lắm, tại sao tôi thấy cô ít tiếp xúc với
những người xung quanh, họ không tốt với cô à một.

không phải thế, chị tại tôi thôi, tôi thấy mình .. À! Nói chung tôi sợ
phiền mọi người:

- Sao lại tự ti mặc cảm quá vậy Lệ Chi, nếu thế sao cô không sợ
phiền tôi ?

Lệ Chi lúng túng:

Anh khác, tôi cảm thấy anh không như mọi người:

- Cẩm Phong nắm tay Chi nói:

- Đừng tự mình làm cho mình cô độc, đó là ý nghĩ về một phía của Chi thôi, cứ hòa đồng với mọi người đi, cô sẽ thấy vui - Nghe tôi đi Chi , không có gì khó đâu:

- Lệ Chi cúi đầu một lúc sau cô ngước lên mỉm cười với cô nụ cui tin tưởng và phấn khích, cô nói:

được, rồi sẽ nghe lời anh, anh Phong , anh ủng hộ tôi chứ:

- phải thế thôi, mình là bạn bè mà.

vừa khi đó Mộng Kỳ đẩy cửa? bước vào, cô nhú mào khi thấy căn phòng vắng lặng chỉ có Phong và Chi đang thân mật ngồi sát bên nhau tay cầm tay, cô chợt thấy khó chịu nghĩ cái anh chàng bảnh trai này lợi dụng nơi làm việc để tỏ tình. Cô chợt có ấn tượng xấu về Phong. Cô giậm gót giày tiến vào:

- Phong và Chi quay lại nhìn. Chi nhẹ nhàng rút tay mình về rồi gật đầu chào Mộng Kỳ:

- Chị đến sớm quá.

Mộng Kỳ đáp lạnh lùng:

không sớm vì anh và chị còn sớm hơn tôi mà, tôi xin lỗi vì ngỡ không có ai trong đây:

- Lệ Chi nghe câu trả lời của ml có dụng ý. Lệ Chi biết là Khải đã hiểu lầm, cô thoáng bối rối phân trần.

tôi và anh Phong không về nhà, chúng tôi dùng cơm tại đây cho nên mới có mặt sớm hơn mọi người:

- Mộng Kỳ lạnh nhạt đáp:

- vậy sao ? hai người cứ tự nhiên, tôi vào phòng:

- Phong vẫn không thốt lời nào chỉ đưa mắt nhìn theo dáng đi của Mộng Kỳ, anh nghĩ:

Khó chịu quá ! Làm gì phải làm mặt nghiêm lạnh như vậy, bây giờ là ngoài giờ mà, có cần phải như thế không chứ ?

- Lệ Chi quay lại Phong nói nhỏ:

Có lẽ mình phải làm trước giờ rồi đó anh Phong.

Nói xong cô vội thu xếp bàn làm việc rồi định lôi hồ sơ ra làm thì

Phong cau mày nói:

Lệ Chi, bộ tháng này cô đạt thêm lương sao vậy ?

- Đâu có.

không có thì tội vạ gì mới một giờ kém năm cô đã lẩm` rồi:

- Anh Phong ! Nhưng mà sếp ngồi trong đó không lẽ ở ngoài này mình chơi:

- Phong khẽ nhăn mặt bất bình:

Lạ chưa, cô ấy muốn làm thì làm, mình phải nghỉ ngơi chứ đâu phải như người máy đâu:

- Lệ Chi thở ra đáp:

Anh sao vậy, dường như anh không thích cô Khải ?

thích hay không thích không phải là vấn đề, chẳng qua chuyện của mình làm đúng thì thôi, làm gì mà Lệ Chi phải ngại, chẳng lẽ hôm nào cô ta không về, mình cũng không về, cô ta nhịn cơm mình cũng nhịn sao ! Bỗng phận mình làm đúng thì thôi, không phải ngại:

- Lệ Chi bật cười vì thấy Phong càng nói càng nóng nảy.

thôi được, thôi được ! tôi không làm ! vậy bây giờ sao đây ?

Xuống căn tin uống nước:

- cũng được.

Cả hai đứng lên thì nhận ra Mộng Kỳ đã đứng nơi cửa phòng tự bao giờ, có lẽ cô đã nghe được những câu đối thoại của hai người. Lệ Chi đưa mắt nhìn Phong. Cả hai nhất miêng cười gượng, Phong nhún vai kéo Lệ Chi đi, Chi nói khẽ:

Xui xẻo rồi:

- chuyện nhỏ!

Mộng Kỳ nhìn theo bóng của hai người khuất ngoài han`h lang. Cô quay vào khép cửa, thật ra cô cũng không ngờ họ lại có ác cảm với cô , cô có làm gì đâu, mới gặp mặt buổi sáng nay thôi mà:

- Giờ lắm` việc đã gần hết, chợt có tiếng Thuận vang lên:

Anh Phong , chị Khải gọi anh:

- Phong gấp xấp giấy tờ vào rồi đứng lên nghĩ thâm` :

Có chuyện gì đây ?

Mộng Kỳ ngòisau cái bàn lên tiếng:

Mời ngồi !:

- CHỜ cho Phong an vị, Mộng Kỳ mới hỏi:

Báo cáo tháng này của anh không đủ tiêu chuẩn, anh giải thích ra sao ?

- không có giải thích :

- Phong trả lời trước ánh mắt cau lại của Mộng Kỳ , cô hỏi:

Anh có khó khăn gì không ? tôi thấy báo cáo tháng rồi anh suýt soát chỉ tiêu tháng này lại hụt trong khi đồng nghiệp của anh lại vượt kế

hoạch hàng tháng ?

Do họ may mắn thôi !:

- Mộng Kỳ nhăn mặt:

tôi nghĩ, chúng ta làm kinh doanh không thể đổ cho may mắn được !
phải nắm chắc phần thắng chứ:

- Nhưng nếu không đổ cho may mắn thì tôi biết đổ cho anh, tôi đã cố hết sức mình, nhưng không có khách hàng đâu phải tôi lười biếng gì đâu:

- tôi không nghĩ là anh lười biếng, nhưng có lẽ anh không kiểm đúng đối tượng để quảng cáo và giới thiệu mặt hàng, đem máy ủi mà giới thiệu với người buôn bán, đem máy vi tính bán cho người nông dân, có thể anh đã lầm lẫn chỗ nào đó cho nên mới dẫn đến tình trạng bán chậm hàng này:

- Phong nóng mặt vì nghe cô gái lên lớp, không hiểu sao anh cứ thấy chỏi chỏi sao đó đối với cô ta - Có lẽ vì thái độ hay vì cô là một cô gái quá trẻ mà đã lên làm sếp anh ? ANh không lý giải nổi nhưng anh thấy không thể không thấy bức tức trước cô ta:

- Anh nói:

- tôi nhận khuyết điểm của mình, tôi sẽ cố gắng nếu tháng này tôi vẫn không đạt kế hoạch tôi sẽ viết đơn thôi việc, cho cô không phải bận tâm với tôi. trước khi vào làm, tôi đã biết nội quy ở công ty mà, ba tháng liền không đạt tiêu chuẩn thì sẽ tự thôi việc, chào cô!:

- Nói xong anh đẩy ghế đứng lên bước ra ngoài không kịp để cho Mộng Kỳ nói thêm câu nào:

- Mộng Kỳ lắc đầu rồi gọi Tuấn vào hỏi về Phong thì được Tuấn cho

biết - Phong là nhân viên năng nổ nhất từ nào đến giờ không biết sao từ tháng vừa rồi đến nay anh lại như thế :

- Mộng Kỳ thoáng nhớ đến cảnh Phong và Lệ Chi lúc trưa, cô nhếch môi nghĩ:

Có gì đâu phải lạ lùng, thời gian lo tán gái hết rồi, cứ theo cái kiểu này bị thôi việc cũng không oán than ai được:

- Cô cho Tuấn ra ngoài rồi cặm cùi kiểm tra lại xấp hồ sơ, dù gì Cẩm Phong cũng đã gieo cho cô một ấn tượng, mà ấn tượng xấu có phần trội hơn.

.

Mộng Kỳ lái xe vào nhà, bà Như ngược lên nhìn cô :

Con mới về đó à ?

- Dạ, nhà chưa ăn cơm sao dì ?

Chưa ! Ba con nói chờ con về. Thôi thấy áo ra rồi tắm rửa cho mát - Dì gọi người làm dọn bàn trước.

Da:

- Mộng Kỳ nhìn mâm cơm thịnh soạn mà ngán ngẩm. Ông Khải lên tiếng:

Hôm nay con đi làm ra sao ?

Dạ cũng được:

- Ông Khải nhẹ thở ra, từ ngày ông chấp nối với bà Như. Mộng Kỳ trở nên xa cách với ông , cô Khải hong phản đối cũng chẳng hoan nghênh, thái độ ua cô trở nên thờ ơ lạnh lùng, cha con thật khách sáo:

- Cô đã tốt nghiệp đại học và đòi ra đi làm, ông đành phải chiều ý

giao cho cô quản lý phòng kinh doanh:

- Ông nói:

nếu có gì khó khăn con cứ lên tiếng ba sẽ góp ý cho con:

- Cám ơn ba, nếu khả năng con không đảm nhiệm nổi con sẽ nghỉ, ba khỏi phải bận tâm, nhưng con không để cho ai cười ba có một người con bất tài đâu:

- Tốt.

Mộng Kỳ cau mày nói:

Ba khoan hãy khen con, để lỡ có gì lại càng thất vọng hơn - Ba với dì dùng cơm con lên lầu trước:

- Nói xong Khải bỏ đĩa đứng lên, ông Khải lắc đầu nói:

Nó không muốn cho mình thân thiện với nó, dù là có mâu thuẫn trong lời nói của nó, nó vẫn chống đối lại ý mình:

- Bà Như an ủi chồng:

thôi ông đừng bận tâm, dù gì cũng là con, nó đã lớn rồi, tất biết việc nó làm, chẳng qua vì nó không thể chấp nhận tôi trong tình cảm của nó, cho nên nó mới lúng cúng với ông :

- Đã bao năm rồi còn gì mà bà nói vậy, bà cũng lo lắng cũng tốt với nó lắm mà:

- biết rằng vậy ! Nhưng tốt chưa hẳn là được nó yêu thương thân cận, ăn cơm đi ông , kéo nguội thức ăn hết mất ngon:

- Bà Như gõ cửa phòng Mộng Kỳ , có tiếng cô đáp vọng ra:

Vào đi:

- Mộng Kỳ.

Ủa ! Dì Như hả ? Có chuyện gì không dì ?

- không có gì, lúc chiều dì có ra shop thấy có xấp lụa này đẹp quá đi mua cho con, con may bộ áo để mặc đi làm, con xem có đẹp không ?

- Khải thờ ơ:

Cám ơn dì ! Màu này sáng quá con không thích, con thấy nó hợp với dì hơn, hay là dì để dì may đi:

- Bà Như thất vọng:

vậy sao ? Tiếc quá t hoi để mai dì lựa cho con xấp khác vậy ?

- Khải từ chối:

Dì khỏi bận tâm, con tự biết mua sắm mà, dù gì con chọn cho mình vẫn vừa ý hơn người khác:

- Bà Như cuốn xấp vải trên tay buồn bã. Mộng Kỳ lạnh lùng nói:

Dì còn việc gì không ? nếu không con muốn ngủ sớm mai còn đi làm` :

- Ờ! thôi được dì đi , con ngủ ngon, mai con muốn ăn điểm tâm món gì để gì kêu người làm cho con:

- thôi khỏi, mai con ghé sở ăn luôn.

Bà Như thở dài quay ra, bà đã cố gắng hết sức mà Mộng Kỳ vẫn không thấy đổi thái độ với bà ! cô luôn từ chối bà, vẫn luôn có một khoảng cách khiến bà không thể gần gũi với cô. phải chi !. - Bà lắc đầu như muốn rũ bỏ tư tưởng vừa chớm trong đầu bà. Bà không muốn nghĩ tới chuyện cũ nua, hãy để cho nó qua đi, mặc dù lúc nào trong bà vẫn luôn ghi nhớ hình ảnh đứa con trai bụ bẫm ngày nào ?

.

Cẩm Phong tắm rửa xong nhắc chiếc ghế ra ngoài sân thượng hóng mát, vầng trăng non lơ lửng giữa trời trải một vùng sáng mờ mờ yếu

ớt:

- Anh Phong.

Ủa, Gia Minh có chuyện gì mà em lên tới đây ?

- Hứ ! Anh làm như cái sân thượng này là đỉnh núi Hy Mã Lạp Sơn hay sao mà ngạc nhiên vậy ? Em đem chè lên cho anh nè:

- Cha! Nịnh anh quá, tính nhờ vả gì anh đây ?

Gia Minh hờn dỗi:

Đầu óc anh toàn những tư tưởng xấu xí không hà, em muốn đem cho anh chén chè tẩm bổ thôi, có gì đâu mà chuyện này chuyện nọ dễ ghét:

- Ui! vậy là anh hiểu lầm cô em gái của anh, xin lỗi nghe ! Ăn chung với anh cho vui:

- thôi khỏi, em ăn ở dưới rồi, anh ăn đi.

Bất chợt cọt iếng gọi của Gia Khải vọng lên:

Anh Phong ơi ! Có điện nè ! Có nghe không trả lời, em không có leo lên tới trên đó đâu nha:

- Gia Minh mắng:

Thằng quý, có vậy cũng lắm` biếng nua. Đứng dưới réo lên không sợ có ngày đứt dây nói luôn sao ?

- Ê! Chị ba, cái miệng của chị đâu phải miệng quạ đâu mà nói chuyện xui xẻo vậy :

- Ê! Dám nói tao miệng quạ hả cái thằng lộn kiếp.

Cầm Phong vội can thiệp:

thôi cho anh anh xin, ai kêu anh vậy Gia Khải ?

Dạ không biết, em nghe giọng đàn bà nói hà:

- Phong rào bước xuống lầu, Gia Minh kêu với theo, nhưng Phong không để ý, chén chè trên tay cô chột nặng trĩu, cô tăm tức phụng phịu nói một mình.

thật dễ ghét, vậy bây giờ ai ăn chè đây ?

- Gia Khải đột ngột thò đầu lên nói lớn:

Thì chị ăn đi ! Ngọt lắm đó!:

- Gia Minh bặm môi điểm mặt Gia Khải, cái tức cứ như nồi cháo sôi trào khỏi miệng nồi mà Gia Khải lại khơi thêm lửa cho lớn lên nua:

- Cẩm Phong thấy vội cái áo sơ mi, anh chưa bước ra khỏi cửa thì Gia Minh đã tuôn xuống hỏi:

Anh Phong , anh đi đâu đó ?

- Anh đi lại nhà người bạn.

vậy còn chén chè của em ?

- Em ăn giùm anh đi:

- Phong lên xe rồi ga chạy vút đi để lại trong lòng Gia Minh nỗi hận hực giận hờn.

Lệ Chi với vẻ mặt lo lắng đón Phong từ ngoài cửa, vừa thấy anh xuất hiện, cô vội nói:

May quá, em cứ sợ anh không đến:

- Phong hỏi:

Cháu bé đâu ?

Con em nó nằm trong phòng:

- Phong theo chân cô vào nhà, cái phòng nhỏ có chiếc giường đơn phủ đệm hồng, đồ chơi bày giăng mắc khắp nơi. Cậu bé khoảng năm tuổi nằm im lìm trong cơn sốt, Phong ở lại chăm sóc phụ Lệ Chi , đưa

bé bị sốt cấp tính, cho nên anh khuyên Lệ Chi đưa con vào bệnh viện, sau mấy giờ cấp cứu, đưa bé đã giảm thân nhiệt. Phong xem đồng hồ thì hơn mười hai giờ đêm. Lệ Chi ái ngại nói:

- Em phiền anh quá ! Mọi khi có bà vú trông coi thẳng tỷ phụ em, nay bà vú xin nghỉ ít hôm cho nên lúc nó sốt em sợ quá không biết nhờ ai mới đành liều gọi cho anh:

- Phong xoa tay:

Có gì đâu mà em phải ấp úng phân giải, min`h là bạn bè mà, chuyện cũng nhỏ đâu có gì đáng:

- Hay là anh về nghỉ đi, em ở đây trông coi nó được rồi:

- Phong ngập ngừng nấn ná:

Em ở lại một mình được chứ ?

được mà anh, anh về nghỉ mai còn đi làm, em làm mất thời gian của anh nhiều rồi, cảm ơn anh thật nhiều, anh tốt với em quá:

- Phong mỉm cười:

Sao khách sáo vậy, tính không còn qua lại sao ?

Đâu có !:

- vậy thì đừng nói những câu như thế nua nhé. thôi được, nếu không có gì thì anh về trước, Lệ Chi ở lại mai anh xin phép cho Chi nghỉ ít hôm:

- Dạ, em sẽ điện cho anh.

Cầm Phong đẩy xe nhẹ nhàng vào nhà sợ gây tiếng động làm mọi người thức giấc - Anh rón rén lên lầu vừa đi hết cầu thang thì bất chợt Gia Minh xuất hiện nơi cửa phòng, cô lên tiếng hỏi anh, trong giọng nói của cô có một phần hoài nghi giận dỗi:

- Anh Phong , anh đi đâu mà giờ mới về vậy ?

Ờ, anh ghé lại người bạn:

- Bạn gì mà đến hơn nửa đêm mới về tới nhà ?

- Phong ngừng tay xoay chìa khóa quay lại nhìn sững Gia Minh, anh cau mày khi nghe trong giọng nói của cô có vẻ hạch sách tò mò:

- Em nói gì vậy Gia Minh ?

Em nói gì đâu, chỉ muốn hỏi xem người bạn của anh thân mật cỡ nào mà nói chuyện đến hơn nửa đêm mới xong:

- Phong thở ra lắc đầu:

Em đi ngủ đi, anh còn phải đi làm ngày mai nua:

- Nói xong anh bỏ vào phòng khiến Gia Minh tức tối giậm chân vì Phong không trả lời cô đã vậy còn có thái độ không bằng lòng coi cô như không dán mắt:

- Cẩm Phong đã vô tình làm tổn thương tâm hồn Gia Minh. thật ra cô đã đem lòng mơ tưởng đến Cẩm Phong, sau thời gian ở chung anh, cô phát hiện ra ở Cẩm Phong những nét thật đáng yêu, cô thầm đặt hết tình cảm của mình cho anh, cô vui th ch vì được săn sóc anh, từng cái áo đến miếng ăn - trong tâm hồn non trẻ đã nảy nở mối tình đầu say đắm cùng Phong.

.

Từ hôm đưa con của Lệ Chi đi trị bệnh, Phong hầu như ngày nào cũng ghé thăm mẹ con cô. Tình cảm cả hai trở nên thân thiết hơn, nó tự nhiên đến, như mùa xuân đến sau mùa đông như cây kết trái sau khi nở hoa, như ánh mặt trời tỏa rạng sau một đêm dài đen tối:

- Lệ Chi vui hơn và nhan sắc của cô cũng khởi sắc, họ đã có những

cuộc hẹn hò thường xuyên:

- Lệ Chi ngồi bên Cẩm Phong, cô thở dài nói:

Anh Phong , em thật hạnh phúc khi có anh, từ ngày dở dang đến nay, em chật vật lắm, chỉ tâm tâm niệm niệm lo cho con, không dám nghĩ đến mình, Bé Lan đã gửi về ở với ngoại nó, còn thằng Tý vì con` nhỏ em không nỡ xa, cuộc sống ngày hai buổi đi làm với bốn phận của người mẹ lẫn trách nhiệm của người cha, đôi lúc em thật mệt mỏi!:

- Cẩm Phong ôm vai Lệ Chi vỗ về nhẹ nhàng - Lệ Chi ngược nhìn anh với ánh mắt thiết tha nồng thắm nói:

Anh Phong , em cảm ơn anh thật nhiều, em biết ..

thấy Lệ Chi im lặng không nói tiếp, Phong khẽ hỏi:

Sao em không nói nua ?

- Lệ Chi mỉm cười buồn bã lắc đầu lảng tránh:

Để em pha cho anh ly cà phê, chờ em chút nghe:

- Cô thần thờ bước vào bếp, từ lâu cô đã yêu Cẩm Phong, nhưng cô biết mình không thể buộc chana nh, cô không xứng với anh, một người đàn` bà với hai đứa con. Cẩm Phong, anh là giấc mơ thật cao xa mà em không thể với tới, anh tốt quá ! Anh đến với em đã là một ân huệ em không dám ràng buộc anh, thôi thì chỉ nên biết đến hiện tại ! Sống chết cho tình yêu của mình không đòi hỏi gì với anh ấy:

- Lệ Chi đem nước ra cho Cẩm Phong, đem xuống đã lâu, căn nhà êm ả chỉ có hai người với nhau:

- Phong hỏi Lệ Chi:

Vì sao em và ba của cu Tý chia tay nhau ?

Lệ Chi cúi đầu, Phong nói thêm:

- ANh xin lỗi, nếu em thấy không muốn nói thì thôi ! Em có định tưong lai sẽ ra sao không, chẳng lẽ em sống mãi như thế này ?

- Em không biết, em không tự quyết định được gì cho mình nua. Thời gian còn lại em chỉ muốn dành cho con em. Lúc xưa gia đình em nghèo lắm, ba mẹ em không nuôi nổi em nên ba mẹ đã gả em cho HÙNG lúc em mới mười sáu tuổi, em về làm dâu nhà HÙNG được hai mặt con thì anh ấy trở mặt với em, anh ấy cứ bỏ bê gia đình không lo gì cả, đến khi mẹ anh ấy mất, anh ấy đòi ly dị vì đã ở với người đàn bà khác, em không đồng ý thì anh ấy chửi với đánh đập mẹ con em, lúc đó em thật khổ sở đành phải ký đơn ly hôn, hai đứa con anh ấy để lại cho em và phải trách nhiệm. Em gởi bớt một đứa cho ngoại nó nuôi còn thằng Tý em đem lên đây tá túc nhà người gì, nhờ mấy đứa em con dì dẫn dắt giới thiệu làm, em vừa làm vừa học tự tạo riêng cho mình cuộc sống mới, em đã cố gắng, lúc nào cũng nhủ lòng phải cố gắng, anh có biết không ? đôi lúc trở về căn nhà vắng vẻ quanh hiu này em đã khóc biết bao đêm, em thấy mình cô đơn và khổ sở, em mệt mỏi không biết mình sống để làm gì:

- Thì ra như vậy mà em xa cách với các đồng nghiệp bạn bè:

- Em thấy mình không xứng để kết thân với ai.

Em điên quá ! Họ mới là người thua kém em đó, em đã một mình đứng vững trên đôi chân của mình, mà con` lo cho người khác sao em lại mặc cảm kỳ cục vậy:

- Anh không hiểu được đâu, chính em cũng không hiểu mình nua, lúc nào em cũng sợ người ta cười em, lúc nào cũng sợ người ta biết tất

cả những yếu đuối của em, em không bạn bè không anh em, em cô độc lắm, anh Phong ,a nh có thương hại em không ?

- Tại sao em lại nói vậy ?

Lệ Chi buồn bã, đôi mắt cô trở nên xa xăm, cô nói:

Ngày xưa mỗi lần Hùng uống rượu rồi gây gỗ đánh chửi em, anh ấy lúc nào cũng nói em là con đàn bà xấu xa, hèn hạ, chỉ vì miếng ăn mà chịu về làm vợ anh ta, chỉ vì không chịu nổi sự nghèo khổ mà quy lụy anh ta, cả đời em không khác gì cô gái bán thân tìm chỗ nương tựa, anh ta mạt sát em, mạt sát cả cha mẹ em ! Chỉ vì những câu nói đó mà em đã dứt khoát cầm bút ký đơn ly hôn, em tự hứa với lòng là sẽ không để cho con em phải nghèo phải khổ, em sẽ không để ai khinh khi em, không muốn cho ai biết em là người đàn bà bị chồng mạt sát tồi tệ, em khép kín vì muốn giấu giếm cái quá khứ khốn khổ của mình:

- một người đàn ông tốt trên đời này là một chuyện thần thoại đối với em, em không tin vào ei nua cho đến khi gặp anh, nhìn vào đôi mắt anh, em tìm được chính mình ! Em không hiểu do đâu em có cảm giác đó, em thấy mình vui vẻ và không còn bị áp lực của dĩ vãng. Anh Phong , anh không như mọi người khác, anh săn sóc cho mẹ con em chân tình, em cảm ơn anh nhiều lắm:

- Anh không nghĩ là mình được như vậy ! Đừng đề cao anh quá, đó chỉ là chuyện giúp đỡ bình thường giữa hai người bạn thôi:

- Em không nghĩ thế. Anh thật sự tốt với em hơn người khác:

- Phong mỉm cười khi thấy vẻ khẩn trương của Lệ Chi :

- thôi, em muốn nghĩ sao về anh cũng được, nhưng đừng nói ra

khiến anh tự đắc thì khổ, em đáng được đối xử tốt như thế mà :

- Lệ Chi sung sướng ngã đầu vào vai Cẩm Phong , cử chỉ của cô bộc phát từ trong tâm hồn một cách tự nhiên, Phong thoáng chút bối rối khi vào đôi mắt say đắm của cô trong khung cảnh riêng biệt đầy chất cảm dỗ và dâng hiến mà Lệ Chi tạo nên. Cẩm Phong đơn thuần là một người đàn ông anh không thoát khỏi rung động trước sự tự nguyện mời mọc của Lệ Chi:

- Bờ môi anh bất giác đặt lên môi Lệ Chi, anh không thể dừng đứng, không cho cái mà anh đang có cho người đang cần, bàn tay anh vuốt nhẹ lên phiến lưng mềm mại của người đàn bà đang run rẩy trong vòng tay anh:

- chuyện đến đã xảy ra, đêm đó Cẩm Phong đã không về nhà, giữa anh và Lệ Chi hình thành mối liên hệ khăng khít mà không cần công bố trước ai - Họ âm thầm sống với nhau trong những giờ phút thoải mái và chia sẻ vui buồn thật chân tình.

.

Gia Minh trông ngóng mãi, xo xem đồng hồ đã hơn bảy giờ tối mà Phong vẫn chưa về, anh ấy đi đâu ghê thế ! Lúc này thường về nhà thất thường lại hay vắng vào ban đêm, Gia Minh lo lắng bồn chồn không biết hỏi ai:

- Ê, chị Ba làm gì mà giống con cò quá vậy ?

Cái gì nua đây thẳng quý.

Cái gì à ! Chị cứ ngóng cổ ra ngoài đường cho nên bây giờ nhìn chị giống con cò quá, cái cổ cứ cong cong dài ngoẵng, ngóng anh Phong phải không ?

- Xí, hỏi chi ?

Nói thiệt em giúp cho, bộ chị khoái anh Phong lắm phải không ?

Gia Minh đỏ mặt nạt Khải:

- Mà y đó ! Cái miệng thúi chưa từng biết:

- vậy sao ! vậy thì thôi, em tính nói với chị lúc nãy em mới gặp anh Phong , mà nghe chị nói thế em thôi vậy, miệng thúi nói nhiều không nên:

- Ê!

thấy Khải định bỏ đi, Gia Minh bèn kêu giục lại xuống giọng nhỏ nhẹ:

Gia Khải, chị là chị em mà ! không lẽ mà y để choc hị năn nỉ mà y sao phải phép !:

- Có gì mà không phải, chị năn nỉ em nghe cũng ngọt lắm đó.

thôi được, coi như lúc nãy tao chưa nói gì làm mà y mịch lòng, tao năn nỉ mà y đó chịu chưa ?

- Hì hì ! vậy coi được không. Lúc nãy em gặp anh Phong đi với cô nào đó, anh với em về báo với nhà là tối nay anh ấy không về, ở nhà đừng có trông, chị ba à ! Chị đi ăn cơm đi khỏi chờ anh ấy:

- Hứ ! Ai nói với mà y là tao chờ cơm anh ấy.

thôi mà, giấu ai chứ giấu đôi mắt cú vọ của em sao đặng nè. Mà nè chị Ba, em thật không hiểu đó ghen, đối với anh Phong , chị thật tử tế, giặt áo, ủi đồ, rửa cơm, xếp dọn phòng ở, nói chung chị làm những chuyện mà thằng em không thể không ganh tỵ, không thắc mắc, anh Phong là người xa lạ, người dưng mà sao chị tốt còn hơn tốt với thằng em ruột thịt của mình vậy ? Bộ anh Phong trả tiền công tháng cho chị hở ?

- Hứ:

- Gia Minh liếc xéo Gia Khải không trả lời, mặt cô ửng hồng khiến Gia Khải khoái chí reo lên thích thú:

A! Chị không nói nhưng em biết :

- Gia Minh nạt ngang:

Biết cái gì thằng quý sứ :

- biết gì à ? biết - Khải ngân nga hát - biết yêu anh rồi, t oi biết tương tư ! Ngày nào cánh thiên đường đã mở hé tình yêu là trái táo thơm, tôi ghé răng cắn vào. úi cha ! muốn mẻ cái răng luôn ! hì ! Hì Chị Ba ơi! Coi chừng em mẻ răng, nhưng chị lại đau lòng đó:

- Thằng ..

Thằng gì ?

- thần lẩn, làm ơn để cho tao yên được không ?

Em cũng muốn lắm, nhưng kẹt một nỗi ở nhà buồn quá không nói chuyện với chị thì biết làm gì đây ?

- Thì mày biến đi đâu giùm tao đi:

- Biến thì cũng phải có chút ít vốn liếng trong túi, cà phê thì cũng năm, ba ngàn là tệ nhất, còn chơi điện tử cũng tốn bốn ngàn một tiếng, chị ba à ! Chị biểu em biến đi đâu ?

- Gia Minh nghe cái giọng điệu vòi tiền của Khải , cô tức tối mím môi gằn tiếng:

Tao nói thiệt nghe Khải , chị em nào giờ tao chỉ thấy mày có được một điển tốt duy nhất thôi:

- Là gì ?

- Là vô liêm sì không ai bằng. Hứ! tiền nè, biến đi đừng có ám tao

nua:

- Gia Minh xốt tờ giấy bạc trên tay Gia Minh, nháy mắt cười hí hửng:
Kệ, vô liêm sĩ hay vô duyên gì cũng được, miễn có tiền bỏ túi là được
rồi, cảm ơn chị ba, em trả lại không khí yên tĩnh không hề nhiễm
chút phóng xạ nào cho chị đó, em đi đây:

- Nói chưa dứt câu, Gia Khải biến mất ngoài cửa.

Gia Minh thần thờ ngồi phịch xuống ghế, những lời của Khải vang
vang bên tai co, anh Phong đi với ai ? Tại sao lại vậy chứ ? không có
lẽ nào anh Phong lại tệ như vậy ? Mình phải hỏi anh Hai mới được.

Nghĩ xong Gia Minh chạy lên phòng Gia Lạc tìm anh:

- Anh Hai !:

- Gia Lạc đang ủi bộ áo, bèn ngừng tay chờ đợi hỏi:
gì vậy Minh ?

Anh Hai ủi đồ hả ? Để em làm cho.

Oa ! Sao hôm nay em gái tôi ngoan vậy:

- Anh Hai ơi ! Em tốt thật mà, đừng làm em quē chứ.

không có, không có ! vậy sẵn đây em ủi thêm cho anh ít bộ nua được
không ?

- không sao.

Gia Lạc vui vẻ ôm thêm một mớ áo ra cho Minh làm, Gia Minh vừa
làm vừa trò chuyện với Gia Lạc, mãi một lúc sau Gia Minh mới hỏi
anh ?

Anh Hai, dạo này anh Phong đi đâu sao hay vắng nhà vậy anh:

- Anh cũng không biết:

- Lúc nãy em nghe thằng Khải nói nó gặp anh Phong với cô nào

ngoài phố, anh ấy hẳn không về nhà tối nay:

- Có chuyện đó à.

Gia Minh ra về trách móc nói:

Bạn anh mà anh cũng không biết nua sao ?

- Anh lu bu chuyện của anh, vả lại nó cũng lớn rồi chứ có nhỏ nhít gì đâu mà anh phải để ý.

Nhưng mà anh ấy cặp bồ với người ta, anh ấy không kể cho anh nghe sao ?

- Gia Lạc nhú mày nghi ngờ, vì cái giọng của Gia Minh nghe như giận dỗi hờn ghen, anh nói:

- Gia Minh, em sao vậy ? chuyện Cẩm Phong có người yêu đâu có mắc mớ gì đến anh, đó là tự do riêng của nó mà :

- Gia Minh đuối lý ấm ức:

Sao không mắc mớ, anh ấy là bạn thân của anh, lại ở chung nhà với mình, anh hai phải biết chứ :

- Gia Lạc nhận rõ vẻ khẩn trương của Gia Minh, anh bàn quan tâm bước gần tới hỏi cô :

Gia Minh , sao em có vẻ chú ý đến Cẩm Phong vậy ? Em .. em thích nó à ?

- Gia Minh né ánh mắt, cô lúng túng kêu lên:

Anh Hai !

Gia Lạc gạt ngang:

- Anh hai cái gì ? không giấu được anh đâu. Em thích Cẩm Phong rồi, thẳng Phong nó có biết không ?

- !

Chắc ! không có được đâu Gia Minh. Em .. nhưng thế là không được:

- Sao anh hai lại nói vậy, chẳng lẽ anh Phong mắc bệnh truyền nhiễm hay cùi, đui, hủi, điếc gì sao ?

- Gia Lạc thở dài:

Gia Minh ơi ! Em còn nhỏ lắm. Chẳng Phong tánh tình phóng khoáng, em không giữ chân nó được đâu:

- không cần anh hai lo, chuyện em, em biết.

Em tự chuốc khổ cho mình, anh không can thiệp, cũng không ủng hộ em, chỉ nhắc em nhớ cho một điều, tình yêu không thể miễn cưỡng, em hiểu chứ ?

- Gia Minh gật đầu:

Em hiểu.

chuyện chẳng Phong nó ra ngoài thì anh không biết, có lẽ nó đi lại nhà bạn nó chơi, còn nó giao du với đồng nghiệp là quyền của nó:, em đừng nên xem vào hạch hỏi, đàn ông họ ghét nhất đàn bà tò mò:

- !

Gia Minh !

Da:

- Anh thấy em nên chuyên tâm vào việc học là tốt hơn hết.

Em không còn nhỏ, anh đừng coi em như đứa trẻ tiểu học:

- phải ! anh biết, thôi được ! Cám ơn em, ừi xong treo lên móc cho anh.

Gia Lạc lắc đầu giận vì sự bướng bỉnh của em gái. Nhưng mà kể ra cũng khó trách nó được, nó đã mười chín, hai mươi rồi, chuyện tình cảm khó có ai biết trước nó đến và đi như thế nào. Chẳng Phong lại là

người đàn ông điển trai có phong độ, lấy gì em gái anh không đem lòng thương nhớ, chỉ mong nó không quá thất vọng, anh biết nó và Cẩm Phong chẳng đi tới đâu. Chơi với Cẩm Phong, anh biết tánh của bạn. Gia Minh không phải là mẫu người để cho Cẩm Phong chọn làm đối tượng:

- Gia Minh trở về phòng ngồi ôm gối suy tư.

Cô không hiểu sao Gia Lạc lại có ý không bán Gia Lạc còn chyen tin`h cảm của cô , lẽ ra anh ấy phải ủng hộ em mình chứ ? Dù gì Cẩm Phong cũng là bạn tốt của anh ấy từ nào đến giờ mà:

- Gia Minh buồn bã trần trở với những suy nghĩ của mình, cô không cần biết mọi người nghĩ sao, chỉ biết một điều Cẩm Phong là tất cả của cô , cô muốn anh là của cô :

- Cẩm Phong, em không muốn anh thân cận với ai ngoài em, em sẽ tốt với anh, em săn sóc gần gũi anh, em sẽ lo cho anh bằng tất cả những gì trong khả năng em, chỉ mong anh một lời han hỏi ân cần, chỉ mong ở anh một nụ cười triu mến, thương yêu là em mãn nguyện lắm rồi ! Ngày mai anh về với em nghe Cẩm Phong !:

- Gia Minh chìm dần vào giấc ngủ với những mộng mơ.

.

Lệ Chi lăng xăng nấu nướng trong bếp, ngoài phòng khách tiếng cười đùa của Cẩm Phong và hai đứa con của cô vọng vào. Cô lắng nghe rồi nở nụ cười sung sướng - Hạnh phúc cô đang có mặc dù mong manh nhưng nó sâu đậm nồng nàn:

- Má ơi ! Con đói bụng rồi.

Đứa bé gái nũng nịu bên chân cô vùi vùi:

Má nấu cơm lên.

Ờ! chút xíu nua đi con, gần xong rồi:

- Cẩm Phong vui vẻ lên tiếng:

Để anh Phong hụ với em một tay.

Có biết làm không đó ?

- Đừng đùa với anh, anh nấu nướng số một. Bé Lan với cu tí ra ngoài chờ một chút, chú Phong dọn ra cho tụi con ăn liền bây giờ:

- Dạ ! Chú Phong giỏi hơn má nua. Để con lấy chén đĩa trước.

Ờ, đúng rồi, Lan ngoan lắm, sắp bàn ghế đi:

- Hai đứa bé lanh lẹ ríu rít làm, Lệ Chi đắm đuối nhìn Phong , phải chi. cô không dám mơ ước quá xa, nhưng trong thâm tâm cô cứ muốn bật thán`h câu nói, phải chi Phong là cha của hai đứa con cô, thì tốt biết bao, anh sẽ là nơi cho mẹ con cô nương tựa, anh sẽ bảo bọc che chở cho mẹ con cô giữa những nắng mưa cuộc đời, cô yêu anh biết bao - Cẩm Phong !:

- Phong nheo mắt nhìn cô hỏi:

Nè! Bộ chưa bao giờ em thấy đàn ông vào bếp sao, mà cứ trố mắt nhìn anh vậy ? ĐỪNG đâu ? Cho anh một tí coi ?

- Lệ Chi nhoen miệng cười theo đáp:

- Xem ra, anh cũng khéo léo ghê đi chứ.

thật ra đàn ông vẫn khéo hơn phụ nữ, nhưng vì cái tật làm biếng cho nên không làm mấy cái chuyện vặt vãnh này thôi:

- phải, đàn ông là vậy đó, chỉ muốn đàn bà tụi em cũng phụng, săn sóc như đứa trẻ là vừa ý:

- Thiên chức của phụ nữ mà, tụi anh yêu tụi em là ở đặc tính đó đó.

Xong rồi bùng lên nè!

Lệ Chi đỡ đĩa thức ăn trên tay Phong , dịu dàng hỏi:

vậy anh có thích em sẵn sóc cho anh một đời không ?

- Lẽ tất nhiên.

Anh nói thật chứ Phong ?

Lẽ tất nhiên.

Em không có đùa đâu đó :

- Chẳng lẽ anh đùa ?

Lệ Chi khẩn trương nhìn Phong , cô cắn môi rồi đánh liều hỏi tiếp:

Anh Phong , em muốn biết một điều, anh có. có yêu em không ?

- Phong cười xòa, bẹo má Lệ Chi , anh vô tình không biết Lệ Chi đang mong chờ ở anh một lời khẳng định lâu dài, anh nói với cô.

Lẽ tất nhiên là có rồi, em mau dọn cơm ra cho con nó ăn đi, kéo nó rồi lên bây giờ:

- Lệ Chi khẽ thở dài quay đi, lời nói của Phong mau lẹ quá, anh thốt lời yêu cô như người ta đang cần một ly nước khui đang nóng khát, cô tựa như một nhu cầu mà anh đang cần đến, nói là anh không quan tâm đến cô cũng không đúng, nhưng nói anh yêu cô cũng không thể khẳng định ! thật ra là vì sao ? Là cái gì ? Nói chung giữa anh và cô không có cảm giác sáu lẳng của tâm tư - Phong gọi:

Lệ Chi ơi !:

- Oi ! Em ra đây !:

- Phong bước vào đỡ kịp cái tô vừa vượt khỏi tay của Lệ Chi, anh lo lắng hỏi khi thấy nét mặt cô có vẻ thẫn thờ.

Em sao vậy, không khỏe à ?

- Lệ Chi giấu giếm:

Đâu có ! Lỡ tay thôi, làm gì mà anh tra gạn dữ vậy, may mà em không có ông chủ như anh, chứ nếu không cũng khó sống nổi:

- Hiểu lắm rồi cô em, anh lo cho sức khỏe của em thôi, thấy em thần thờ, lơ đãng quá, nếu mệt thì nghỉ đi anh làm cho:

- Cám ơn anh, em không sao ?

Khờ quá, cám ơn cái gì, lo cho em là chuyện của anh mà, thôi lên nhà ăn cơm, chút anh dọn dẹp cho, ẹ lên:

- Lệ Chi cảm động nường theo vòng tay Phong bước lên nhà. Cô thầm nhủ:

"thôi thì hày tạm chấp nhận hiện tại được bao ngày thì hay bấy nhiêu ngày".

Cầm Phong đưa mẹ con Lệ Chi dọn phố và sắm ít vật dụng trong nhà. Cả bốn người quây quần vui vẻ với nhau, tạo nên một gia đình tràn đầy hạnh phúc cho người ngoài nhìn vào ! Lệ Chi mấy lần cúi đầu giấu tiếng thở dài chua xót khi nghe người xung quanh trầm trồ về anh và mẹ con cô , họ ngỡ cô và anh là một cặp vợ chồng cùng hai đứa con xinh xắn đi dọn phố mua sắm:

- Hai đứa trẻ quăn quít và yêu mến anh hết lòng, đã bao lâu nay chúng thiếu bóng dáng người cha, không được hưởng tình phụ tử, cho nên khi được anh săn sóc, chiều chuộng, chúng hồn nhiên chấp nhận anh và đặt để anh vào ngôi vị người cha mà từ lâu chúng thiếu thốn:

- Anh Phong , anh đừng chiều chúng quá, chúng đâm hư cho xem:

- Ai nói với em ? Cứ để cho con có được thoải mái chơi đùa. có đáng

gì đâu:

- Thằng bé vùi vỉnh được trái banh trong tay, nó vui mừng nhảy cẫng lên thích thú, nó tung trái banh lên cao reo to.

Con cảm ơn chú Phong ! Thích quá ! thích quá:

- Trái banh lăn tròn trên sàn nhà lăn vào những bước chân của người đi mua hàng. Thằng bé luýnh quýnh hốt hoảng lắc tay Cẩm Phong

kêu lên:

Chú Phong , mất banh con rồi, mất banh con rồi.

Cẩm Phong nhón nhác tìm, anh chạy theo đà lăn của trái bánh rồi khi nó dừng lại cạnh đôi chân của người phụ nữ, anh khựng lại chưa kịp lượm lên thì cô ta đã cúi xuống nhặt cho anh:

- Cảm ơn cô một.

Mộng Kỳ khẽ cuoi hỏi;.

Con anh đó à ?

Cẩm Phong lúng túng đáp:

Ơ!.không, không phải :

- Mộng Kỳ vô tình gặp Phong và thốt lên câu hỏi khi thấy đứa trẻ xinh xắn đang chạy đến bên anh, nhưng cô chột ngốt ngàng vì cũng nhận ra người phụ nữ đứng cách đó không xa là Lệ Chi, cô hiểu thái độ lúng túng của Cẩm Phong, cô mím cuoi chào rồi bỏ đi:

- Thì ra là hai người đang có mối quan hệ muốn giấu mọi người, cô nhớ không lầm Lệ Chi là mẹ của hai đứa con và Phong thì không phải là cha chúng, anh còn độc thân mà. Lý lịch nhân viên trong văn phòng cô nắm rất rõ, cô không lầm lẫn:

- Bằng vào linh cảm và thái độ của hai người, cô biết họ có mối quan

hệ vượt quá tình đồng nghiệp:

- Mộng Kỳ lẩm bẩm:

Mặt mũi sáng sủa mà lại có mối quan hệ không tốt đẹp gì:

- Lệ Chi ngõ ngàng nhìn theo bóng Kỳ đi khuất vào dòng người đông đảo trong cửa hàng, cô quay sang hỏi Phong :

Cô ta nói gì với anh vậy ?

- Phong nhún vai đáp:

không có gì ! Ta đi về thôi, hôm nay sinh nhật Gia Minh, anh phải ghé mua cho cô ấy chút quà, để anh đưa em và hai con về trước, ta đi đi Lệ Chi:

- Lệ Chi lảng lảng theo sau chân anh, cô đọc được trong mắt anh điều gì đó khác hẳn ngày thường, dường như anh đang lẩn tránh ? phải chăng vì cô và hai đứa con cô ? Làm gì có ngày sinh nhật phải chăng là một cái cớ ? thật ra quan hệ giữa anh và cô được giấu kín từ bấy lâu nay, các bạn đồng nghiệp không hề biết, hôm nay bất chợt bị Mộng Kỳ bắt gặp, có lẽ vì thế mà anh đã lúng túng hổ thẹn:

- Lệ Chi nghe nổi buồn tủi ập đến phủ mờ hai mắt cô, cô lén nhìn qua Phong, anh vẫn im lặng như nghĩ đâu đâu, không còn biết đến có cô và hai đứa bé kề bên. Chiếc xe ngừng lại bên lề đường cho Lệ Chi và hai đứa trẻ bước xuống:

- Cẩm Phong thờ ơ vẫy tay chào cả ba rồi cho xe lao đi hình ảnh Mộng Kỳ lại về trong trí anh, ánh mắt của cô như lên án, như khắt khe, khinh bỉ. Anh đã làm gì mà cô ta lại cho anh cái nhìn đó chứ ? Anh bối rối không tự chủ được mình, cho đến khi Lệ Chi lên tiếng hỏi, anh mới thức tỉnh và hiểu ra vì sao Mộng Kỳ lại có cử chỉ lạ lùng như

thế đối với anh:

- thì ra là do quan hệ giữa anh và Lệ Chi. Anh đã định lên tiếng phân trần giải thích, không hiểu do động cơ nào anh lại có ý nghĩ đó.

Nhưng Mộng Kỳ đã lẹ làng đi khuất không kịp cho anh tỏ t hái độ. Kể từ giây phút đó anh chợt nhận ra mối quan hệ của anh và Lệ Chi thật ra là mối quan hệ không được đúng đắn, từ bao lâu nay anh không hề nghĩ đến. Anh chỉ biết Lệ Chi cô đơn và đang cần có anh, anh cho cô những cái mà anh có, đơn thuần như giải quyết một nhu cầu - vấn đề được đem ra mổ xẻ - Cẩm Phong trầm tư ngừng xe bên cái quán lều đường, anh muốn tìm một góc yên tĩnh để suy ngẫm, để định hình lại tình cảm của mình, để nhận định lại việc làm và quan hệ của anh. thật ra sự qua lại giữa anh và Lệ Chi có chỗ nào sai ?

- thật lâu ! thật lâu ! không biết anh đã nghĩ được những gì nhưng khi trở về trong mắt anh có sự bồn khoăn ray rứt:

- Cẩm Phong leo lên lầu, đi ngang qua phòng Gia Minh, thì cô mừng rỡ reo lên:

Anh Phong !:

- Phong dừng lại hỏi:

Có chuyện gì không Minh ?

- Em chờ anh này giờ. anh đi đâu về vậy ?

Ờ! Anh ra phố uống nước với mấy người bạn, em có gì muốn nói với anh ?

- Vô đây em cho anh xem cái này nè:

- Phong ngập ngừng trước sự mời chào và ngại ngần trước cửa phòng riêng của cô, thật ra anh cũng mơ hồ nhận biết tình cảm mà cô

dành cho anh, anh không muốn gây thêm hiểu lầm cho cô.

nếu không có gì để anh về thấy áo rồi nói được không ?

thôi, bây giờ hà ! Anh vào đây em cho coi mau lên:

- Gia Minh kéo tay Cẩm Phong, anh đành bước vào cửa - Căn phòng con gái thơm thơm mùi hương lạ. Chiếc giường nệm hồng phủ drap phẳng phiu cạnh cái tủ gương bày đủ những trang sức linh tinh ngộ nghĩnh:

- Gia Minh lôi từ ngăn kéo ra cái hộp đưa cho Phong :

Anh coi, em mua cho anh cái cà vạt nè ! Anh xem có vừa ý không ?

Lúc nãy đi shop với mấy đứa bạn, em thấy đẹp quá, nghĩ đến cái cà vạt cũ kỹ đáng cho vào viện bảo vệ đồ cổ của anh, cho nên em mới mua tặng anh đó:

- Phong mở chiếc hộp rồi cuoi đáp:

Em khéo chọn lắm.

Anh thích không ?

- Lẽ dĩ nhiên rồi ! Của em cho thì phải hoan hô hết mình làm sao mà chê cho được :

- Em cứ sợ anh không thích.

không đâu, cảm ơn em nhiều:

- Gia Minh nhoẻn miệng cuoi xinh xắn, bá tay Phong khẽ khàng nói:

Anh Phong nè !

Có gì ?

- Tối nay anh đi dự sinh nhật với em ghen.

Sinh nhật ai ?

Một nhỏ bạn nó mời, em muốn anh đưa em đi:

- Sao tiện, anh đâu có quen.

Gia Minh nũng nịu:

không quen thì đến cho quen đi anh:

- Phong khó nghĩ nên kiểm soát từ chối:

không được đâu. Tối nay anh. anh có hẹn dùng cơm với bạn anh rồi
:

- Gia Minh phụng phịu dỗi hờn:

Hẹn với ai ? với cái bà hôm nọ đi chung với anh đó phải không ?

- Phong cau mặt:

Gia Minh !:

- Minh chợt nhận ra sự quá đáng vô lý của mình, cô vội nói:

Em xin lỗi ! nếu anh không muốn đi thì thôi:

- Phong thấy cô giận dỗi bèn tìm cách vỗ về;.

Gia Minh, thật ra không phải là anh không muốn đi với em, nhưng anh có hẹn với bạn anh rồi, để hôm khác đi, và lại bạn bè em đồng trang lứa có mình anh lọt xọt, xem vào cũng khó hòa đồng lắm:

- Gia Minh ngúng nguẩy:

Anh không đi thì thôi, cần gì phải nói dối là có hẹn trước:

- Làm gì mà em nhần nhó với anh vậy Gia Minh, chỉ là một buổi đi chơi hoi mà, để hôm khác mình đi chơi cũng được vậy ? Anh thật sự kệt đó :

- thôi được. Em tạm tin anh lần này, coi như anh nợ em:

- được, anh hứa sẽ trả. vậy đi, chút nữa anh sẽ làm taxi đưa em đến đó coi như anh chuộc lại phần nửa cái giận của em:

- Còn phần nửa chừng nào trả ?

Thì chừng nào có cơ hội, chịu vậy chưa ?

Gia Minh vừa ý mỉm cười.

không giận anh nữa:

- Đó! Cười vậy coi có xinh không ? Làm chi mà cứ cau cau có có xấu thấy sợ luôn:

- Hứ ! tại anh đó còn nói nữa:

- Minh chạy vút về phòng với niềm vui trong lòng, chỉ cần Cẩm Phong nói một đôi lời như thế với cô là cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi:

- Cẩm Phong đưa Gia Minh đến nơi hẹn xong anh cho xe lăn bánh, con đường quen thuộc dẫn đến nhà Lệ Chi đã hiện ra. Cẩm Phong thoáng ngập ngừng, cảm giác này từ lúc quen với Lệ Chi anh chưa từng trải qua. Anh quay xe trở lại, chạy lang thang một vòng phố xá, tại sao anh lại có tâm trạng như thế chứ, từ bao lâu nay anh đến với Lệ Chi tự nhiên như một thông lệ. Anh biết nơi đó có cô chờ anh và cần anh ngoài điều đó ra anh không còn lý do nào nữa, vả lại anh cũng chẳng cần tìm hiểu thêm lý do nào khác, nhưng từ khi bắt gặp ánh mắt của Mộng Kỳ, anh thấy mình phải nghĩ lại, quan hệ giữa anh và người đàn bà không chồng là mối quan hệ gì ? Đã sai trái chẳng ? Có thật là anh yêu Lệ Chi ? Anh yêu Lệ Chi ? không! không hề có cảm giác khi anh tự thốt ra lời đó, không một chút rung động, không một chút cần thiết nhớ những, không gì hết, phải! không gì hết để kết tủa lại thành chữ tình yêu. Cô chỉ là một nhu cầu cho anh tìm đến cô. Anh sai rồi ! Lệ Chi, anh sai rồi ! Anh xin lỗi em, Lệ Chi !:

- Sáng hôm sau Cẩm Phong đến sở muộn, anh muốn tránh mặt Chi ! May thấy Mộng Kỳ lại điều anh đi công tác xa, anh thầm cảm ơn sự

trùng hợp này, đây là thời gian để cho cả hai tự suy nghĩ lại mình:

- Cẩm Phong ra đến ngoài cổng công ty thì gặp Lệ Chi gọi anh lại:

Anh Phong ! Hôm nay anh không khỏe sao định nghỉ sớm vậy ?

- Phong lắc đầu;.

không, anh về sửa soạn để đi công tác ít bữa:

- Ủa, sao em không biết.

Cô Kỳ mới cho anh hay đây thôi:

- Lệ Chi bần khoản than:

Anh đi gấp vậy mà em thì không về xếp dọn hành lý cho anh được:

- Phong cuoi khế đáp:

Lệ Chi ! Anh lớn rồi, em không cần phải lo hco anh, thôi vào làm đi, anh thấy trên bàn em hồ sơ để đầy ngập cả lên, không khéo lại bị cô Kỳ cắn nhằn đó:

- thôi được ! Anh đi nhớ cẩn thận, giữ gìn sức khỏe.

Ừm! Anh nhớ, tạm biệt nhé.

Mua quà về cho em:

- Cẩm Phong gật đầu vẫy ta chào cô rồi vội rào bước ra xe, rấtmay là cô không hỏi tại sao đêm qua anh không đến với cô.

o0o.

Cẩm Phong thở phào nhẹ nhõm lần công tác này coi như mỹ mãn, số hàng đem lên làm mẫu cho khách hàng xem, rất được ưng ý - Cẩm Phong định sáng ngày mai ra xe về, anh vội về khách sạn để nghỉ ngơi, anh định còn đêm chót anh sẽ đi lòng vòng dạo quanh phố xá một chút, từ hôm đến đây, suốt ngày anh bù đầu vào công việc, đêm về mệt quá chỉ vừa kịp leo vào giường là đã lăn đùng ra ngủ?

- Cẩm Phong ghé quầy tiếp tân lấy chìa khóa phòng. người tiếp viên nhã nhặn trao cho anh chiếc chìa khóa rồi nói:

Ông Phong, lúc này có người lại tìm ông !:

- Ai thế ?

một cô gái, cô ấy xưng tên là Mộng Kỳ, cô ấy nhờ tôi nói lại với ông là bảy giờ tối nay ông chờ cô ấy ở phòng tiền sảnh, cô ấy sẽ đến gặp ông :

- Cẩm Phong nhíu mày suy nghĩ;.

Mộng Kỳ tìm anh có việc gì. Chẳng lẽ công việc có trục trặc gì sao. không lý nào. Lúc chiều anh gặp ông Phúc có nghe ông ấy phản ánh điều gì đâu:

- Cẩm Phong hỏi:

Cô ấy còn nói gì không cô ?

thưa không, cô ấy chỉ nhắn ông đợi cô ấy lúc bảy giờ thôi:

- Cám ơn cô.

Dạ, ông cần gì không tôi cho người đem lên phòng cho ông :

- vậy thì cô cảm phiền cho tôi bình trà nóng, một gói ba số với lấy giùm số quần áo tôi gửi giặt ủi lúc sáng:

- Dạ vâng.

Cám ơn cô.

Cẩm Phong xem đồng hồ, từ đây tới lúc gặp Mộng Kỳ, anh cũng còn hơn hai tiếng để nghỉ ngơi, vậy là dự định đi lòng vòng tối nay của anh bị hủy bỏ vì sự xuất hiện của Mộng Kỳ:

- Anh ngã lưng trên tấm nệm êm ái, xoa dài tay chân thoải mái. rồi chìm vào giấc ngủ muện màng ..

Reng. Reng.:

- Tiếng gọi cửa? khiến Phong giật mình choàng tỉnh, anh định thần lên tiếng hỏi:

Ai đó ?

- Ông Phong, cô Kỳ chờ anh này giờ dưới tiền sảnh.

Cầm Phong giật mình nhớ tới cái hẹn với Mộng Kỳ, anh hốt hoảng lảo đảo chạy vội xuống giường nói vọng ra cửa:

Nói giùm với cô ấy tôi xuống liền bây giờ:

- dạ vâng.

Tiếng chân xe dần ngoài cửa thì Phong cũng vội vã thấy áo quần chỉnh trang lại mặt mũi, mà trong lòng lại thầm than vãn:

- Chết tiệt làm sao ! Mình lại ngủ thiếp đi không biết. Dù gì cũng là cái hẹn với sếp, mà cho không phải sếp đi thì cô ấy cũng là phụ nữ, ai mà để cho người ta chờ đợi như thế ! thật bất nhã:

- Mộng Kỳ nóng nảy xem đồng hồ, hơn nửa tiếng rồi mà chẳng thấy bóng sáng Cầm Phong đâu, thật chưa bao giờ cô lại phải chờ đợi như vậy, nhất là chờ một người đàn ông. Hắn ta thật quá đáng:

- Cô dợm đứng lên định bỏ đi, thì có tiếng Phong hỏi sau lưng cô ;.

Cô Kỳ ! tôi xin lỗi, cô chờ tôi lâu không ?

Mộng Kỳ liếc xéo Cầm Phong, Phong vội giải thích;.

tôi ngủ quên, tôi thật không có ý để cô chờ lâu, cô đừng giận:

- Mộng Kỳ tức giận hỏi lại;.

Anh bảo tôi không giận à ? Anh có cảm thấy câu nói đó của mình có quá đáng vô lý không ?

- Phong khổ sở nhăn nhó:

Cô Kỳ à ! tôi thật không biết nói sao, chỉ biết cô bỏ qua cho tôi, tôi không cố ý đâu, thật đó .. không biết sao tôi lại n gủ ngon như vậy nữa:

- May mà anh nói thật đó. Anh có biết tôi chờ anh mất bao nhiêu phút không ? tôi đến đây là định bàn với anh một số vấn đề của công ty, vậy mà anh làm mất biết bao nhiêu thời gian của tôi. Chúng ta làm ăn thì mỗi giây mỗi phút là vàng là bạc, anh có biết không ?

- Cẩm Phong nén tiếng thở dài đứng nghe Mộng Kỳ lên lớp - thật là khổn khổ cho thân anh, tự dưng lại chuốt thêm ác cảm với cô ta - chỉ còn ít tiếng đồng hồ nữa là hết ngày vậy mà cái xui xẻo không buông tha cho anh:

- Mộng Kỳ thấy Cẩm Phong im lặng nhìn cô, nét mặt của anh không cảm giác gì, khiến cô thêm tức bực, cô gay gắt nói:

- tôi tưởng anh là người có trách nhiệm, chứ có ai ngờ đâu anh lại vô tâm như vậy. May đây chỉ là cuộc gặp gỡ để bàn thêm công việc với tôi, chứ nếu là giao dịch với hàng chắc đã thất bại rồi. Ai mà có can đảm và nhẫn nại ngồi chờ anh gần cả tiếng đồng hồ chứ:

- "Làm gì tới ! Chỉ hơn có ba mươi phút mà đã nói quá rồi. Đúng là xảo ngôn. thôi, dù cô ta có xài xể gì cũng ngậm bồ hòn làm ngọt cho xong. Mình có lỗi mà!":

- Anh nghĩ tôi nói thế có đúng không ? Hay là anh cho là tôi nói quá cho anh ?

- "Trời! Sao cô ta lại biết được ý nghĩ của mình vậy kìa ?":

- Phong nghĩ thầm xong vội vàng lên tiếng:

Đâu có, tôi biết tôi sai:

- "Có cần mình hứa lần sau không dám nữa không đây!".

Mộng Kỳ nhìn ngang mặt Phong nói:

Anh biết vậy cũng tốt, tôi chỉ sợ anh lại không biết mới khô?

Đâu có !tôi là người biết phục thiện và sửa sai mà:

- Chờ hành động trả lời, còn câu nói thì ai lại không nói được:

- Phong biết anh nên im lặng là điều tốt hơn hết, cho nên anh không nói gì thêm mặc cho Mộng Kỳ tức giận, mãi không thấy anh phản ứng, Mộng Kỳ mới dịu xuống. Cô bàn vào công việc của công ty nhưng thái độ vẫn còn căng thẳng với anh:

- - Cẩm Phong lẳng lặng chăm chú nghe và cũng chăm chú nhìn Mộng Kỳ, hôm nay anh mới thật sự nhìn kỹ cô xếp của mình - cô mặc cái đầm hoa xanh nên trẻ trung mềm mại hơn những cái váy đen cô mặc thường ngày đến sở, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, nhưng vẫn đủ cho mọi người đưa mắt chiêm ngưỡng:

- Mộng Kỳ vẫn vô tình nói cho đến khi cô nhận ra cái nhìn chăm chú vào mình của Phong, cô bực tức hỏi:

tôi nói gì anh có nghe không ?

vẫn nghe:

- Hừ.

Khi giận, đôi mắt cô ấy long lanh rực sáng trông càng đẹp, coi kìa đôi môi mím lại với cái cau mày vẫn không làm cho cô ấy xấu đi - Cẩm Phong mãi mê nghiên cứu những nét đẹp diễn biến trên mặt Mộng Kỳ mặc cho cô nói:

- Thái độ của anh khiến Mộng Kỳ không khỏi thêm tức giận. Cô ngưng nói và trừng mắt nhìn lại Phong, cô gằn giọng:

Nhìn gì nhìn giữ vậy ? Anh có nhớ tôi nói gì nãy giờ không ?

- Phong điềm đăm nhắc lại những điều Kỳ nói không sót một ý.

Anh giỏi lắm ! Chỉ tiếc là thái độ của anh đối với cấp trên không được tốt cho lắm. Anh nên nhớ lại nah là nhân viên của tôi và tôi là trưởng phòng của anh, chứ không phải là cô bạn gái của anh. Xét lại mình đi, đừng tưởng làm như thế là được lên lương hay thăng chức đâu:

- Phong ngạc nhiên vì nóng giận bộc phát của Kỳ.

O ! tôi.:

- Hừ! Anh không cần phải nói gì thêm, tôi đã gặp những loại người này nhiều rồi. nên dựa vào thực tài của mình mà tiến thân, đừng đem cái mã đẹp trai của mình ra rao bán, tôi không phải hạng đàn bà dễ mềm lòng cho anh nường nhờ đâu, chấm dứt cái trò thôi miên đó đi:

- Cẩm Phong không ngờ càng nói Mộng Kỳ càng như có vẻ thóa mạ anh, anh nóng mặt gằn tiếng: - Nè, cô nói vậy là có ý gì ?

- tôi nghĩ anh đâu phải là kẻ ngu mà không hiểu, chỉ vì không muốn hiểu khi bị lật mặt thôi, về tìm Lệ Chi của anh mà giả vờ:

- Mộng Kỳ ! Cô cẩn thận lời nói một chút nghen, cô thật quá đáng cô tưởng cô là gì chứ ? Cô tưởng cái chức trưởng phòng của cô là ngon lắm sao ? Cô mới là người tự nhìn lại mình thì có, chuyện riêng của tôi ai cho phép cô bơi móc ra ? tôi làm gì nói gì mà cô lại xúc phạm mắng nhiếc tôi, cô đừng tưởng cô là phụ nữ mà lấn lướt người khác, tôi nhin cô vì lịch sự thôi chứ không phải vì cô đúng đâu:

- Cẩm Phong không dẫn được khi nghe Mộng Kỳ đùng chạm đến chuyện tình cảm riêng tư của mình, anh tức giận quát vào mặt Mộng

Kỳ khiến cô cũng hốt hoảng sửng sờ.

Cô nói đi, tôi sai chỗ nào ? tôi đã làm gì đến cô hả ?

- Mộng Kỳ lúng túng - phải ! thật ra anh ta có nói gì đâu ! Lại càng không có thái độ gì đụng chạm đến cô. Tại sao cô lại nổi nóng ngang xương mà mắng nhiếc anh ta như vậy chứ ? Cô lắp bắp:

- Tôi !:

- Cẩm Phong mím môi lắc đầu đứng dậy anh cố nén giận nói nhanh: tôi nghĩ chuyện bàn bạc về công ty ta gác lại sáng mai, tám giờ sáng tôi chờ cô tại đây, với tình trạng này không tốt để làm việc tiếp đâu - chào cô !:

- Cẩm Phong quày quả bỏ đi không nhìn lại và cũng chẳng cần xét xem Mộng Kỳ phản ứng ra sao. Mộng Kỳ thở dài, thả lỏng người, dựa vào ghế nhìn theo Phong :

Tại sao mình lại gây xích mích với Cẩm Phong, tại sao lại xảy ra chuyện này chứ. Mình sao vậy ?

- Mộng Kỳ bối rối ngồi lặng hồi lâu rồi mới uể oải đứng lên trở về khách sạn:

- Đêm xuống thật yên tĩnh, ở đây không có tiếng xe cộ ồn ào như ở thành phố, không có những hào nhoáng bên ngoài. Cô mở cánh cửa phòng nhìn dãi ra xa, trời đêm nay thật nhiều sao, những vì sao vô tư nhấp nháy sáng đầy khoảng đêm đen, Mộng Kỳ muốn hòa mình vào khoảng không gian vô tận ấy để không thấy mình lẻ loi và trống trải - Từ ngày mẹ mất cô cảm nhận sâu sắc nỗi bất hạnh của đời mình, rồi khi cha chấp nối với người đàn bà khác cô càng thấy nỗi đau cô đơn càng lớn - cô khép kín tâm hồn, lẩn tránh mọi người

không bạn bè không cuộc vui không cả tình thương yêu, mỗi ngày cô càng rút sâu vào cái vỏ thờ ơ, lãnh đạm của mình đối với người đời:

- Cuộc sống cứ nhàm chán tiếp nối đôi khi cô tự hỏi, không biết cô sống để làm gì ? ngày tháng trôi qua và câu hỏi ấy không có ai trả lời cho cô. Hôm nay Cẩm Phong lại nhắc nhở cho cô :

- Cô hãy tự nhìn lại mình. Cô hãy tự nhìn lại mình:

- Tiếng nói cứ âm vang trong đầu cô, cô đưa tay bịt chặt hai tai lại, cô muốn nó biến mất, muốn nó như không tồn tại nhưng không thể nào. Tiếng nói của Cẩm Phong vẫn vương vít trong đầu cô. Cô bật khóc cái yếu đuối trong tâm hồn bộc phát cô khóc lặng một mình, cô khóc vì cảm thấy nỗi buồn đang xâm chiếm và hoành hành trong cổ :

- Mộng Kỳ trăn trở suốt đêm và cô lại mất ngủ ! Đêm nay lại giống như bao đêm khác không phải chỉ là lần đầu cô sống trong tâm trạng đau đớn khắc khoải này.

oOo.

Mộng Kỳ bước vào đã thấy Cẩm Phong chờ sẵn cô nơi chỗ cũ. Anh đứng lên kéo ghế cho cô ngồi, rồi lịch sự hỏi:

Cô uống gì ?

Cho tôi ly cà phê, nói họ pha đậm đậm một chút:

- Cô dùng điểm tâm ?

không! cảm ơn:

- Cẩm Phong thấy vẻ bơ phờ hốc hác trên nét mặt Kỳ, anh thoáng cau mày nghĩ:

không lẽ vì chuyện gây gổ hôm qua với anh mà sáng nay cô lại như thế:

- Anh hỏi dò;

Cô mệt à ?

- Kỳ nhướn mày lên hỏi:

tôi có vẻ thế sao ?

- Phong ngập ngừng rồi dè dặt trả lời cô :

- thật ra tôi không cố tình tò mò nhưng vẻ mặt cô xanh xao quá, chỉ phớt nhìn cũng nhận ra, nếu cô mệt sao không nghỉ ?

- Kỳ nhếch môi gượng cuoi:

tôi không sao.

Cô ngủ không được ?

- không:

- Hay tôi gọi cho cô ly sữa hột gà ? Uống thức này sẽ khỏe ra liền.

thôi, tôi không uống, cảm ơn anh:

- Phong ân cần dịu dàng khiến Mộng Kỳ ngỡ ngàng hỏi:

Anh không còn giận tôi sao ?

- Phong nhún vai:

Sao cô lại nghĩ thế ? tôi có giận cô đâu mà còn hay không.

vậy mà.:

- thấy Kỳ ngập ngừng, Phong mỉm cuoi ôn tồn nói:

Tánh tôi không bao giờ nhớ đến những chuyện không cần nhớ, nhất lại là chuyện gây cho tôi sự buồn phiền khó chịu, trí óc và con tim tôi rất nhỏ, bởi thế không nên để cho nó quá tải vì những chuyện không đâu chuyện vui và có ích cũng đủ cho nó lắm rồi:

- tôi lại không nghĩ được như Anh.

không phải là không được, mà là do cô không muốn:

- Mộng Kỳ lắc đầu buồn bã, Phong nhẹ nhàng hỏi;

Cô có chuyện buồn ?

-.!

Đừng để trong lòng, nếu không đẩy bớt nó đi được, thì hãy nói ra cô sẽ thấy nhẹ bớt:

- Cảm ơn anh, tôi không phải là anh, không phải là người khác, mà tôi là tôi, tôi không làm được như lời anh nói. thôi ta bàn vào công việc đi, còn chuyện hôm qua nếu đúng như lời anh nói thì không sao, còn nếu anh vẫn nhớ thì cho tôi .. xin lỗi anh ! tôi không biết vì sao mình lại bất nhã như vậy. Có lẽ vì áp lực công việc quá lớn, tôi không biết giải tỏa bằng cách nào ?

- Phong chặn lời cô đùa:

Cho nên tôi mới là người hân hạnh được cô trút hết bực dọc đêm qua. không sao ! nếu cô cảm thấy thoải mái và vui hơn thì tôi cũng sẵn sàng chấp nhận:

- Mộng Kỳ mỉm cười đáp:

Anh rộng lượng quá:

- Đó chỉ là một điểm tốt nhỏ nhoi trong ngàn cái tốt của tôi thôi, cô chưa biết đó:

- Mộng Kỳ vui vui trả lời:

vậy sao ? tôi cứ ngỡ đó là điểm tốt duy nhất trong ngàn cái xấu của anh chứ:

- Ôi ! Làm gì có ! cô sai rồi:

- Cả hai bật cười xòa, không khí trở nên thuận thảo hơn giữa hai người, họ đắm thắm bàn tính công việc, lát sau khi đã dứt câu

chuyện thì cả hai đã có thể cởi mở vui với nhau:

- Mộng Kỳ tròn mắt khi nghe Cẩm Phong nói:

Cô có biết tôi nghĩ sao về cô trước và sau hôm nay không ?

- Anh làm tôi tò mò quá, lại hồi hộp nữa:

- Phong hơi trầm ngâm một chút rồi nhìn sâu vào mắt Kỳ trả lời:

Cô thật đáng ghét, kênh kiệu, hách dịch, khó gần hay kiếm cách bắt bẻ, gây sự với người khác ..

Mộng Kỳ kêu lên:

vậy sao ? còn thiếu đó. tôi còn chửi người. Đáng người nữa kia:

- Ghê gớm vậy ! nhưng không sao. Đó là những từ thuộc về vái đã qua, tức là thuộc về dĩ vãng rồi. Bây giờ cô không giống như vậy, tôi đã đập vỡ được cái vỏ bí mật để nhìn rõ được sự mềm mại trong tâm hồn cô. Mộng Kỳ ! thật ra cô không đáng ghét:

- Mộng Kỳ xúc động vì lời bộc bạch của Phong, cô bối rối cúi đầu trả lời:

tôi không ép anh nói vậy ! Coi chừng anh nhận lầm đó:

- Phong bất chợt hỏi:

vậy cô có nhận lầm tôi không ?

O! tôi .. anh ! Đúng ra anh cũng.:

- cũng đáng ghét đối với cô lắm chứ gì ? tôi là anh chàng ba hoa, không tư cách, làm việc lề mề, giỏi tán gái lăng nhăng chẳng đứng đắn một mi li mét nào. Ôi thật tệ hại ! Xấu xa không còn một mỹ từ nào trên thế gian này dành cho tôi:

- Mộng Kỳ đỏ mặt lẩn tránh mắt anh:

- tôi. hiểu sai về anh, tôi nhận lỗi:

- không cần, nếu cô từ bỏ những ấn tượng kinh khủng đó về tôi là được rồi, không cần nhận lỗi hoặc xin lỗi:

- thôi được! tôi sẽ làm lại từ đầu. Anh đồng ý chứ ?

Hoan nghênh cô nữa là đằng khác, tôi mời cô dùng cơm trưa với tôi hôm nay:

- tôi !.

Cô không định nói là cô không cần ăn mà vẫn sống chứ ! ?

- không ! Anh có lỗi nói chuyện ép buộc người ta một cách êm ái. vậy điều đó tốt hay xấu ?

Hiện giờ là tốt còn về sau tôi không dám khẳng định:

- Cẩn thận như vậy cũng tốt thôi chúng ta đi chứ, hay cô muốn thấy đổi trang phục ? tôi sẽ đưa cô về :

- không cần t hiết, chúng ta đi ăn chứ trang phục đâu có ăn:

- Phong cuoi thú vị vì câu trả lời của Mộng Kỳ:

- Phong chạy theo sau xe của Mộng Kỳ vì anh không tiện mở lời cô ngồi chung xe với mình. Cô thông thạo lái xe đi rồi dừng lại trước một nhà hàng sang trọng dường như cô rất quen thuộc phong thổ nơi đây !:

- Phong dừng xe rồi tiến lại bên mlk nheo mắt nhìn cô khi cô dợm bước vào cửa nhà hàng:

- Anh nói:

Cô không sợ tôi để cô ngồi đồng à ?

Mộng Kỳ không hiểu cau mày hỏi:

Sao chứ anh ?

- Cô không thấy sao ? - Cẩm Phong chỉ vào tòa nhà lộng lẫy sang

trọng mà cả hai đang đứng trước cửa:

- Sang quá ! tôi không đủ tiền đâu, hôm nay là gần cuối tháng rồi.

Mộng Kỳ chợt hiểu ra, cô cuoi rúc rích trong miệng.

tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông nào như anh, mời phụ nữ đi ăn mà hăm he cho người ta ngồi đồng:

- Ấy ! thật tình vẫn hơn, nếu ở thành phố tôi có thể gọi điện mượn đỡ bạn bè nhưng ở đây xa quá ! tôi chịu thôi !:

- Mộng Kỳ nín cuoi nói:

vậy thì tôi mời anh vậy ?

- Phong chắc lười không bằng lòng, anh nói:

Ai lại thế ?

Có sao đâu ! Coi như anh đãi sau tôi đãi trước vậy:

- không được ! Như thế tôi lại bị cô cho là cầu cạnh nường tựa không có tư cách với phụ nữ:

- Mộng Kỳ nhú mày vờ nghiêm mặt giận:

Coi kìa ! vậy mà anh nói không còn nhớ, xem ra anh vừa cố chấp vừa nói dối:

- Phong bật cuoi:

thôi, tôi đành theo ý cô vậy, lần sau tôi sẽ đãi cô gấp đôi:

- vậy mà anh cũng nói được.

Mộng Kỳ cùng Phong bước vào nhà hàng, bên trong bày trí thật lộng lẫy rất xứng với ngoài mặt tiền của nó - Sàn nhà lát gạch men xanh mát rượi, trên trần cao chạm trổ những hình hoa trái tuyệt nhất là cái đầu rồng với những đường nét tin xảo, từ miệng rồng chùm đèn to lớn tua rua tỏa xuống ánh sáng lấp lánh, phía trong gian phòng ăn

kiến trúc theo kiểu lâu đài vào thế kỷ mười bảy, tạo cho người đến có cảm giác lạc vào cũng điện của những vương chót ngày xưa:

- Cẩm Phong trầm trồ khen:

không ngờ ở đây lại có một nhà hàng đẹp như thế này. Chắc có lẽ cô thường ghé:

- một đôi lần tôi theo ba tôi đến đây.

Thảo nào lúc này cô có vẻ quen thuộc đường xá:

- Mộng Kỳ láu lỉnh nói nhỏ;.

Nè, nói thật nha ! Ngoài chỗ này ra tôi chẳng biết nhà hàng nào nữa, không đến đây biết tìm đến đâu nữa ?

- Cẩm Phong cuoi đáp:

Nhưng mà lúc này tôi lại lỡ lớn lối nói sẽ chiêu đãi lại cô gấp đôi hôm nay, chặc! Chắc tháng sau gặm bánh mì suốt quá:

- Anh đó ! Nghe anh than chưa ăn tôi đã mấtn gon rồi, có gì tôi cho anh trả góp không tính một lần đâu mà lo:

- Hì hì ! - Phong ranh mãnh nheo mắt nói - Mộng Kỳ ! Có bao giờ cô nghĩ tự này giờ đều là mảnh khốe mà tôi dùng để lừa cô không ?

- Mộng Kỳ trừng mắt nhìn Phong kêu lên:

Anh dám ?

- cũng chút chút thôi.

Trời đất, thật không biết sĩ diện là gì nữa :

- Sĩ diện ? - Phong vờ tròn mắt kêu lên - thành thật mà nói tôi mới nghe lần đầu, mà thôi đã vào tới đây rồi thì cũng ngồi đi chứ ! Chẳng lẽ lại bỏ ra ?

vậy thì mỗi người một bàn:

- Phong lúc cú cuoi nói đùa:

Tiểu thơ ơ ! Hình như bàn đã chật hết rồi, không còn dư cái nào cho cô ăn riêng đâu, theo tôi mau:

- Suốt bữa ăn Phong chăm chú chu đáo cho Mộng Kỳ, sự ân cần tự nhiên không chút màu mè, giả tạo khiến cho Mộng Kỳ cảm động, thốt ra cha có người đàn ông nào cô gặp giống như Cẩm Phong, ở bên anh cô cảm nhận được sự thoải mái vui vẻ, từ ngày đầu gặp mặt cô đã mơ hồ có cảm giác kỳ lạ về anh:

- Phong thấy Mộng Kỳ tư lự, ăn uống hời hợt anh mới lên tiếng hỏi: Mộng Kỳ ! Cô sao vậy ? Thức ăn không vừa miệng à ? không!:

- vậy có gì mà cô suy nghĩ đến nỗi quên cả ăn vậy ?

Anh đoán thử xem tôi đang nghĩ gì ?

nếu tôi biết cô nghĩ gì, thì tôi đã là con lãi trong bụng của cô rồi:

- Ờ Ơ ! Ăn nói gì mà kinh khiếp thế.

vậy cô nghĩ gì thì nói ra cho tôi nghe đi:

-Anh muốn biết lắm à ? Khó nghe lắm đó:

- những điều khó nghe cô đã cho tôi nếm trải hết rồi, còn gì mà phải ngại nữa:

- thôi được ! Nghe tôi nói nè ! tôi nghĩ mặc dù lúc đầu, chúng ta hiểu lầm nhau nhưng kể ra anh đúng là một người bạn tốt hiếm có, tôi rất vui vì được kết bạn cùng anh:

- ..!

thấy Phong im lặng không trả lời, Mộng Kỳ nhăn mày băn khoăn hỏi: tôi không đúng ? Hay là lời nói của tôi làm anh khó chịu ?

- không ! - Phong vội đính chính - cô làm tôi xúc động quá, không ngờ lại được kết bạn cùng cô:

- Có vậy mà anh cũng làm tôi lo lắng:

- Mừng Kỳ thở ra cuoi tươi tắn nâng ly nói:

Chúng ta uống mừng tình bạn hôm nay đi:

- Phong chạm nhẹ ly với Mừng Kỳ tia mắt anh nháy múa trong mắt cô, chất màu của rượu đỏ hồng tươi vui - Có một thoáng xôn xao ngưng đọng trong lòng anh, tim anh hồi nhịp đập vì bàn tay Mừng Kỳ vô tình chạm vào tay anh ! Cảm giác thật lạ lùng kỳ diệu, anh chơi vơi choáng người vội nhắm mắt lại giấu đi tình cảm chợt bật phát trong lòng:

- Dường như bên kia Mừng Kỳ cũng cảm nhận được, cô lúng túng cúi đầu ! Bàn tay Phong đã ủ ấm tay cô, cái vô tình đã trở thành cố ý - Cả hai lặng người nhìn nhau, tim a mắt vẫn vút, rồi lẩn tránh rồi lại vẫn vút ! Mừng Kỳ rút nhanh tay về nhưng tâm hồn cô thì lại không về cùng cô, nó đậu lại bên Cẩm Phong lưu luyến và tìm cách lẩn sâu vào tim anh không muốn rời xa.

oOo.

Anh Phong.

Gia Minh mừng rỡ chạy ào ra cổng đón Phong, cô tiu tít hỏi.

Có quà cho em không ? Sao anh đi lâu quá vậy ?

- Lâu đâu mới có bốn ngày thôi mà, vào nhà anh lấy quà cho, hai bác và Gia Lạc có nhà không ?

- Anh hai đi làm chưa về ba má ra Cấp chơi rồi, còn em và tiểu quý ở nhà thôi:

- em không đi học à ?

không, em biết anh về nên ở nhà đón anh:

- Nè! Biết xạo bao giờ vậy Gia Minh ? Đừng nói là anh dạy nghe.

Em nói thiệt chứ xạo hồi nào:

- vậy thì càng đáng trách hơn, lỡ cuối năm thi rớt sao cô bé.

không có đâu !:

- Tin chắc quá ?

Tin như tin anh có quà cho em vậy.

Lém ghê chưa:

- Phong bỏ hành lý lên bàn rồi cởi giầy ngồi xuống ghế trong khi Gia Minh lảng xảng mở quạt lấy khăn ướt cho anh lau mặt, cô bưng ra cho anh ly chè ướp lạnh nhí nhảnh mời.

Ăn đi anh:

- Phong đỡ lấy cám ơn coi rồi hỏi:

Ủa! Chè ở đâu sẵn vậy lại là chè sen nữa:

- Em nấu đó ! em biết thế nào hôm nay anh cũng về cho nên trưa nay em chạy đi mua về nấu bỏ tủ lạnh chờ anh về ăn, anh ăn xem ngon không ?

- Phong thoáng nhú mày dăm chiêu. Gia Minh hồi thúc:

Ăn đi anh!:

- O !.Cám ơn em, Gia Minh nè !. Cẩm Phong ngập ngừng rồi nói tiếp

- thật ra.em không cần phải tốt với anh như vậy ! Em làm thế anh thấy ngại quá !:

- Gia Minh phụng phịu:

Anh nói gì vậy ? Em không hiểu ?

- Ồ!. Anh .. Anh muốn nói em chăm sóc cho anh như thế này thật cực cho em, lại mất thời gian nữa, trong khi em lại bận học hành. Gia Minh, em đừng phí công nữa:

- Em tự nguyện mà, anh đâu có bắt buộc được em, thật ra em rất vui khi được lo cho anh, anh đừng nói nhiều nữa, ăn chè đi kẻo hết lạnh mất ngon, em soạn áo quần dơ đem giặt cho anh. Chiều nay anh muốn ăn gì em đi chợ mua về làm cho anh ăn:

- thôi Gia Minh !

A ! Em biết rồi, anh thích bò xào cải chua chứ gì ? chiều nay em làm cho anh ăn thêm canh su hào nấu thịt nữa. Anh đi tắm đi, quần áo với xà bông em soạn sẵn trong phòng rồi:

- Nói xong Gia Minh lẹ làng gom mở quần áo của Phong đi nhanh ra sau. Cẩm Phong thở dài không biết nói sao, Gia Minh bất chấp anh nghĩ gì về cô, cô vẫn chăm chút cho anh theo ý cô. Cẩm Phong biết là chưa đến lúc giải thích cho cô biết, dù cho bây giờ anh nói gì thì cô cũng không nghe:

- Cẩm Phong buông rơi tờ báo xuống bàn vì cái vỗ vai cau Gia Lạc: -
Ê! Về hồi nào vậy ? Sao ? Tốt cả chứ ?

- Cẩm Phong xoa vai nhăn nhó:

Có phải mạnh tay vậy không ?

- Thương nhau lắm đánh nhau đau mà.

Cho tao cìn cái kiểu thương đau đó đi:

- Hì! Hì ! Mà làm như thư sinh trói gà không chặt vậy. Nè nếu ấm ức thì đấm lại tao đi:

- Ai lại tiểu nhân nhỏ mọn như vậy. thôi ăn cơm đi, chờ mà này giờ

bụng tao nó cứ sùng sục lên đây:

- Ủa ! vậy chứ Gia Minh đâu sao lại để mày đói ?

Chờ mày, nhà còn có mấy người ai lại chia rẽ, lúc này Gia Minh có dọn cho tao ăn trước mà tao không đồng ý chờ mày về ăn cho vui - Nó cô cho mày còn hơn tao nữa:

- ..!

Nè Cẩm Phong nó thích mày đó, tao là anh nó tao cũng không biết phải nói sao với mày:

- Gia Lạc khó khăn khi nói ra những điều đó với Phong, anh thở ra tư lự hỏi bạn:

Mày thấy sao ?

- Phong ngập ngừng đáp .

Còn thấy sao nau ! Mày biết và hiểu tao mà ! Gia Minh còn nhỏ quá, chuyện của cô ấy bây giờ là lo học hơn là lo thích tao:

- Dù gì no cũng gần tốt nghiệp trung học rồi:

- Nhưng tao. khổ với mày đó Gia Lạc, mày đừng làm khó tao, thôi thì để tao dọn đi vậy.

không được.

sao lại không ! Chỉ còn cách đó Gia Minh không gần gũi tao, thời gian sau cô ấy sẽ quên thôi:

- Tao không thể để mày dọn đi vì chuyện Gia Minh được.

nếu vậy thì mày có cách gì ngăn được suy nghĩ của cô ấy ?

Tao giải thích cho nó nghe nó khắc hiểu, và lại cũng đâu có tạo cơ hội cho nó:

- Tao thật tốt nhất là tao dọn đi, để như thế này thật phiền phức Gia

Lạc à :

- nếu thật sự mày thích thì tao không nghĩ nữa:
- Phong thấy bạn có ý giận nên thôi không nói nữa ! nếu biết thế anh đã để cho Gia Minh ghét anh luôn từ đầu chẳng cần mua chuộc tình cảm của cô làm gì để cho rắc rối như bây giờ:
- Mấy hôm sau Cẩm Phong vừa đi làm về, tới nhà đã nghe Gia Minh lên tiếng gọi: - Anh Phong ! Có thư nhà gửi cho anh nè:
- Phong về phòng xé thư ra đọc, thư của Cẩm Sơn em trai anh. nó báo ít hôm nữa nó lên. Phong gấp to(thư để lên bàn, thầm nghĩ: Thời gian trôi mau quá ! Mới đó đã mười mấy năm, nỗi buồn xưa vẫn còn trong anh, ký ức không xóa nhòa. Cứ như mới hôm qua anh nhớ rất rõ. Rất rõ ! Đứa bé trai bị rút khỏi vòng tay người mẹ trong tiếng khóc xé lòng. Khuôn mặt của người đàn bà nhạt nhòa nước mắt vẫn in đậm nét trong trí Phong ! Anh không quên! Suốt bấy nhiêu năm hình ảnh đó như vết thương không lành cứ mưng mủ tấy đau. Anh không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện đó, trí óc non nớt lúc xưa của anh không thể tự giải thích cho mình, đến bây giờ cũng thế ! Anh đã qua đi được nỗi nhớ, nỗi buồn, nỗi hận t uì, nỗi oán trách và bây giờ giờ nó đã chai lỳ trong tâm hồn anh không còn cảm giác nữa, nhưng anh vẫn không hiểu được tại sao lại xảy ra điều đó. Đôi lúc anh tưởng nó không phải là sự thật, anh nhắm mắt lại nó hci là cơn mơ đến khi bừng tỉnh tất cả sẽ trở về chỗ cũ. Nhưng không ! Chỉ là ảo vọng Cẩm Sơn đó, nó là dấu ấn nhắc nhở anh đừng quên thực tại, mặc dù anh rất yêu thương nó nhưng tình yêu thương đó xen lẫn vào nỗi đau riêng anh, nó làm cho vết thương cũ lại nhức nhối:

- Cẩm Phong ủ rũ ngồi lặng với suy tư của mình, anh không biết Gia Lạc đã vào phòng tự bao giờ, đến khi Gia Lạc đặt tay lên vai anh hỏi, anh mới choàng tỉnh.

Sao vậy ? Ở nhà có chuyện gì sao ?

- Phong lắc đầu buồn buồn trả lời bạn:

-không, vẫn bình thường, thằng Sơn nói ít bữa nó lên thế thôi.

vậy sao mày buồn quá vậy ! Lại nhớ chuyện cũ à ?

- Phong thở dài gượng cuoi đáp:

Bỏ qua đi:

- Gia Lạc cảm thông được nỗi buồn của bạn, anh ngồi xuống kế bên Phong an ủi:

Tao biết mày nghĩ đến chuyện gì rồi ! Nhưng chuyện đó đã qua quá lâu mày đâu có thể xoay chuyện hay làm gì được sao lại không chấp nhận nó mà cho qua đi, tao nghe nói.:

- Phong cắt ngang lời bạn:

thôi bỏ đi Gia Lạc tao không muốn nhắc tới nữa:

- Gia Lạc gay gắt đáp:

Bỏ à ? Mày có bỏ được đâu, mày có thể đi tìm mà ? Tại sao lại để cho chuyện đó ức chế tâm sinh lý của mày:

- Phong cuoi khẽ:

- Mày dùng từ quan trọng hóa vấn đề. Có gì đâu mà bị ức chế tao vẫn sống như mọi người cũng ăn cũng thở và cũng yêu vậy:

- Gia Lạc nhăn trán:

Nhưng về gia đình người thân thì mày bị sức ép. Mày đừng chối, nếu không sao mày lại buồn và chẳng bao giờ đụng chạm đến hai chữ gia

đình ?

Gia Lạc à ? Mà ầy định làm bác sĩ tâm lý sao mà phân tích mỗ xẻ tao kỹ thể, tao không bằng lòng làm vật thí nghiệm cho mà ầy đâu nhé:

- Phong a ! Mà ầy là thằng đàn ông chứ không phải là phụ nữ, mạnh dạn lên, chấp nhận những gì đến với mình với thái độ thông hiểu cởi mở một chút, đừng bo bo than thân trách phận rồi ức chế chính mình. Bây giờ gia đình mà ầy đã là một gia đình hạnh phúc lắm rồi, chuyện tình cảm không ai lý giải nổi, không trách ai được Phong à ! tao nghĩ ba mà ầy cũng không vui gì khi mà ầy cứ ở trong tâm trạng thể này. Mà ầy làm cho bác ấy bận tâm buồn phiền đó:

- việc gì cũng có cái giá của nó, đó là cái giá mà ông ấy đã gây tổn thương cho tao.

Mà ầy điên quá. Dù gì cũng là cha mà ầy, tao hiểu mà ầy đang dùng cách này để hành hạ bác ấy, được ích gì chứ ? Đời người ngắn lắm vui được mấy nổi:

- Thế còn tao, tại sao tao lại vui lại phải chấp nhận khi họ đã làm cho tao đau cho tao mất mát, mà ầy không hiểu được đâu bởi mà ầy không sống qua những tháng ngày như tao ! Tao vẫn nhớ như in, những đêm tao giựt mình sợ hãi, hốt hoảng, tìm kiếm và kêu khóc, đêm thì tối đen như mực trong căn phòng vắng lạnh không một người kề cận ủ ấp cho đứa bé như tao ! Tao đã sống trong tâm trạng đó suốt bấy nhiêu năm, tao tự tìm cách chống chọi lại với nỗi sợ hãi, bất hạnh - không ai giúp tao ! Họ đã ích kỷ tìm riêng cho ` mình sự thỏa mãn, bất chấp tao không coi tao còn trên cõi đời này ! Mà ầy sao hiểu được vì mà ầy có một gia đình yêu thương mà ầy, mà ầy có thể dùng đôi mắt

bình thường để tha thứ cho qua, vì chuyện đó mà không ở trong nó mà không cảm nhận được, tâm hồn mà chưa mang vết thương cho nên mà dễ rộng lượng nhưng còn tao thì không. Gia Lạc, mà thật sự không hiểu đâu, đừng nói nữa:

- Mà cố chấp quá.

Mặc tao đi:

- thấy Cẩm Phong nổi nóng thật sự Gia Lạc vội xoa tay:

thôi được tao không nói đến vấn đề này nữa, chừng nào Cẩm Sơn lên:

- Theo như thư viết có lẽ sáng mai nó tới:

- Để tao kêu người sắp xếp phòng cho nó.

Phiền mà quá.

Đừng khách sáo, bây giờ đi uống nước với tao chưa.

Thì đi ! À nè, tao muốn mời thêm người bạn đi cùng, mà tính sao.

Tốt thôi:

- Cẩm Phong và Gia Lạc kéo nhau ra quán giải khát sau khi Cẩm Phong điện cho Mộng Kỳ. Gia Lạc tò mò hỏi Cẩm Phong:

Mà hẹn ai vậy ?

Cô bạn cùng sơ?

Thân không ?

- Đồng nghiệp mà. Tuy chưa thân nhưng rất thoải mái hợp ý - Kìa !

Cô ta tới kìa:

- vừa khi Mộng Kỳ đang đi đến Phong rồi bàn ra đón nàng vào. Gia Lạc ngơ ngẩn nhìn cô. Cẩm Phong lên tiếng giới thiệu cho hai người, Gia Lạc chỉ biết gật đầu đáp lễ, lời nói đã biến mất khỏi miệng lưỡi

anh. Mộng Kỳ ! Anh nhìn hút mắt vào khuôn mặt diễm lệ của nàng:

- Phong vô tình không nhận ra vẻ khác thường của Gia Lạc anh mãi trò chuyện cùng Mộng Kỳ vì anh nghĩ Gia Lạc còn lạ với cô bạn của anh, cho đến khi ra về Gia Lạc mới ấp úng được mấy lời:

- Mộng Kỳ ! Hôm nào tôi mời cô dùng cơm với tôi được không ?
được chứ !

Gia Lạc mừng rỡ nói liền:

Hay là tối nay, bảy giờ vậy, được không ?

- Mộng Kỳ quay qua hỏi Phong :

Tối nay anh Phong không phản đối chứ ?

- Phong cúi đáp:

Để gì xài được tiền thẳng Lạc, tôi không từ chối.

Gia Lạc thoáng chút cau mày vì anh nghĩ Cẩm Phong không cùng đi, nào ngờ Phong vô tình hưởng ứng mà hưởng ứng nhiệt tình nữa cơ chứ:

- Phong nói:

Tối nay chúng tôi đến đón cô:

- Mộng Kỳ khả ái gật đầu rồi cáo từ ra về.

Gia Lạc hỏi Phong :

Mày quen cô ta bao giờ vậy Phong ?

- Phong nhướng mày đáp .

Có phải mày không đó Gia Lạc, tao đã nói với mày cô ta là bạn đồng nghiệp cùng phòng của tao:

- Nè! Hỏi thiệt nghe. Mày có tình cảm với cô ta ?

- Đừng giỡn mày, cô ta là con gái ông tổng giám đốc đó, lại là xếp

của tao, hôm đầu tiên tao với cô ấy đã chơi nhau rồi nhờ chuyển công tác vừa rồi mới có thể thông cảm ngồi trò chuyện đối diện với nhau. Mà làm như tao con của vừa, mặt mũi của thiên thần số đào hoa lắm đó, đừng ai cũng yêu thương:

- vậy thì được rồi.

Nghĩa là sao ?

- Ôi! Hỏi chi, mai một mà hiểu thôi.

Cầm Phong lạ lùng vì thái độ và lời nói của Gia Lạc, anh không biết Gia Lạc hỏi thế là đã có dụng ý tìm hiểu giữa anh và Mộng Kỳ có tình y với nhau chưa, khi biết giữa hai người không có gì, Gia Lạc hân hoan mừng rỡ cười rộ rã và để cho niềm vui dâng cao trong lòng anh:

- Cầm Phong ngạc nhiên khi thấy Gia Lạc chỉnh tề chải chuốt, anh ghé Lạc:

Nè diện bộ áo mới quá vậy? Tao nhớ cái áo này má mà nói để dành cưới vợ mà. Sao lại lấy ra mặc vậy?

- Mà đừng làm quê tao chứ ! Dù gì cũng là bạn của mà, luộm thuột quá cô ấy cười mà, tao giữ là giữ sĩ diện cho mà thôi đâu phải cho tao:

- Phong gật gù đáp:

biết cách ăn nói lắm:

- Gia Khải chen vào:

Anh Phong ! phải công nhận anh hai em cũng mượt mà ra phết đó chứ phải không? Mà thôi nói cũng vô ích, cò là cò mà quạ là quạ, có sơn phết lắm cốt xương cũng đâu có lẫn lộn được:

- Ê!

Gia Lạc nóng mũi khi nghe Khải giở cái giọng châm chọc ra, anh trừng mắt quát:

- Mày thúi miệng vừa thôi, tổ tiên mười đời nghe mày nói cũng nổi giận huống chi tao, coi chừng tao đó:

- Gia Minh chau môi lườm Khải :

- phải đó, ăn nói lung tung có bữa phù mả nghe cứng, trước giờ anh hai xuất hành đừng làm xui xẻo - rồi quay qua anh, Minh cười nói thêm - Anh hai vạn sự như ý, trăm điều thuận lợi:

- Gia Lạc đắc ý cười khen:

Gia Minh tốt bụng với anh hai chút anh hai đem bánh về cho em:

- Minh reo lên:

Cám ơn anh hai.

Gia Lạc nói t hêm với Khải :

- Đó mày thấy chưa người ta có miệng mà khôn khéo đem lại điều tốt điều lợi còn mày cai miệng làm khổ cái thân, liệu đó mà học:

- Khải buông gọn một câu:

Nịnh bO.

Cái thằng ngoan cố, không biết phục thiện để học hỏi:

- Minh nói:

Kệ nó đi anh hai ơi ! rồi sẽ có người trị nó mà, anh hai đi đi, kéo trễ giờ:

- Gia Lạc cùng Cẩm Phong vừa khuất sau cửa thì Khải liếc Minh trề môi:

Trời ơi ! Tử tế thấy ớn lạnh, không biết được mấy cái bánh bông lan

mà chịu mềm môi quá:

- Minh chống nạnh nạt Khải :

Nè, mày mắc chửi gì hôm nay lại n hải hoài vậy, đâu có ai khiêu chiến với mày đâu thẳng quý vô ngủ đi, ngủ sớm cho tinh thần minh mẫn ra:

- Xì, đâu phải gà mà giờ này chị nói em lên giường:

- vậy thì im miệng đừng ở đó cục tác hoài mày không mõi miệng nhưng tao mõi tai lắm:

- Tại thấy chướng mắt nói chơi vậy đó, đi ăn cơm với người ta mà diện thấy ớn, em nói thiệt anh ai đi với đó chắc ngồi không dám nhúc nhích sợ hư đồ quá.

Mà làm gì mày công kích anh ấy chứ. À! tao biết rồi, phải hồi chiều mượn xe đi chơi bị la xin tiền xài không cho nên mày mới chọc quê anh hai phải không?

Hứ ! - Khải bị Gia Minh lật tẩy nên ấp úng - không ai nhỏ mọn vậy đâu:

- Thì đui[ng rồi đâu có ai nhỏ mọn, chỉ có mình mày thôi:

- Gia Khải đứng dậy liếc Minh rồi lẩm bầm bỏ đi vào phòng, Minh bật cười vì thấy Khải tẽn tò lẩn tránh:

- Cô nói với theo:

Tao mà biết vậy lúc nãy tao nói anh hai cho mày ít tiền lẻ để mày đóng cái khải lại xong ! Tội nghiệp không?

- Có tiếng chuông cửa rao vang ngoài cổng - Gia Minh thôi trêu Khải cô chạy ra mở cửa - người thanh niên với cái va ly da nhỏ đứng trước cổng nhả nhận hỏi cô.

Xin lỗi, phải nhà anh Gia Lạc ở đây không?

Đúng rồi, anh là..

tôi là Cẩm Sơn:

- Ủa! Sao nói mai anh mới ghé mà, tôi là Gia Minh em kể anh Gia Lạc, anh vào nhà đi:

- Cẩm Sơn theo chân Minh vào nhà, anh nhìn cái dáng sau lưng Gia Minh nghĩ thầm - không ngờ anh Lạc lại có cô em gái xin xắn như vậy ! Anh lên tiếng hỏi cô.

Anh Phong và anh Lạc không có nhà sao Minh?

- không, hai anh mới đi ra ngoài, đâu biết anh lên giờ này.

Đúng lý ra mai tôi mới ghé nhưng có thằng bạn hôm nay nó đi công chuyện lên đây nên theo đi chung cho vui:

- Anh giống anh Phong ghê, mới nhìn tôi đã biết rồi:

- vậy sao? - Cẩm Sơn nhìn quanh rồi nói - Nhà rộng quá ! Mà sao ít người vậy? Hai bác đâu rồi, tôi muốn chào hai bác?

- Ba má đi chơi rồi, anh vào đây rửa mặt rồi dùng cơm với tôi, nhà còn tôi với Gia Khải thôi, nó là út đó, chút anh gặp nó bây giờ:

- Cẩm Sơn e dè theo chân Minh lên phòng dành sẵn cho anh, anh thấy áo rồi vội trở xuống sau khi rửa mặt mũi cho tỉnh táo và chỉnh đốn quần áo. Cẩm Sơn vừa đi xuống vừa mỉm cười thú vị. Anh thấy cuộc đi chơi của mình hôm nay không phải nhàm chán nữa, khuôn mặt dễ thương của Gia Minh chấp chới theo từng bước chân anh:

- Cẩm Sơn đang đi chợt khựng lại vì cánh cửa Phong hồng bên bật mở. Khải trở mắt nhìn người thanh niên xa lạ đang đứng lại trước mặt anh, anh quát lên:

Ê! Anh là ai vào nhà tôi làm gì hả?

- !

Nè, ăn trộm phải không? muốn tôi gọi công an không? Chị Ba ơi ! Chị Ba ! thôi chết rồi, chắc anh trói bà chị tôi đâu đây, tôi phải báo công an mới được:

- Ê! Khoan đã.

Khoan cái gì?

tôi không phải trộm đâu tôi là em anh Phong, anh có phải là Khải không?

- Sao biết tên tôi?

nghe Gia Minh nói.

vừa khi Gia Minh chạy lên tới, cô bèn hỏi:

chuyện gì vậy?

- Sơn vội giải thích:

Hiểu lầm thôi..

Hiểu lầm chuyện gì?

- Khải giải đầu:

Em tưởng anh là ăn trộm:

- Minh kêu lên:

Trời đất ! Mày động não một ch t, óc hay hủ ở trong đầu mày vậy?

Ăn trộm mà ăn mặc vậy à. Vả lại anh mới tắm ra đầu tóc ướt mềm, mày mà gặp ăn trộm thiệt nãy giờ mày bị nó trói trong góc nhà rồi còn đứng đó mà đôi chối qua lại. Khùng quá, xuống ăn cơm. không biết hồi đó xương cốt mày có lẫn lộn không nữa:

- Xài xể nặng vậy.

Nặng cái gì, lỡ có ăn trộm nó dọn hết nhà chưa chắc mày đã hay:

- Cẩm Sơn can thiệp:

- Lỗi tại tôi thôi. Minh đừng rầy Khải nữa, cỡ tôi không đến trái giờ giấc thì đâu có sự hiểu lầm như lúc này, bỏ qua đi. Chút nữa tôi mời hai người đi chơi, coi như tạ lỗi:

- Khải lén lén nói nhỏ như để mình Sơn nghe:

Dữ thấy ớn, ý làm chị rồi mắng nhiếc sỉ vả người ta, bà chằn:

- Cẩm Sơn cười khi bá vai Khải lôi xuống lầu:

- Bỏ qua đi ! biết bà chằn mà cau còn ghẹo kể ra cũng lớn gan lắm, cỡ tôi, tôi không dám làm phật ý chị cậu đâu:

- Xì, anh giỏi. Thử chiều được bà một buổi là mồ hôi con mồ hôi mẹ tuôn ra ào ào rồi:

- Ghê vậy?

Trời ! Chị tui, tui không biết sao, bà cầm tinh con sư tử đó, dữ dằn mà lớn lỗi chưa có ai mà không bị bà xài xể đâu:

- Lát sau cả ba quây quần bên mâm cơm ăn uống vui vẻ, Cẩm Sơn hoạt bát trò chuyện khiến không khí nhộn nhạo với những chuỗi cười của hai chị em Gia Minh. Cả ba trong chốc lát đã trở nên thân mật cởi mở?

- Món tráng miệng vừa xong, Gia Minh liền lên tiếng:

- Nè Khải, dọn dẹp rửa chén đi thẳng quỳ:

-Ày, con trai ai làm mấy chuyện đó chị ba?

con trai con gái gì cũng như nhau, biết ăn phải biết làm.

Chị Ba!:

- Khải nhăn nhó lừng phùng không chịu làm, Cẩm Sơn thấy vậy liền

đứng lên nói:

Để tôi làm cho:

- Minh đưa đẩy:

Ai lại để cho anh rửa chén kỳ chết.

Có sao đâu. tôi làm nhanh lắm, đừng lo.

thôi, Khải mày coi vậy được không?

- Khải vội chen vào cướp lời chị:

Ờ anh làm thử coi, em đỡ lắm, mấy cái chuyện này đừng vô là em làm đổ bể hết ráo hà:

- Minh trừng mắt nhìn Khải :

- Khải à, mày vừa phải thôi:

- Cẩm Sơn vội can thiệp:

không sao! to làm được mà:

- nói rồi Cẩm Sơn bưng lọ chồng bát đĩa xuống bếp, bóng anh vừa khuất thì Minh trợn mắt cười lục súc trong miệng cùng Khải. cô nói khẽ:

Trời, tao đâu có ngờ hăn mau mắn vậy, nè! Chút mày nói hăn ngày mai cứ y vậy làm tới nhen đỡ khô?

Chị ba, em sợ hăn méc anh hai là hai đứa mình tiêu tùng đó, rửa lỗ tai mà nghe anh hai chửi:

- không đâu, tao thấy tướng hăn không phải dân nhỏ mọn, đừng lo:

- Mong là vậy, ờ, chị ba ! Chút đi chơi nhớ dẫn vô shop ngắm đồ ngen. em cho anh chàng cháy túi luôn ! hì ! Hì !

o0o.

Đêm qua đã lâu, cuộc vui cũng phải tàn. Cẩm Phong và Gia Lạc về

nhà sớm hơn nhóm của Minh. Anh cởi áo vắt lên giường xong ngồi tư lự nhìn ra cửa sổ. phải nói đêm nay anh không được vui cho lắm mặc dù trong bữa tiệc chuyện trò lúc nào cũng sôi nổi giữa ba người.

Mộng Kỳ càng duyên dáng bao nhiêu thì Gia Khải càng nhiệt tình bấy nhiêu, anh ngỡ ngàng hiểu ra ! Trong anh có sự bất ổn, anh không biết nói sao cùng Lạc. Anh sợ thời gian qua đi với tình yêu càng lớn sâu trong lòng anh thì Gia Lạc sẽ chuốc lấy nhiều đau khổ?

- Tiếng ồn ào do nhóm Minh trở về nhà gây ra khiến Phong tạm dừng lại những băn khoăn của mình. Cẩm Sơn thò đầu qua cửa kêu: Anh Hai!:

- Phong mừng rỡ hỏi:

Cẩm Sơn em lên hồi nào?

Em mới lên lúc nãy, lúc anh hai đi chơi với anh Lạc c?

Nhà vẫn bình thường chứ?

Dạ, ba nhắc nhah luôn ! À ! Má có gửi cho anh hai cái áo, má tự đi chợ mua cho anh đó, đểem lấy cho anh. ba nói anh cô dịp thì ghé về nhà:

- Phong thờ ơ như không chú tâm đến câu nói của Sơn :

- em đi đường mệt hì đi ngủ sớm đi, mai anh em mình uống cà phê rồi nói chuyện thêm.

Dạ!

Sơn thở dài quay bước nghỉ.

Anh Hai vẫn thế:

- Từ lúc có trí khôn đến nay anh hiểu được tình cảnh gia đình và thái độ xa cách của Phong đối với ba má, anh không trách anh mình ! Mà

ngược lại anh rất yêu thương Cẩm Phong, từ nhỏ anh hay chia sẻ (tấm bánh, gói quà cùng anh, trí óc non nớt lúc đó của anh cũng nhận ra sự chăm sóc của má dần hết cho anh, thấy không được công bằng với Cẩm Phong, cho đến khi khôn lớn anh hai anh bắt đầu tự lập và ít khi về sum họp với gia đình ngoài những ngày lễ tết, dường như anh ấy muốn tách rời và quên hẳn gia đình. Cẩm Sơn không vì thế mà vô tình với anh mình. Anh vẫn thường xuyên liên lạc với Cẩm Phong, tình nghĩa của hai anh em vẫn đậm thắm thế nhưng đối với ba má, anh ấy vẫn giữ thái độ cũ ! Anh biết ngày xưa ba anh và má của Cẩm Phong không biết vì sao chia tay nhau. Ba anh chấp nối với má anh cho đến bây giờ, Cẩm Sơn chưa một lần nghe Cẩm Phong có ý định đi tìm mẹ mình, là hai anh em cùng cha khác mẹ, anh biết má anh đối xử thiên vị với Phong nhưng anh không thể lên tiếng, chỉ biết dùng những gì trong khả năng của mình để bù đắp bớt cho anh. oOo.

Cẩm Phong tránh né không nhìn Lệ Chi, suốt buổi sáng anh cố gắng không tạo cơ hội để đối mặt cùng Lệ Chi. Thế nhưng khi vừa bước ra khỏi phòng lúc hết giờ làm việc Lệ Chi đã đứng chờ anh nơi cửa, cô hỏi:

Anh Phong, đi ăn cơm với em chứ. Mấy hôm nay anh đi đâu em tìm mãi không gặp? Thằng tỳ nó nhắc anh luôn miệng, nó nhớ anh lắm, hôm vừa rồi nó chờ anh đến để khoe chiếc máy bay nó tự làm. À! Anh Phong nè ! ngày mốt là sinh nhật bé Lan, em định chúng ta tổ chức đi picnic với nhau một buổi, em đã thông báo với lũ trẻ chúng háo hức lắm, anh thấy sao?

- Mặc cho Lê Chi huyền thuyên, Phong không một lời chen vào, cho đến khi cả hai đã ngồi trong căn tin, Lê Chi mới nhận ra vẻ thờ ơ lẫn tránh của Phong, cô e dè hỏi:

- Anh sao vậy Phong? Có chuyện gì khiến anh suy nghĩ à?

- Phong chối:

Đâu có. À! Chẳng qua Cẩm Sơn em anh mới ghé thăm anh:

- Lê Chi cười tươi thờ phào nhẹ nhõm:

vậy mà anh làm em lo có chuyện gì xảy ra. Anh cứ lơ lơ là là mặt mũi bơ phờ như không muốn nghe em nói:

- Đâu có !

vậy ! Hay là tới sinh nhật bé Lan anh mời cậu ta đi chơi chung luôn?

- không được đâu:

- Sao vậy?

Bất tiện lắm, vả lại nó đã ghi danh định ở lại đây học khóa tin học, biết nó có rảnh không mà mời:

- Lê Chi thoáng một hoài nghi, linh tính báo cho cô biết Phong của cô không còn như xưa ! Anh như xa cách. Mơ hồ một sự lạnh nhạt thờ ơ. Có lẽ nào?. Có lẽ nào anh đã đổi thay? Lê Chi đắm chiêu lặng nhìn anh đôi mắt cô phủ một nỗi lo buồn. Cẩm Phong !:

- cô ngập ngừng rồi nói:

Anh Phong tối nay anh ăn cơm với mẹ con em?

Anh bận rồi Lê Chi :

- vậy sao, lâu quá anh không đến, em định đi chợ làm ít món ngon đãi anh chiều nay em về sớm, không có việc gì làm cả :

- Để hôm khác đi. chiều nay anh có hẹn với Cẩm Sơn rồi:

- Anh có thể đưa cậu ấy lại nhà em dùng bữa luôn cũng được mà:
- Phong nhíu mày nói xẵng:
Anh nói không được, để hôm khác đi, em ăn sau anh lên trước đây, còn ít giấy tờ phải trình ký, anh hoàn tất cho xong chiều nay:
- Phong nói xong đẩy ghế dợm bỏ đi thì Lệ Chi buồn bã kêu giật anh lại:

Anh Phong:

- Có chuyện gì nữa?
- Anh sao vậy? Có gì giấu em à? hay là anh không khỏe?
- Phong ngao ngán quay lại nhìn lâu vào mắt Lệ Chi rồi thở ra nói chậm rãi từng tiếng một :
- Thế này Lệ Chi, anh vẫn bình thường không có gì xảy ra với anh hết, đơn giản là anh còn phải thu xếp cuộc sống cho riêng anh, anh không còn thời gian dành nhiều cho em nữa. Em có hiểu không? Đừng hỏi anh nữa được chứ?

Em.!:

- Nói chung là bao giờ anh thu xếp được anh sẽ đến thăm em, em cứ sinh hoạt như trước kia, như lúc chưa có anh vậy, anh sẽ đến thăm em sau:
- Lệ Chi ghen ghen ứ nơi cổ, nổi tử hờn dâng lên chóng váng tâm trí cô. Phong đã thật sự đổi thay. Thì ra bấy lâu nay cô đã lầm tưởng anh một tình yêu thật sự, cô chỉ là bến đỗ cho anh dừng chân nghỉ ngơi chốc lát:
- Cầm Phong từ đầu em đã nhủ lòng đừng nên xây mộng ước nơi anh, mặc dù thế nhưng bây giờ khi nghe và nhìn anh lạnh nhạt chối

bo em, em vẫn đau xé lòng ra, anh biết vì sao không? Vì em yêu anh, phải em yêu một tình yêu quá xa, ngoài tầm hy vọng của em. Cẩm Phong em hiểu, em hiểu chứ ! Em hiểu đã đến lúc em nên biến khỏi sinh hoạt hằng ngày của anh, em hiểu đã đến lúc chia tay nhau nhưng lòng em không đành lòng Phong ơi. Em không đành vì những khi về đêm em vẫn nghe cô đơn lạnh lẽo, em vẫn cần hơi ấm vòng tay anh, cho dù chỉ là sự bố thí, em vẫn nâng niu trân trọng, em vẫn chặt chiu gìn giữ. Cẩm Phong đừng bỏ em bây giờ hãy cho em xin thêm ít thời gian, cho em xin những phút dư thừa của anh:

- Lệ Chi gục đầu vào hai tay, nghe dòng nước mắt âm ỉ lăn dài trên má nàng, tất cả đã mau chóng sập đổ:

- Cẩm Phong rút rút lẫn chán chường thả người trên ghế. Văn phòng lác đác một vài nhân viên đến sớm như anh, anh thở dài trầm ngâm. Anh thấy mình thật tồi khi có thái độ đó với Lệ Chi, nhưng anh không muốn kéo dài thêm. Vì càng kéo dài càng đau khổ cho cả đôi bên. Anh không yêu cô, phải, thật ra anh không yêu cô, chỉ vì anh thương hại hoàn cảnh cô quá lẻ loi cô độc cho nên trong lúc nhất thời anh đã giao tình cùng cô. Bây giờ nói lời chia tay thì khó khăn không thể nói. Anh biết cô yêu anh. Đó là nỗi phiền muộn nhất của anh:

- Mộng Kỳ đi ngang qua chỗ Phong ngồi chậm bước vì nét mặt của Phong, cô quay lại hỏi:

Anh sao vậy Phong? không khỏe à?

- Phong thờ ơ nhìn ngược lên đáp:

không có gì:

- Mộng Kỳ lại gần ân cần hỏi:

nếu không khỏe anh về nhà nghỉ, tôi cho người khác làm thế anh,
đừng găng sức quá không nên:

- tôi biết, cảm ơn cô. thật ra tôi vẫn khỏe như thường mà có gì đâu.

Mộng Kỳ mỉm cười:

vậy tối nay đi ăn với tôi được không?

được, tôi sẽ đến đón cô:

- Hẹn tối nha !:

- Cẩm Phong lái xe về nhà, chiều đã tắt nắng, không khí dịu dịu mát
mẻ, anh dựng vội chiếc xe sửa soạn đến chỗ hẹn cùng Mộng Kỳ.

không biết từ lúc nào Mộng Kỳ giống như sức hút luôn lôi cuốn anh
theo cô, dù ở gần hay ở xa anh vẫn có cảm giác gần gũi với cô:

- vừa bước vào nhà anh đã đụng mặt với Gia Minh, cô vội vinh lên
tiếng:

Anh Phong tối nay anh đưa em ra phố sắm ít đồ được không anh?

- Phong trả lời vội:

Anh bận rồi Minh !

Cô giận dữ:

Anh lúc nào cũng bận, em thật sự cần đi mua sắm mà:

- À! Hay là vậy, Cẩm Sơn mới lên chơi cũng không có dịp ra phố thôi
thì để Sơn đưa em đi, sẵn đó em làm hướng dẫn viên cho Sơn luôn -
được không Sơn?

- Sơn đứng gần đó mừng rỡ gật đầu tán thành:

Dạ, anh Hai để em đưa Gia Minh đi cho - Nói xong anh nháy mắt với
anh mình như thầm cảm ơn ông anh galăng điệu nghệ hiểu lòng em
út:

- Gia Minh phụng phịu rồi cũng đành chấp thuận, chẳng lẽ cô từ chối làm bề mặt Cẩm Sơn sao đành ! Phong thở phào nhẹ nhõm bước vào phòng thấy áo. Lát sau anh vui vẻ đi đến chỗ hẹn cùng Mộng Kỳ:

- Ngồi biệt thự lộng lẫy với hàng rào vây quanh sáng trưng ánh đèn. Cánh cửa kính trong suốt nhìn thấu vào tận phòng khách với bộ sa lông màu hổ phách chễm chệ phô trương hết toàn bộ cái sang trọng giàu có của chủ nhân ngôi nhà:

- Phong đứng bồn chồn chờ đợi, sau cánh cửa sắt khi hồi chuông lành lót reo lên, có bóng người đi ra, Phong vội lên tiếng nói: tôi muốn tìm cô Mộng Kỳ ! tôi có hẹn với cô ấy, tôi là Cẩm Phong, dì nhân giùm:

- người giúp việc mở cổng cho Phong vào ngồi chờ nơi phòng khách Mộng Kỳ bước ra với nụ cười duyên dáng trên môi, cô nói:

Anh đúng hẹn ghê ! Chúng ta đi.

người giúp việc lên tiếng nhắc cô:

- Cô hai ! Lúc nãy ông bà có nói chút ông bà về đón cô đi dự tiệc cô hai đi bây giờ sợ lỡ ông bà về hỏi, tôi, tôi biết nói sao?

- Mộng Kỳ cau mày đáp:

Dì khỏi lo, cứ nói với ba tôi là tôi đi chơi với bạn, tới tối về, tôi không đi với ba tôi đâu khỏi đợi:

- Cô hai à một.

Giọng người đàn bà như năn nỉ dỗ dành, Mộng Kỳ tức bực gắt lên:

Dì đừng cản trở lộn xộn với tôi. Chúng ta đi anh Phong !:

- Cô quay người rào bước ra sân Phong chào vội người đàn bà rồi theo chân cô, đến khi cả hai đã yên vị trên xe Phong mới hỏi:

Ba má cô không bằng lòng cho cô đi ra ngoài à?

- Mộng Kỳ nhướn mày hỏi:

Ai nói? Tại tôi không thích đến chỗ tiệc tùng của những người bạn của ba tôi, họ không hợp với tuổi của mình lại khó khăn xét nét không được thoải mái:

- cũng đúng thôi:

- thật ra Mộng Kỳ không đi vì cô loáng thoáng nghe bà Như nói với ba cô là muốn giới thiệu cô với con trai một người bạn của ông bà. Bà như muốn ba cô kết thông gia với gia đình đó, nghe nói con trai của họ đứng chủ một doanh nghiệp, nhà cửa giàu có lại là mỗi làm ăn lớn với gia đình cô cho nên bà như muốn cầu giao. Cô nghe đã bức bối trong lòng. thật ra bà như muốn tống khứ cô đi cho rảnh mắt bà thì đúng hơn:

- Mộng Kỳ !

thấy Kỳ vẫn im lặng suy tư, Phong lên tiếng gọi cô:

Mộng Kỳ ! cô muốn chúng ta đến đâu?

Ờ! Tùy anh:

- nếu cô không kén ăn tôi đưa cô đến nơi này, thức ăn họ nấu ngon lắm lại có nhiều món đặc sản:

- Mộng Kỳ cười tươi đáp:

được, chỗ nào cũng được tôi không kén ăn đâu, miễn sao rẻ mà ngon là được rồi:

- Phong phì cười:

Cô nhớ dai quá. tôi đâu có tệ đến nỗi không mời được cô, một bữa ăn thịnh soạn tươm tất:

- tôi có nói thế bao giờ:

- Phong nheo mắt:

tôi nhay cảm lắm, cô mời tôi ăn ở nhà hàng ba sao, thì tôi cũng đưa cô đến nhà hàng mà là nhà hàng ngàn sao nữa kìa:

- Chơi trội vậy có nên không, tôi không ép anh à:

- Chậc ! tôi tự nguyện mà:

- Phong nhanh nhẹn lái xe luồn lách lát sau anh đưa cô đến trước cổng một nhà hàng.

Mộng Kỳ bỡ ngỡ nhìn quanh cái cổng nhỏ vừa đủ cho hai người vào cửa, Phong vui vẻ dẫn cô theo anh. Mộng Kỳ nhơ ngác nhìn quanh cái lối nhỏ dẫn hai người vào với tiếng ồn ào nhộn nhịp vang ra ngoài. khi Mộng Kỳ đã vào hẳn ban trong, cô ngạc nhiên đứng nhìn quang cảnh trước mặt. Thì ra cái nhà hàng này có một khoảng đất rất rộng bàn ghế được kê đông nghẹt nhưng vẫn thoải mái cho khách ra vào, mùi thức ăn bay ra thơm phức khiến Mộng Kỳ hít hà:

- Hấp dẫn ghê chứ anh Phong.

Bảo đảm cô không chê, cô thấy không quán ăn này thuộc nhà hàng ngàn sao đó:

- Mộng Kỳ thú vị cười đáp:

Anh láu lỉnh ! Dám gạt tôi thì ra cái nhà hàng ngàn sao của anh là đây, thôi cũng được, nếu thức ăn ngon tôi cũng châm chước bỏ qua cho anh, tôi đang đói muốn chết rồi đây:

- Yên tâm, không ngon không dám mời:

- Cả hai ngồi đối diện trong cái bàn nơi góc sân, Mộng Kỳ quan sát toàn cảnh rồi hỏi:

- Anh Phong lỡ đang ăn mà trời mưa thì sao?

Mùa mưa họ có mái vòm che, còn đến mùa khô họ lại gỡ ra, chủ yếu là để cho khách vừa ăn vừa thưởng thức cái ngon, vừa thưởng thức khí trời trăng sao, tiếc là hôm nay không phải là ngày có trăng nếu không cô sẽ thích lắm:

- Anh cũng tài thiệt, khám phá ra chỗ này bao giờ vậy?
cũng lâu rồi. Theo bạn bè ăn nhậu nên cũng biết nhiều chỗ:

- Bội à !

Chút chút:

- Anh cũng khác người quá. Như người ta thì họ chối còn anh lại ừ nhận:

- Nam vô tửu như kỳ vô phong mà, đàn ông mà không uống rượu như cơ không thấy giã vậy ! không oai phong chút nào :

- Mộng Kỳ trợn mắt nhìn sững Phong hỏi tiếp:

Anh còn tật xấu nào nữa không, như cờ bạc?

- Phong tỉnh bơ đáp:

Có.

Hút xách:

- Có !

O. lẳng nhản?

- Phong nhíu mày hỏi lại:

Lẳng nhảnh là gì nhỉ?

Mộng Kỳ thoáng đỏ mặt cười khế:

Là bồ bịch đó:

- Phong thở mạnh ra vờ dẫn đo rồi nghiêng lại gần Mộng Kỳ nói nhỏ:

Có ! Có chút chút !:

- Mộng Kỳ né người qua một bên kêu lên:

Trời đất ! tôi đang đi chơi với ai đây?

với tôi ! Trần Cẩm Phong. Nè tôi còn nhiều cai cô chưa biết đó.

Mộng Kỳ xua tay:

thôi thôi ! Thà không biết thì hơn, tôi có thể ráng ngồi ăn với anh cho hết buổi này. nếu không, a nh mà nói nữa chắc tôi chạy mất quá:

- Ấy! sao lại vậy? - Phong nhăn nhó - Cô cứ bình tĩnh nghe tôi nói hết đã - Phong mỉm cười nheo mắt nhìn cô - cô biết không ngoài những điều kể trên, tôi còn đẹp trai nè, ăn nói tế nhị lịch sự, có công ăn việc làm tử tế, chưa vợ, tánh tình lại rất tốt, biết chiều chuộng ga lăng với phụ nữ nhất là phụ nữ đẹp.. đẹp như cô vậy nhưng quan trọng nhất là.. đẹp trai ! - Phong ngênh mặt sang bên nhường mày trêu Kỳ hỏi
- phải công nhận tôi nói đúng chứ?

- Mộng Kỳ mím môi cố nén cười vì điệu bộ và lời nói đùa tế của Phong cô lắc đầu:

Anh làm tôi ớn lạnh rồi đấy.

Cả hai bật, cười lớn, vừa khi người hầu bàn đem thức ăn lên. Phong đưa tay mời:

- Khoan hãy ớn lạnh ăn thử đi, món mực hấp gừng này tuyệt lắm, tươi mềm mà lại ngọt, tôi gọi mấy món hải sản cho cô dùng thử, không biết cô có thích không?

- Thích, anh không hỏi mà biết ý tôi:

- Hên vậy sao? cô dùng chút rượu khai vị, loại này nhẹ lắm, uống chút ch t cho dễ tiêu không thành bợm đâu đừng lo:

- Mộng Kỳ đỡ ly rượu trên tay Phong cô nhấp thử một miếng, chất rượu vừa cay vừa nồng vừa thơm ngọt đầu môi Mộng Kỳ, Mộng Kỳ thích thú nói:

Ngon quá ! không ghê gớm mấy, hèn chi mà các ông thích uống cũng phải:

- Rượu này thuộc loại nhẹ chứ không phải loại các bợm uống đâu:

- Ừm ! cũng đúng, có lần tôi ngủ phải chai rượu để mấy ngày sau vẫn còn nghe khó chịu, nó gì thì nói đừng bao giờ anh say rượu trước mặt tôi nhé, cả đời tôi cũng còn nhớ đó:

- Ấn tượng mạnh vậy sao? nếu vậy tôi càng phải say một lần cho cô thấy, vì tôi muốn cô nhớ tôi suốt đời mà:

- Hừ! nói vậy mà anh cũng nói được, không biết xấu hổ?

Cái từ mới nghe lần đầu lại càng không hiểu nghĩa:

- nói chuyện với anh khiến tôi tức chết đi được:

- Đâu dễ chết được, tôi không để cô chết dễ dàng như vậy đâu, còn nhiều thức ăn cô chưa nếm đây mà:

- Mộng Kỳ cười vui, bên Phong cô không thấy nhàm chán. Anh thật tế nhị và lịch lãm, phong cách của anh có một cái gì khiến cho cô bị lôi cuốn theo, đôi mắt dài nâu nâu đa tình mỗi lần anh cười thì ánh lên những tin sáng lấp lánh nồng nàn, khuôn mặt rắn rỏi với đôi môi gợi cảm đam mê, cái nam tính Minh anh mẽ của anh bộc lộ hẳn ra ngoài từ lời nói đến cử chỉ. Mộng Kỳ nhìn mê mải rồi thấy có một cái gì đó êm như những lời vào tim cô. một cái gì đó mơn man từng vùng da thịt, cái gì đó khiến nhịp đập của từng mạch máu rung lên bồi hồi. Cái nhìn của cô chợt trở nên say đắm mềm mại chợt như

vuốt ve mong muốn. Phong ngược lên ! Anh bắt được ánh mắt cô rồi chợt hiểu, anh đặt bàn tay nóng ấm của mình lên bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cô rồi siết lại nhẹ nhàng. Tất cả ngưng đọng lại trong khoảng khắc, đôi bàn tay với những ngón tay luống cuống vội vàng vẫn vít lấy nhau:

- Phong nhẹ tiếng lên tên nàng:

Mộng Kỳ ! Anh.. anh yêu em:

- Mộng Kỳ định mở lời nói thì Phong đưa tay chặn lên môi nàng:

Em đừng nói gì cả. Anh hiểu, em Minh không phải nói gì, anh là một thằng đàn ông hư đốn nhưng với em thì không. Anh không muốn em khổ, không muốn em buồn, không muốn bất cứ điều gì làm em bận tâm lo nghĩ. Cho nên anh sẽ luôn ở bên em và yêu thương chăm sóc cho em:

- Mộng Kỳ chớp mắt, nụ cười e ấp của nàng hội tụ tất cả ánh hào quang của đất trời vào vẻ đẹp kỳ diệu đó. Phong kéo nàng vào lòng, rồi đặt nhẹ nụ hôn lên môi người yêu:

- Mộng Kỳ qua phút xúc động cô xô nhanh Phong ra nói nhỏ:
người ta thấy bây giờ:

- Kệ người ta.

Anh lý lợm.

Lâu rồi:

- Cô đắm nhẹ vào vùng ngực rộng của anh rồi sung sướng giấu mặt vào sau vai anh, tình yêu đã đăng quang trong lòng cô. Cô đã yêu!
Cô đã yêu, điệp khúc ngọt ngào ấy cứ vang vang lặp lại mãi trong lòng cô.

o0o.

Buổi đi chơi của Cẩm Phong với Mộng Kỳ vô tình Lệ Chi bắt gặp ! cô thần thờ nhìn theo hai người âu yếm lên xe đi bên nhau ! Cô nghe, đau nhói trong tim. Phong từ chối với cô vì lý do này đây, thì ra là vậy ! Dù gì cô ấy cũng là công gái của ông tổng giám đốc lại đẹp, lại trẻ, lại.. chưa một lần dang dở đeo mang con cái như cô. Lệ Chi chua xót giấu vội dòng nước mắt. Cô vội về nhà:

- Căn nhà lặng lẽ im lìm, Lệ Chi vút túi xách lên giường rồi chìm vào đau đớn cô mất Phong, mất Phong rồi sao?

ĐỐ ĐỐ

Biển Tình Mênh Mông

Tập 2

Cẩm Sơn được sự ủy thác của anh đưa Gia Minh đi mua sắm anh mừng rỡ phấn khởi cứ luôn tâm niệm cảm ơn anh trong lòng. Phố xá với những dãy hàng sáng rực ánh đèn. Anh đi bên Gia Minh hơi hợt nhìn ngắm cảnh vật mà chỉ chuyên tâm ngắm cô gái đẹp bên mình:

- Anh lảng xảng khi thấy Gia Minh đứng lại bên quầy bán giày da.

Anh lẹ làng hỏi:

Mùa mua giày à?

- Ừm, cô đáp rồi đưa tay chỉ vào đôi giày cao gót màu kem hỏi Sơn.

Anh xem kiểu này đẹp không?

- Đẹp !

Còn kiểu này?

- cũng đẹp nữa hợp với Minh lắm.

Thế còn đôi này?

Đôi này thì hết ý rồi :

- vậy còn đôi này?

Đôi, này chắc ! Minh mang vào không còn chỗ nào chê:

- Gia Minh liếc xéo Sơn trề môi trong khi anh thao thao bất tuyệt tán hươu tán vượn Gia Minh giựt phắt đôi giày rồi gắt lên:

Đôi nào anh cũng khen đẹp, hỏi anh cũng bần Gia Khải hông. người gì mà vô tích sự. Lỡ tôi hỏi hết cái quầy này anh cũng nói là đẹp hết quá:

- O! - Cẩm Sơn bẽ bàng gãi đầu chống chế - Sao lại nóng nảy vậy, tôi nói thật mà, đôi nào Minh chọn cũng đẹp, người đẹp đi cái gì cũng đẹ Phong mà:

- Xí! rất tiếc tôi không phải người đẹp, cũng không thích uống nước đường của anh ! Đan xích ra cho người ta lựa đi.

nói xong cô quay đi lẩm bầm nhỏ nhỏ trong miệng:

Cứ như gà cục tác lẳng xằng lẳng xằng rõ chán!:

- Sơn nghe không rõ hỏi lại:

Cô nói gì?

Gia Minh quay lại trợn mắt gắt lên :

tôi nói anh.. Ờ! Anh dễ thương lắm ! Làm ơn đứng yên đó cho tôi mua cho le:

- Sơn híp mắt cười phấn khích:

vậy sao?

Gia Minh chọn mãi mới vừa ý, cô định móc tiền ra trả thì Sơn đã nhanh nhẹn dành lấy:

- Để tôi gởi cho, coi như tôi tặng Minh kỷ niệm ngày mình mới quen nhau được không?

Sao không nói sớm, biết vậy tôi lựa thêm mấy đôi nữa được rồi:

- Sơn ân cần vồn vã:

Trời ! Hào phóng vậy.

Mình là đàn ông mà, chẳng lẽ mấy cái chuyện này lại không ga lăng được sao? Gia Minh cũng đâu muốn có người bạn keo kiệt nhỏ mọn phải không?

Gia Minh gật đầu cười nhủ thầm - được, nếu thế cô sẽ cho biết tay, cho bỏ cái tật khoác lác màu mè:

- Gia Minh làm duyên nghiêng đầu nói:

Anh không hối hận chứ?

Làm gì có, Minh thích gì cứ mua cho thỏa đi, tôi tặng Minh mà:

- Nghe thế Gia Minh rào bước qua hết các quầy hàng, cô mua sắm đủ thứ, đây cái áo, kia cái bóp, nọ cái nón, rồi son phấn, lược cài đủ thứ linh tinh đến khi Cẩm Sơn không còn tay để xách cô mới thôi. cô chăm chú nhìn vẻ mặt của Sơn xem anh chàng ra sao, méo mặt cỡ nào. Thế mà trái với ý cô, tuyệt nhiên Cẩm Sơn vẫn vui vẻ hòa nhã. Anh còn đùa tếu luôn miệng chỉ vật này, khen món nọ liền tay thúc hối cô mua thêm:

- Gia Minh nhú mày ngó sững Cẩm Sơn khiến Sơn ngạc nhiên hỏi:

Nhìn gì tôi ghê vậy Gia Minh?

không ! tôi ch? làm lạ thấy sao anh khỏe thế. Xách từng ấy đồ mà vẫn cười nói luôn miệng. Hời thiệt nghe, anh không. không giận tôi à?

- Sơn kêu to:

Giận cô?

Trời ! Làm gì la to vậy?

- Minh dáo dác nhìn quanh xem có ai để ý không, rất may không ai chú tâm đến hai người. Cô nói:

Anh nói n hỏ một chút tôi đâu có điếc:

- Tự cô hỏi một câu quá sức tưởng tượng của tôi, thật ra cô có bắt tôi xách gấp mười lần thứ này tôi cũng vui lòng mà:

- Gia Minh ngao ngán thở ra khi thấy đôi mắt tròn lên mang đầy vẻ chân thật của Cẩm Sơn. cô khùng khỉnh đáp:

- thôi được, nếu thế thì tôi cũng không phải áy náy vì sợ mang tiếng ức hiếp anh, nếu anh còn hứng thú thì ngày mai tôi với anh đi nữa, bây giờ tối rồi chúng ta về, dù gì tôi cũng phải có thời gian suy nghĩ xem nên mua sắm thêm thứ gì cho ngày mai nữa chứ:

- Còn sớm mà Gia Minh, hay mình ghé quán uống nước rồi hãy về:

- Gia Minh háy mắt liếc Sơn nghĩ. làm gì có chuyện dễ dàng rủ cô ra quán như vậy bằng vào bao nhiêu thứ này mà định rủ rê cô à? Đừng mong !:

- thôi, tôi không khát mình về đi, khuya quá anh hai tôi rầy, còn nếu anh muốn uống thì ghé uống đi tôi về trước:

- Cẩm Sơn luống cuống kêu lên:

vậy thôi, tôi đưa Minh về:

- Có vậy chứ, Xì!:

- Minh cười thầm rồi đáp:

Chút về tôi pha chanh đá cho anh uống, chịu không?
cũng được.

.

Gia Minh ngắm nghía cái áo thun sọc màu trứng mà tối qua cô mua cùng Cẩm Sơn. Cái áo chắc chắn là hợp với anh ấy lắm, cô chọn lựa kỹ càng không thể không vừa, nghĩ xong cô gấp vội rồi hớn hờ đi qua Phong hòng của Phong gỗ cửa:

- Phong thấy Minh bước vào liền hỏi:

kiếm anh có chuyện gì Gia Minh?

Cô nhún h?an cười:

Em cho anh cái này nè. Anh mở ra xem xem có thích không?

- Phong ngớ ngàng rồi nhận gói quà trên tay Minh giở ra:

Em mua cho anh à?

Ừm! Em thấy nó rất hợp với anh cho nên mua về tặng anh đó, anh mặt thử xem thích không?

- Phong ngập ngừng rồi nói:

Thích lắm ! Em cũng khéo chọn đó, màu áo vừa sạch lại vừa sang !

Cám ơn em nhiều, để anh gởi lại tiền cho em, bao nhiêu vậy?

- Gia Minh xụ mặt phật ý cô phụng phịu:

Anh đó, vậy mà nói cũng được:

- Sao lại giận anh?

Em tặng anh cái đó đáng giá bao nhiêu mà anh cũng không nhận.

Anh chỉ sợ em không có tiền xài vặt thôi, còn nếu vậy thì coi như anh chưa nói gì, anh xin lỗi chịu không? Đừng giận nữa mau già lắm, nè !

Có rảnh pha cho anh ly chanh đá đi:

- Gia Minh nhoẻn miệng cười nhanh nhẹn nói:

Năm phút chờ em năm phút:

- Cô chạy ào ra ngoài trước cái lắc đầu của Phong, dù gì cô cũng là cô em gái trong lòng anh thôi. Có lẽ anh phải giải quyết cho rõ ràng việc này để lâu càng thêm rắc rối. Càng ngày Gia Minh càng lộ rõ sự sẵn đón, chăm sóc cho anh cả nhà ai cũng nhận thấy, anh không muốn cho ông bà Định trách anh lấy ơn trả oán, dù gì ông bà cũng rất tốt trong thời gian cho anh ở nhờ trong nhà, vả lại hiện giờ anh còn có Mộng Kỳ, anh không thể để xảy ra hiểu lầm khiến cho cô buồn khô?

- Gia Minh đem ly nước vào cho Phong, Phong đỡ cái ly trên tay Gia Minh rồi nói:

- Minh à ! Em ngồi đây anh muốn nói với em một chuyện.

Gia Minh hồi hộp chờ đợi:

chuyện gì vậy anh?

Cầm Phong thoáng nhìn ve bổi hời của Minh rồi anh lên tiếng:

Anh có chuyện này muốn hỏi em, có lẽ em hiểu hơn anh. Gia Minh nếu em có người yêu em thích người yêu em tặng cho em vật gì vào ngày sinh nhật?

- Phong thấy Minh không lên nói anh lên tiếng:

Sao Minh, chẳng lẽ em cũng không biết à?

- Minh cao giọng:

Em đâu có nói vậy ! Em nghĩ anh nên mua thứ gì có ý nghĩa một chút không cần mắc tiền cũng đừng quá tầm thường, người ta sẽ tưởng là anh coi rẻ người ta, nếu cô ấy có tính.. tính trẻ con như em anh nên mua cho cô ấy một món đồ chơi dễ thương lạ lạ một chút cũng được rồi:

- Đơn giản thế à? nhưng anh thấy cô ấy không có tánh trẻ con.

Thế thì một bó hoa thật đẹp và món đồ trang sức nào đó.

Ừm! Cám ơn em em, vậy em có vui lòng đi chọn phụ anh không anh còn muốn mua cho con của người bạn một ít quà, vì nay là sinh nhật cô bé, chút chiều anh phải đến dự tiệc rồi:

- Gia Minh hớn hờ đáp:

được thôi ! Chờ em thấy áo rồi đi nghe:

- Cẩm Phong đã có chủ ý trước cho nên anh chờ Gia Minh cùng đi.

Gia Minh vui như sáo xoăn xuýt bên Cẩm Phong dạo hết các quầy cửa hàng, cửa tiệm Phong chọn con búp bê thật lớn cho bé Lan con của Lệ Chi và một cái lắc tay bằng vàng cấn hạt sa-phia xanh thật xinh xắn, cô bán hàng gói cái hộp xong trao cho Phong trước cặp mắt sung sướng lẫn hồi hộp của Minh, cô vui vì biết món quà đó sẽ thuộc về cô, cô đưa mắt nhìn Phong say đắm. Phong lén giấu tiếng thở dài, anh biết anh làm thế sẽ khiến cho cô thất vọng ghê lắm nhưng anh không còn cách nào nói cho cô hiểu được:

- Tha lỗi cho anh, Gia Minh, anh không muốn em thương tổn nhiều hơn, lúc nào anh cũng xem em như đứa em gái của anh, anh rất tiếc:

- Gia Minh cứ như dòng nước được vờ bờ sau khi đi với Phong về,

tâm trạng cô phấn khích vui vẻ, cô cứ mồm một mình và hát những điệu nhạc sôi nổi:

- Khỏi trố mắt nhìn chị kêu:

Chị ba:

- Gì?

Chị làm em chóng mặt quá lại cứ luôn miệng ư ử. Chị sao vậy? thiệt là điên khùng không biết giựt trúng sợi dây nào rồi :

- Ê! Tao hát miệng tao, tao đi chân tao mặc gì mày nói:

- Chị không mồm miệng nhưng lỗ tai em chịu không nổi, dây thần kinh em chịu không nổi, nó sắp đứt trước chị đây nè:

- Xì! Cậu đệ, làm mất hứng thú của tao hết, dễ ghét.

Đúng rồi, có ghét thì chửi một hai câu đừng có tra tấn em bằng cái kiểu này tội lắm:

- Gia Lạc bước ra hỏi:

- chuyện gì lại gấu ó nữa vậy.

Đâu có anh hai.

không có mà lớn họng quá nhà có hai tụi bây, không hiểu tụi bây có bị lẫn lộn xương cốt với nhau không mà gặp mặt là có chuyện um sùm rồi ! Còn Gia Minh nữa làm gì vui dữ vậy, hồi này mới ra phố với thằng Phong về phải không?

- Đúng vậy! Anh hai nè.

Gia Minh kéo tay Gia Lạc ngồi kế bên mình khoe:

Anh Phong mua quà sinh nhật cho em rồi đó.

Gì, phải không vậy? Nó làm gì mà tốt bụng quá vậy, chưa chi đã lo trước rồi ! Nó có nhờ em làm gì cho nó không?

Anh hai nghĩ xấu cho anh ấy không hà:

- phải, chỉ có mình em thấy nó tốt thôi:

- Minh đỏ mặt thẹn:

vậy mà anh hai cũng nói được, không sợ em giận sao?

Sự thật là em thích nó mà, bộ không đúng sao? Mà nè, liệu có giữ được nó không, anh không tin chút nào.

Anh đừng nói lung tung lỡ ai nghe kỳ chết:

- Khải trề môi:

Xì! muốn yêu mà còn mắc cỡ à. vậy thì đừng có yêu, anh Phong mà thương chi, em thành con quạ suốt ngày kêu xạo xạo quá:

- Minh lườm Khải :

Tao không đụng chạm gì đến mày đừng làm quê tao nhen:

- May mà chưa đụng chị đã sân si như vậy lỡ mà đụng chị chắc bầm dập em rồi:

- vừa khi Phong bước ra anh hỏi lớn tiếng:

Có gì mà lại mắc mớ vậy Gia Khải?

- Gia Minh lên tiếng chặn lời Khải, ngọt ngào đáp:

Có gì đâu em với nó đùa thôi, em để cho anh ly chè, anh ăn em lấy cho anh nghe:

- cũng được.

Gia Khải rùn vai:

thấy ớn lạnh không? phải công nhận anh Phong, có phép thần làm nóng thành lạnh cấp kỳ hay thiệt.

Gia Minh trừng mắt đe dọa Khải rồi rào bước vào trong đem chè ra cho Phong.

Gia Lạc vỗ vai bạn hỏi:

Nè, nghe nói chiều mày đi dự tiệc phải không?

- Ừm! Sinh nhật con của Lệ Chi, không đến không được:

- Lúc này mày với cô ấy ra sao?

Có gì đâu cũng bình thường thôi, lúc truo chay ghé thăm bởi cô ấy không có bạn bè người thân, lại đeo mang hai đứa nhỏ bệnh hoạn suốt ngày không ai chăm sóc:

- vậy mà tao cứ ngỡ tụi mày thân mật với nhau lắm chứ:

- Làm gì có, bạn bè t hoi.

Đừng để tình cảm lệch lạc sinh ra hiểu lầm không tốt:

- Tao biết ! Bởi thế tao cũng tránh không đến nhà cô ấy nữa sợ người ta dị nghị mang tiếng cho cô ấy:

- Mày có số đào hoa lắm, liệu mà giữ thân, có ngày tao sợ cả chục bà xúm vào xé mày tan xác ra, không ai cứu nổi đâu:

- Đừng lo, chỉ cần mình yêu ai yêu một người thì có sao đâu, còn người ta yêu mình là quyền của người ta làm sao mình cản được, mày cũng đâu có thua gì tao.

Gia Lạc nhướn mày cười lớn:

Tao thì lạ không được như mày, cứ phải đi tìm, săn đuổi, làm quen có nhiều lúc còn bị các cô chửi cho mấy câu mà chẳng sơ múi được gì. Còn mày thì cứ yên vị tại chỗ chẳng cần tác các cô cũng xúm xít vây quanh. Chậc! - Gia Lạc thở ra - Có nhiều lúc tao cũng oán ông trời lắm không công bằng chút nào, tao cũng đâu có thua gì mày, đẹp trai, con nhà giàu lại có sự nghiệp, thế mà bị thua thiệt hoài rồi bất công:

- Cẩm Phong phì cười đấm cho Gia Lạc một cái nói:

Mày làm tao buồn nôn lên đây, cứ như mấy bà cô già ngồi rên rỉ vì không ai để ý. Mày định bao giờ dẫn Như Hào về giới thiệu với hai đây thẳng quỳ:

- Gia Lạc phẩy tay:

Mày đừng nói linh tinh má tao nghe tưởng thật thì chết tao:

- Ủa ! Chẳng phải mày tốn bao nhiêu thời gian để làm quen với cô ấy à :

- biết vậy ! Nhưng. thôi bỏ qua đi, chuyện tình cảm khó nói lắm. Cái ranh giới còn hay mất mỏng manh vô cùng, nó đến rồi đi không ai biết được:

- Như Hào có vấn đề à?

Đại khái là tao cần thời gian suy nghĩ, mày hiểu không? thôi bỏ đi mà, mày lo cái tiệc sinh nhật con của Lệ Chi đi, đừng có tò mò chuyện của tao, tao cấm:

- Trời đất! tao chứ có phải thẳng khái đâu Lạc.

Mày thì mày, tao cũng cấm:

- cô vờ sợ hãi đứng lên:

Sợ mày rồi tao biến đây:

- Cẩm Phong cười lớn khua vào trong để Gia Lạc lại với những suy tư thâm kín của mình. Từ ngày gặp Mộng Kỳ trong anh đã thấy đổi, tất cả những cô gái anh từng quen biết trước kia như lu mờ và biến mất khỏi tâm trí anh, kể cả Như Hào người mà cách đây không lâu anh đã si mê ngây:

- Gia Lạc nghĩ đến Mộng Kỳ rồi anh bật đứng lên lấy xe ra khỏi nhà.

chiếc xe đưa anh đến trước ngôi biệt thự của gia đình Mộng Kỳ, anh chờ đợi cho đến khi thấy cô lái xe lao vút ra khỏi cổng anh chạy vội theo rồi làm như vô tình gặp giữa đường anh lên tiếng chào:

Mộng Kỳ:

- Mì quay sang nhận ra anh cô hỏi:

- Ủa ! Anh Lạc đó à?

- Lạc cười tươi nói:

Cô còn nhớ tôi sao? Cô định đi đâu vậy?

- Mộng Kỳ cau mặt thấy thế Gia Lạc vội nói:

tôi tò mò quá. Mộng Kỳ, tôi mời cô uống ly nước được không?

Mộng Kỳ thoáng chần chừ rồi nhận lời:

không có gì, Ta đi:

- Lát sau Gia Lạc đưa Mộng Kỳ ghé đến cái quán sang trọng gọi hai ly nước giải khát:

- Nhìn nét mặt đăm chiêu trên mặt cô, Gia Lạc quan tâm hỏi:

Mộng Kỳ có chuyện không vui hả?

- !

Thường thường tôi có chuyện gì không vui tôi ít khi để trong lòng lắm.

tôi hì không làm thế được:

- chuyện gì cũng phải tập, cứ cho nó qua n hư chưa hề xảy ra với mình, còn không Mộng Kỳ cứ nói ra sẽ thấy nhẹ nhõm ngay, niềm vui đến với đời người ít ỏi lắm, cho nên đừng để nỗi buồn lại lẫn át mất:

- tôi không có thói quen kể lể tâm sự với người khác:

- Tại sao chứ !

tôi không thể, nỗi bất hạnh của? mình có gì tốt đẹp đâu:

- Cô sợ người ta cười:

- Có thể là vậy, tôi ghét nhất sự thương hại và chế riễu.

không ai lại thế, như tôi đây, nếu Mộng Kỳ xem tôi như bạn, cô có thể để tôi cùng chia sẻ với cô:

- Mộng Kỳ lắc đầu. Gia Lạc tiếp lời:

thôi được, cô biết chơi bóng rổ chứ.

biết, chẳng lẽ anh định rủ rồi đi chơi bóng vào giờ này?

- Đúng vậy đó, tôi có người bạn thân làm ở câu lạc bộ, chúng ta đi đi.

Gia Lạc thấy Mộng Kỳ còn ngập ngừng anh kéo tay cô lôi đi:

Theo tôi, bảo đảm cô không bị mất mát cái gì đâu !

Mộng Kỳ đáp:

- tôi đâu có ý đó:

- vậy thì đi, đừng có ủ rũ như cái bánh bao nhúng nước vậy, coi khiếp lắm. Đi!

Lát sau Mộng Kỳ và Gia Lạc đã đuổi theo trái banh trong sân chơi, Gia Lạc chơi banh rất cừ, anh dẫn banh khiến cho Mộng Kỳ ban đầu còn chơi uể oải miễn cưỡng một lúc sau thì cô đã chăm chú hết sức mình, để tâm vào tranh bóng cùng Gia Lạc, mồ hôi cô rịn ướt trên mặt, cả hai chơi sôi nổi hăng hái, Mộng Kỳ la hét thật lực, cô cười vang mỗi khi banh của cô lọt vào lưới Gia Lạc khéo léo nhường cho cô làm bàn liên tục, niềm vui của chiến thắng khiến cô phần khởi quên mất nỗi buồn vừa đeo mang cách đó không lâu. Gia Lạc cảm thấy Mộng Kỳ đã đuổi sức anh mới lên tiếng:

- Chúng ta nghỉ được chưa Mộng Kỳ, tôi thua cô rồi, phải nói cô chơi cừ quá. Ít khi nào tôi thua một cách thảm hại như thế này, ba "sec" liền:

- Mộng Kỳ cười thích thú:

Chẳng qua anh nhường tôi thôi mà. Ta về đi anh Lạc:

- cô còn nghe buồn không? Hết rồi chứ gì?

Mộng Kỳ chớp mắt cảm động:

Cám ơn anh nhiều lắm, có được người bạn tốt như anh thật là may cho tôi:

- không có chi nếu lần sau có chuyện gì không vui cứ đến tìm tôi, tôi sẽ giúp cô quên mau chóng:

- Mộng Kỳ cắc cớ hỏi lại:

Nè, vậy ra anh muốn tôi còn buồn hoài sao?

- Gia Lạc bối rối cười xòa:

tôi nói lỡ lời bỏ đi:

- Gia Lạc vui vẻ đưa Mộng Kỳ về tới nhà, đêm nay anh thấy thật đẹp, phố xá, ánh đèn, con đường tất cả như rự rỡ hơn:

- Anh Lạc !:

- Tiếng gọi khiến Gia Lạc dừng xe ngoài lại nhìn. Chiếc cúp trở tới bên anh rồi thẳng lại:

- Như Hào !

Cô cười tươi hỏi:

Anh đi đâu vậy?

Còn em?

- Em mua cháo về cho má. Nè! Mai ghé nhà em chơi nghe. Má có nói

em kêu anh lại, lúc này em điện cho anh, nghe nói anh đi ra phố không biết chừng nào về, may quá lại gặp anh ở đây, nhớ chiều mai đến em chờ:

- Gia Lạc ngập ngừng:

Anh không đến được không?

- Như Hào ngạc nhiên:

Sao vậy?

- Gia Lạc kiểm cố giải thích:

Là vậy, ngày mai anh đi quan hệ với một số khách hàng, sợ họ mời đi ăn uống sau giờ làm việc, không biết có còn thời gian hay không nữa:

- Như Hào buồn buồn:

nếu vậy thì thôi. Nhưng mà em vẫn điện cho anh sau giờ tan sở, biết đâu anh và mấy người đó không đi thì sao. vậy đi, em nói với má chờ anh đến bảy giờ, anh cố gắng đến đi Gia Lạc:

- Gia Lạc khó khăn lẩn tránh, anh đành ậm ừ cho qua chuyện, thật ra anh không có việc gì nhưng vì anh muốn chiều mai ghé thăm Mộng Kỳ cho nên tìm cách từ chối Như Hào anh nói:

- thôi khỏi chờ đi Hào, chắc anh không rảnh rồi, để hôm nào đi, còn nhiều thời gian mà ! Em đừng buồn, hôm nào anh đưa em đi phố, coi như bù lại hôm nay được không?

- Gia Lạc ngọt ngào dỗ ngọt Như Hào khiến cô cũng đành gượng gạo cười đáp:

Ừm! vậy thì để khi khác, anh đừng quên đó:

- Anh biết ! Để anh đưa em về, má không khỏe sao lại đòi ăn cháo

vậy?

Đâu có, tự má thèm vậy thôi:

- vậy sao? vậy mà anh tưởng má không khỏe mình ghé mua cho má ít thuốc, hay vậy ! Chờ anh một chút, anh mua cho má ít trái cây em đem về giùm, coi như anh tạ lỗi vì cái hẹn ngàymai không đến được, em nói với má đừng giận anh:

- Như Hào thấy Gia Lạc ân cần cô cũng nghe trong lòng được vuốt ve thỏa mãn. Cô nghĩ dù gì anh cũng rất tốt với cô. Cô mỉm cười gật đầu đồng ý rồi dừng xe chờ Gia Lạc băng qua đường đến bên quầy bán trái cây:

- Gia Lạc khéo léo đối xử khiến Như Hào bị lừa dối cũng vui lòng mãn nguyện.

.

Lệ Chi tiễn chân Cẩm Phong ra đến hiên cửa? cô lưu luyến như không muốn anh về:

- Anh Phong à, em cảm ơn anh thật nhiều, hôm nay mẹ con em vui lắm:

- Niềm vui là do mình tạo nên thôi, anh đâu có đem lại được cho em:

- Em không nghĩ như thế. Cẩm Phong ! thật ra. em rất cần anh.

không có anh em cảm thấy mình như bị hụt hơi giữa biển khơi bao la sóng gió, em sợ hãi và buồn lắm anh biết không? Anh đừng bỏ mẹ con em. Em xin anh đừng xa lánh mẹ con em, dù anh đến đây bằng bất cứ tư cách gì em cũng chấp nhận, vui lòng chấp nhận ! Cẩm Phong !:

- Phong lặng lẽ nhìn ánh mắt vẫn nài tha thiết của Lệ Chi thật lâu,

đôi mắt cô như muốn khóc, đôi mắt như nín nín kéo thật đáng thương, tiếng nói của cô làm mềm lòng anh, bất giác anh tay vuốt nhẹ lên má nàng, Lệ Chi nắm lấy tay anh khẩn trương:

- Anh hứa với em đi Phong. Đừng xa lánh em, em không dám đòi hỏi gì nơi anh, em tự nguyện đứng bên lề đời riêng anh, em không xen vào bất cứ chuyện gì của anh, chỉ xin anh đừng làm mặt lạ, đừng bỏ em. Anh hãy cho em xin những phút giây thừa thãi trong cuộc sống của anh, cho dù thế thì em cũng cảm thấy diễm phúc lắm rồi ! em không có ai bên em cả ngoài anh, anh biết đó cuộc sống em rất quạnh hiu, em không chịu đựng được. Cẩm Phong ! Anh hiểu mà, ngoài anh ra, em chẳng còn gì trên đời này nữa:

- nước mắt Lệ Chi rơi nhòa trên má, tiếng nức nở nho nhỏ làm đau lòng người. Trong cái dáng vẻ nhẫn nại và chịu đựng của cô làm cho Cẩm Phong không đành lòng nghĩ thêm được gì, anh kéo cô vào lòng vỗ về. Sự dẫn cô suy tính nói ra những lời chia tay biến mất hỏi anh, anh không còn nhớ đến ý định đo nữa khi đứng trước một nhân dáng nhỏ bé run rẩy đang cầu khẩn anh chở che, bản chất mạnh mẽ của người đàn ông không cho phép Phong anh là ngược trước tình cảnh này, lại càng không cho phép anh tàn nhẫn nói ra những lời phủ phàng khó nghe:

- Anh vỗ về Lệ Chi:

Đừng khóc nữa. Bình tĩnh lại đi Chi, anh không bỏ em đâu, đừng khóc nữa:

- Lệ Chi nín lấy vai anh vẫn vì tha thiết:

Anh hứa với em đi. Hứa đi ~.

được anh hứa:

- không rời xa em:

- được rồi, anh hứa.

Cô vui đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh sung sướng cười, hương hơi quen thuộc khiến cô không muốn rời xa, anh sẽ là của cô, anh sẽ là riêng cô. cô thật sự không muốn mất anh:

- Anh ở lại với em?

.. Cẩm Phong im lặng theo chân cô trở vào trong căn phòng quen thuộc, chiếc giường đệm trắng tinh mời gọi quyến rũ. Lệ Chi đu người xuống bên anh.. Cẩm Phong chợt tỉnh khi lưng anh vừa chạm vào chất nệm êm ái mát rượi của chiếc giường, anh định gượng, đứng lên nhưng vòng tay của Lệ Chi vẫn vít kéo anh đi vào đam mê một cách tuyệt diệu:

- Sau những giây phút mê đắm hoan lạc, Phong bứt rứt bật dậy vội vã ra về, anh không dám nhìn Lệ Chi, anh cảm thấy mình quá tồi nên chỉ nói vội câu xin lỗi rồi bước như trốn chạy ra khỏi nhà cô, không biết sau lưng anh có nụ cười thỏa mãn của Lệ Chi đuổi theo cùng ánh mắt rực sáng niềm hân hoan đặc ý.

.

Ông Định đặt chiếc cặp da lên ghế rồi thả người xuống mệt mỏi bới bốt nút cà vạt ra, bà Định cũng nhẹ nhàng ngồi xuống bên chồng.

Bà hỏi:

Ông mệt à?

- Già tôi làm sao tránh khỏi.

Bà thở dài:

Lúc này tự Ông uống nhiều rượu quá. Để tôi gọi chị hai pha cho ông ly chanh đá:

- Ờ! cũng được cho tôi nhiều c hanh một ch t, công việc làm ăn càng ngày càng cần nhiều suy nghĩ, thời buổi cạnh tranh này nếu sơ sót một chút là tiêu hết cả vốn liếng, tôi mệt quá không biết chừng nào mới được nghỉ ngơi:

- Ông mà đòi nghỉ ngơi chắc mẹ con tôi đi ăn mày hết quá.

Ôi! Cờ mà thằng Gia Lạc nhà mình nó chú tâm hơn một chút thì` tôi đã khỏe rồi:

- thì nó cũng quán xuyến phụ Ông cả một phần lớn cơ sở rồi còn gì, nó cũng còn nhỏ mà, ta đâu thể bắt nó làm quá sức được:

- Ông lắc đầu châm điếu thuốc bà liền nhắc nhở:

Bác sĩ cấm hút thuốc đó, ông không nhớ sao, thôi thì ráng ít lâu nữa, lo chuyện gia thất cho thằng lạc xong ông giao hẳn ông việc cho nó với vợ nó điều khiển, lúc đó tha hồ cho ông nghỉ ngơi:

- biết có được vậy không?

Anh chị ấy đã hứa với vợ chồng mình rồi còn lo cái gì, nghe nói con nhỏ cũng giỏi, có học thức lại ra làm việc từ lâu, với tài trí của nó, thằng Lạc cưới về cũng được nhờ, biết đâu vợ chồng nó còn giỏi điều khiển chăm lo cho cơ nghiệp nhà này hơn ông nữa:

- Bà nói tôi nghe ham quá:

- Chẳng lẽ ông không muốn vậy sao?

Sao lại không. Nhưng mà biết đâu thằng Lạc nhà mình nó không chịu hoặc là con bé trên ấy chê bai không nhận lời:

- Ông cứ để tôi lo, thằng Lạc đã lớn rồi, cứ lòng bông lảng nhàn mãi

đâu được, để nào chúng ta mời anh chị Kínmh với con gái họ đến nhà ta dùng cơm, tạo cơ hội cho tụi nó làm quen nha luôn:

- thôi được tôi giúp cho bà lo việc này, thằng Gia Lạc cũng lớn rồi, mà chúng ta chưa được có cháu ẵm bông, như người ta có phước đã có lâu rồi mới phải, lo cho nó xong tôi với bà đi du lịch một chuyến để nghỉ ngơi:

- Bà nhìn ông thương xót, mái tóc muối tiêu với những nếp nhăn hằn sâu trên khóe mắt ông đã già quá rồi. vậy mà còn phải lo nghĩ nhiều:

- Hay là tôi với ông đi ĐàLạt nhỉ chơi ít hôm, lúc này ông ốm và mệt mỏi quá:

- công chuyện còn đặng đề mà đi sao được. Còn mấy chuyến hàng phải xem xét ký hợp đồng, có bà đi thì đi.

Ôi! nếu có thì hai vợ chồng cùn gđi ai lại bỏ công mà đi một mình, vui thú gì. Chút nữa tôi nói chị hai hầm cho ông ít xúp ăn cho khỏe:

- vừa khi Gia Lạc về tới anh cười tươi lên tiếng:

Ba má, con mới về.

Bà gọi anh:

Ngồi đây cho ba má nói chuyện một chút, công chuyện làm ăn dạo này ra sao con?

dạ cũng tốt:

- Má mới bàn với ba con về con :

- chuyện gì má?

Thì chuyện hôn nhân của con chứ chuyện gì, con định để ba má chờ đến bao giờ đây?

Gia Lạc gãi đầu cười:

Từ từ ba má:

- Từ từ sao được, má định tới chủ nhật này con nghỉ má đưa con đi gặp một người:

- Ai vậy má?

Con của một người bạn làm ăn chung với ba má, nghe nói nó đẹp lại giỏi giang lắm:

- Má ơi ! Má định làm mai cho con đó à:

- Cha mày ! Mai mỗi gì tao cưới luôn chứ mai mỗi gì.

Má không định nói ép gả con chứ. Trời ơi ! Gia Lạc bật cười đùa, con nói thiệt nghe má ép con, con tự tử cho con:

- Bà Định nhăn mặt đập cho Lạc một cái gắt:

Cái thằng ăn với nói chẳng ra đâu, vậy mà cũng đùa được, má nói thiệt đó, ba con ổng mệt mỏi rồi, định lo vợ cho con để hai đứa gánh vác hộ cho ba má cái cơ nghiệp này, vả lại con cũng lớn rồi biết đợi đến chừng nào nữa:

- Gia Lạc nghiêm trang lại đáp:

Má à ! không vợ con cũng lo được mà, chuyện hôn nhân má để con tự chọn, quan trọng cả đời con mà má, nếu không hợp khó mà chung sống lắm:

- Hể nói tới chuyện vợ con là bây cứ chối đây đây, chủ nhật này đi với má không bàn ra bàn vô nữa. thôi má với ba vào phòng ngh?, chút tới giờ cơm gọi má:

- Má !

Gia Lạc gọi với theo nhưng bà Định phẩy tay không muốn nghe:

- không nói nữa, muốn hay không cũng phải đi với má:

- Ông Định đứng dậy theo vợ nói:

thôi, cứ chiều theo ý má đi chịu hay không cũng đi một lần với ba má cho má con vui:

- Ông đập nhẹ nhẹ lên vai con rồi bỏ vào trong. Gia Lạc nhún vai thờ dãi. Anh không hiểu hôm nay có chuyện gì nữa mà ba má anh lại gay gắt nghĩ đến chuyện vợ con của anh:

- Nè Lạc làm gì buồn bã ngồi ở đây một mình vậy?

- Mới về đó hử Phong?

- Ừm:

- Có chuyện gì đâu tự nhiên ông bà "vía" bắt đi coi mắt vợ buồn cười không?

- Hai bác lo cho mày vậy là tốt rồi còn nhăn nhó gì chứ? Tao đây có muốn cũng chẳng ai dòm tới:

- Thì mày thế tao đi, tao xin đưa hai tay dâng cho mày đó. Thiệt lắm cảm chịu không nổi:

- Phong cười:

thôi than thở nhăn nhó gì cứ theo lời hai bác đi, biết đâu lại có duyên phận thì sao.

Hoang đường.

vậy thì đưa bạn gái về giới thiệu cho hai bác yên lòng đi.

Chưa tới lúc:

- Mày cứ lần lựa mãi, ba má mày nhăn cũng phải:

- Gia Lạc mơ màng rồi mỉm cười:

không phải lần lựa mà là chưa tới lúc chín mùi, thời gian nữa tao sẽ

cho mày biết. Nè! Hôm nọ đi dự tiệc ở nhà Lệ Chi vui không? Cô ấy có điện lại tìm mày đó, gặp con Minh nó nghe điện, chút mày hỏi nó xem:

- Phong nhíu mày:

Cô ta gọi lại tao cô chuyện gì vậy không biết?

không biết thì đến đó xem sao. Thu xếp di, tao thấy mày sắp phải phiền phức rồi đó:

- Cám ơn mày, tao biết mà:

- Phong về phòng thì đứng mặt Gia Minh trên hành lang, cô giận dữ đứng chờ anh đã lên bèn lên tiếng hỏi:

Anh nói chở em đi ra phố sao giờ mới về:

- Chết rồi ! Anh quên mất, xin lỗi em:

- Minh giận dữ:

Anh có bao giờ nhớ đến em suốt ngày đi đã vậy còn chưa đủ, còn nhắn điện thoại kêu réo nữa, bây giờ đưa em đi chưa?

- Phong nhăn nhó:

Bây giờ anh bận rồi Gia Minh hay em chờ thằng Sơn nó về nó đưa em đi vậy:

- Minh giậm chân:

không cần ! Anh đừng coi em như con nít, em lớn rồi anh nói gì phải giữ lời với em.

Nhưng anh bận thật mà Minh.

Bận đến nhà cô ta chứ gì?

- Phong cau mày:

Em có thói xấu xem vào chuyện người khác bao giờ vậy:

- Anh.. anh mắng em đó ha?

Anh không mắng mà chỉ muốn nhắc nhở em đừng học thói xấu của người ta thôi:

- nếu anh đừng xạo với em:

- Anh xin lỗi em rồi mà Minh. Chỉ là chuyện nhỏ em có thể đi với d hay với Khải cũng được mà:

- chuyện nhỏ mà anh không giữ lời, nói chi chuyện lớn, em ghét anh lắm. Anh chỉ giỏi nói dối, nếu muốn thì đừng có hứa, không muốn thì đừng có làm khiến cho người ta phải trông. Em không thềm nói chuyện với anh nữa. Minh vùng vằng bỏ đi:

- Gia Minh nói cũng đúng, nếu không muốn thì đừng nên làm, anh cũng thật sự không lý giải được hành động của mình, từ hôm ở nhà Lệ Chi về đến any anh lại vướng mắc vào tình thế bối rối, anh không gỡ ra mà cuộc buộс thêm vào, bây giờ lại đến Gia Minh tự anh đã làm khổ chính mình. Anh có lỗi với Mộng Kỳ, mấy hôm nay anh không dám gặp cô. Anh sẽ giải thích làm sao nếu cô biết chuyện này. Lần hẹn hò hôm nay thật không vui thú gì với anh, anh không biết đối mặt sao với Mộng Kỳ.

.

Mộng Kỳ!

Tiếng Phong gọi khiến cô giật mình nhìn lên:

Chờ anh lâu không?

Mộng Kỳ lắc đầu cười:

Tự em đến sớm thôi:

- Phong ngắt nhẹ mũi cô trêu:

Em không biết xấu hổ à? Nôn nóng còn hơn anh nữa:

- Em có thấy gì xấu hổ khi mong sớm gặp anh đâu. Nè, nếu anh nói hoài coi chừng em xấu hổ thật đó:

- vậy thì sao?

Trốn anh luôn chứ sao?

Đừng dọa anh chứ. Anh đưa em ra ngoại ô chơi chịu không?

- Mộng Kỳ ôm lưng Phong, chiếc xe lao nhanh trên con đường rộng, gió thổi bật tóc, tung áo và bay chơi với cả niềm vui quanh cô:

- Cô siết tay vòng quanh lưng người yêu hỏi:

Anh Phong, không hiểu tại sao em lại yêu anh nhỉ?

- Phong quay lại đáp:

Tại anh đẹp trai:

- Hứ! Trơ trẽn vậy mà anh cũng nói được:

- vậy thì em nói đi, tại sao em lại yêu anh:

- Có lẽ vì chúng ta mắc nợ nhau từ kiếp trước thì phải.

không nghe, em nợ anh thì có còn anh thì không, anh tự bao giờ đến nay rất sòng phẳng làm gì có chuyện nợ nần ai:

- Mộng Kỳ đâm đầu vào lưng anh phụng phịu:

Anh đó, hơn thua với em từng chút không nhường em gì cả. Đàn ông gì mà dễ ghét:

- Ấy, em cũng đâu muốn thương anh chàng nhu nhược bao giờ. Khại hong lần ắt em người ta lại bảo anh sợ. Mai này sao anh nói em chịu nghe:

- Anh làm em tức chết được:

- Phong cười lớn sáng khoái:

cười cái gì? Bộ nào giờ chưa thấy ai tức hả?

- thôi, anh không ghẹo nữa, anh xin lỗi.

Chiếc xe dừng lại trong khu vườn cây trái xum xuê. Cẩm Phong cầm tay người yêu thả bộ dưới nhung tán lá xanh mát. Bầu trời ngan ngát một màu hy vọng:

- Mộng Kỳ, em thích không?

Thích lắm:

- Cẩm Phong choàng tay ôm bờ vai mềm mại của nàng âu yếm nói: Mai này, em sẽ thường xuyên đưa em đi dạo những nơi này, không khí thoáng mát không tiếng ồn ào chỉ có tiếng hai ta thôi:

- nếu có anh bên em dù đi đâu em cũng thích:

- Phong ghì nhẹ nàng vào lòng anh, ánh mắt họ nồng nàn đắm đuối nhìn nhau thật lâu, Phong lấy tay mơn man đôi má nàng khẽ cười: Em đừng nói thêm nữa, nếu không anh khóc lên vì xúc động đó:

- vậy thì anh khóc đi, hiem khi em thấy đàn ông khóc lắm, chỉ toàn trong phim thôi, coho em xem anh khóc đi:

- Sao em ác vậy? người ta khóc vì buồn vì khổ vì đau bây giờ anh rất vui làm sao mà khóc cho được.

vậy à?

- Mộng Kỳ nhướn mày lém lỉnh rồi bất ngờ cô cắn thật mạnh vào vai Phong. Phong kêu lên đau đớn, liền miệt la:

Ui, chúa phật ơi ! Chết anh rồi, em làm gì vậy?

- Mộng Kỳ thản nhiên đáp:

Anh đau không?

- Phong nhăn nhó xoa mạnh lên dấurăng của Kỳ đáp:

Đau sao không đau, ui cha, không ngờ em ác quá, đúng là cô nương mà:

- Đau sao không khóc:

- À - Phong vỗ lẽ - Thì ra là vậy, thì ra là em cố tình muốn anh khóc à. Em quá quắt lắm, anh không tha cho em được rồi:

- Mộng Kỳ vùng khỏi tay người yêu bỏ chạy để Phong đuổi theo chuồi cười của cả hai vang lên làm xao động những tán lá hàng cây, chúng nghiêng ngó nhìn xuống đôi tình nhân rồi đưa những cánh lá nhỏ nhỏ vẫy chào, làm rung rinh những vật nặng lấp lánh:

- Mộng Kỳ sà xuống vạt cỏ bên gốc cây, cô duỗi thẳng đôi chân thon thả trên đất. Cẩm Phong ngồi xuống bên cô nụ cười vẫn còn trên môi hai người:

- Phong âu yếm kéo cô vào lòng, đặt lên môi cô nong nàng nụ hôn kéo dài, kéo dài thật lâu. Phong say sưa tận hưởng hương hơi thơm ngọt từ da thịt nàng toa? ra, anh rời môi cô rồi ngắm khuôn mặt tuyệt đẹp của người yêu để nghe hồn chơi với chao đảo:

- Mộng Kỳ.

Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, giọng anh trầm hẳn đi vì xúc động. Tình yêu anh dành cho cô lớn lao quá, trái tim anh không đủ chỗ để dung chứa nó như muốn vỡ ra, anh siết cô vào lòng run rẩy mê đắm:

- Anh yêu em, anh yêu em nhiều nhiều lắm Mộng Kỳ:

- Mộng Kỳ vùi mái đầu xinh xắn vào lồng ngực anh, cô giấu đi giọt nước mắt sung sướng vừa ứa ra khỏi bờ mi, anh là tất cả đối với cô, những đau khổ, buồn phiền những tháng ngày cô đơn đã qua, đã không còn trong cô vì bây giờ cô đã có anh. Cô cảm nhận được yêu

thương mà anh muốn trao cho cô qua làn da nóng ẩm đang run lên vì xúc động của anh, cô miết nhẹ bờ môi lên hõm vai nâu nâu rám nắng của anh để nghe đam mê dâng ngút ngàn. Cô thì thầm nói.

Em yêu anh, đừng bao giờ xa nhau anh nhé:

- Vòng tay lại vẫn vít vòng tay, họ ngồi bất động bên nhau lâu thật lâu:

- Hạnh phúc không còn là điều xa lạ, mơ hồ nữa, họ đã cảm nhận được qua từng vuông da thịt, đang run lên vì sung sướng. Cả hai mỉm cười cùng với ánh nắng lấp lánh và tiếng chim ríu rít nhảy múa trên cao.

:

- những lần hẹn hò của Mộng Kỳ cùng Phong khiến cho bà N chú ý, cô hầu như đêm nào cũng vắng nhà:

- Ông Kính đỡ tách trà trên tay vợ Ôn tồn nói:

Cám ơn bà, hôm nay bà không đi chơi với chị Tâm sao?

- không, có ông ở nhà tôi đi làm gì, lúc này chị ấy có gọi điện nhắn qua, tôi nói dối bị nhức đầu đi không được:

- Ông cười:

tôi cũng khen các bà, không hiểu mấy lá bài xanh đỏ đó hấp dẫn gì mà ngày nào các bà cũng chơi được không chán:

- Bà n thông thả trả lời chồng:

Có gì hấp dẫn đâu, rảnh rồi quá không có chuyện gì làm, chủ yếu quây lại trò chuyện tào lao cho qua ngày tháng, bởi thế tôi mới nói với công có đi đâu làm gì thì cho tôi theo phụ, chứ nếu không có ngày tôi sinh hư thì khô?

- Ông Kính cười lớn:

- Hà.. hà.. hà. Bà cũng khôn khéo lắm. muốn theo giám sát thì có, bày lắm mưu ma chước quỷ, tôi bảo đảm không làm gì mắc lỗi với bà, bà đừng lo:

- Già rồi, ông còn bỡn cợt làm gì, mấy hôm nay tôi thấy Mộng Kỳ nói đi đâu mỗi đêm, câu chuyện hôm tôi nói với ông về hôn nhân của nó với thằng con trai ông bà Định ông định sao?

- Ông thở dài:

chuyện của nó chúng ta cũng không ép buộc được, nó đã lớn lại có tính độc lập bướng bỉnh, từ lâu nó đã có ý chống lại ý tôi, khó nói cho nó nghe lắm:

- tôi biết từ lúc ông cưới tôi về đến nay nó luôn chối từ tôi, nó không cho tôi thấy thế cương vị của mẹ nó, tôi cũng cố hết sức rồi:

- tôi biết ! - Ông thông cảm nắm tay bà bóp nhẹ - tôi biết bà tốt với nó, nhưng cũng không trách nó được vì lúc xưa nó rất yêu mẹ nó, đối với mẹ nó là thần tượng là tất cả những gì đẹp đẽ nhất cho nên khi mẹ nó mất nó bị hụt hẫng. Cú sốc quá nặng đối với nó:

- tôi cũng không mong muốn được nó cho tôi tình thương yêu đó, nhưng dù gì nó cũng để cho tôi chăm sóc cho nó, đàn ông này nó cứ xa lạ lạnh ghét hờn tôi, tôi không biết phải làm sao. tôi tiếc là không sinh với ông được đứa con nào, nếu không tôi đâu cô quạnh như bây giờ:

- Đừng buồn nữa, nếu thời gian trống của bà không làm gì thì dồn hết cho tôi đi, tôi không từ chối đâu:

- thôi, ông lại ăn nói lung tung rồi. tôi có hẹn với anh chị định chủ

nhật này lại nhà mình dùng cơm. Hôm đó ông cố thuyết phục nó ở nhà tiếp khách phụ với tôi:

- thôi được, mình cứ làm hết khả năng mình, tôi biết bà muốn tốt cho nó và lại gia đình ông bà Định cũng đang hoàng, tôi có gặp qua thằng con trai của họ, nó cũng khá lắm:

- Bà n cười:

Ông ủng hộ tôi là tốt rồi.

vừa khi Mộng Kỳ vào tới:

Thưa ba và dì con mới về.

Cô dợm bước về phòng thì ông kêu cô lại:

- Mộng Kỳ, con lại đây ba có việc muốn nói cùng con:

- chuyện gì ba?

Cô đưa mắt dò xét nhìn bà n. Bà ý nhị đứng lên tránh mặt cho ông nói cùng cô:

- Ông và con ngồi trò chuyện, tôi đi tắm một chút:

- Chờ cho vợ khuất bóng ông ôn tồn nói:

Con mới đi chơi với bạn về đó à?

- Cô trả lời:

Ba kiểm soát việc đi lại của con từ bây giờ sao?

Ông lặng im thật lâu buồn bã nhìn cô:

- Con đừng có thái độ khiêu khích như thế với ba, ba chú ý đến con vì quan tâm con thôi:

- Cô lạnh lùng đáp:

nếu vậy con cảm ơn ba, con đã lớn rồi con biết phân biệt tốt xấu và không làm hại gì đến danh dự gia đình đâu:

- Ba không có ý đó. Mộng Kỳ, từ lúc mẹ con mất, cha con mình không có thời gian trao đổi tâm sự cùng nhau, ba nghĩ con có nhiều việc muốn nói với ba lắm:

- Tại sao ba nghĩ vậy?

Bởi vì ba cũng cô rất nhiều việc muốn nói cùng con:

- vậy thì ba nói trước đi.

thôi được ! Ba nói.. - Ông trầm ngâm hồi lâu rồi trầm giọng nói - Ba biết ba thiếu sót bốn phần đối với con, ba không thể thấy thế mẹ con lo cho con, nhưng lúc nào ba cũng quan tâm và yêu thương con. Ba mong muốn con cũng thế, ba chỉ có mình con là con, ba không để con thua kém hay thiếu thốn điều gì. Ba đã cố hết sức vậy mà con cứ từ chối ba:

- Mộng Kỳ cau mày:

Ba ! Ba định nói gì đây. Ba đang lên án, đổ thừa cho con đó à? Ba không định nói là con làm cho ba khổ và buồn chứ? Ba nói ba lo cho con?

- Ba không lo cho con thì lo cho ai chứ Kỳ? Ba không lên án con, không đổ lỗi cho con, ba chỉ muốn con trưởng thành một chút đừng trẻ con nữa. Gia đình ta cũng không có bao nhiêu người tại sao lại không thể vui bên nhau, dì n đã về với ba quá lâu rồi mà con vẫn không chấp nhận dì ấy. Dì ấy không có ác ý mà:

- Mộng Kỳ mím môi gật gù.. thì ra là do bà ấy to nhỏ với ba cô. Cô lên tiếng trả lời:

Con biết ba muốn nói gì với con rồi. Tại sao bà ta cứ chen vào giữa hai con mình. Ba có biết là con không muốn không? Con không chấp

nhận điều ấy, bà ta lúc nào cũng như một thành chắn giữa con và ba. nếu ba muốn con không xa cách ba thì tốt hơn hết là bà ta biến đi, ba nói bà ta biến đi đi:

- Mộng Kỳ !:

- Con không muốn nghe gì nữa, nếu bà ấy không muốn có mặt con ở nhà thì con sẽ dọn ra ngoài ở riêng, con sẽ không làm phiền lòng ba nữa:

- Mộng Kỳ ! Con cố chấp quá.

Phai, con là như thế đó. Bây giờ trước mặt ba con không còn ngoan ngoãn đáng thương. Con là thứ thừa thãi trong gia đình này, ba chỉ biết có bà ấy thôi. Ba không còn nhớ đến mẹ con thậm chí con, ba cũng không nhìn đến. Con vui, con buồn ba cũng không hề biết đến. Ba cứ nghĩ đi, ba dành cho con bao nhiêu phút trong một ngày. Có nhiều khi ba đi cả hằng tuần không về, con muốn tìm ba cũng chẳng biết tìm ở đâu, ba tưởng những quà cáp mà ba đem về cho con sau những chuyến đi là có thể bù đắp cho con được sao, con không cần những thứ đó, thứ con cần là tình yêu thương gần gũi của ba kia. Thế nhưng. Thế nhưng bà ta đã chiếm trọn hết của con, con ghét bà ta:

- Mộng Kỳ ! Con nghe ba giải thích. Ba lúc nào cũng yêu thương con:

- Ba nói dối ! Con cần tình yêu thật sự chứ không cần lời nói:

- Ông Kính thở dài:

Con đã hiểu lệch lạc mọi vấn đề. Mộng Kỳ, dù con nghĩ thế nào ba cũng yêu con. Ba có sai sót là không dành nhiều thời gian cho con nhưng không vì thế mà coi thường ba, còn dì thì không thể xen kẻ

hay phá hoại được. Con đừng nghĩ như vậy. ba sống với dì n vì ba cũng là một con người ba cũng cần tình y eu, cũng cần người kề bên chăm sóc trong những lúc buồn phiền. Con đã lớn con có suy nghĩ và cuộc sống riêng con, con đâu thể chăm sóc được cho ba. Con đừng trẻ con nữa, hãy thông cảm cho ba, con đã lớn rồi. Dì n có ở đây cũng là tốt cho hai cha con ta. Dì chăm lo việc nhà, quán xuyến trong ngoài, những lúc trái gió trở trời dì kề cận lo lắng cho ba. Ba đâu có đòi hỏi nơi con điều gì. cũng như phần đời riêng của con ba không hề chen vào. Ba tôn trọng con tại sao con lại không nghĩ cho ba chú Mộng Kỳ:

-..

Gia đình ta có gì là quá mâu thuẫn với nhau để xảy ra tình trạng chia rẽ chứ. Chúng ta có thể ngồi lại hòa giải với nhau ba sẽ dành nhiều thời gian cho con hơn. ba sẽ cố tạo cho con niềmn vui và sự vừa ý, chỉ xin con thông cảm cho ba, đừng cố chấp nữa. Thâm tình lúc nào cũng là thâm tình, dù thế nào chúng ta cũng không thể ghẻ lạnh suốt đời với nhau, ba già rồi không còn sống được bao nhiêu năm, con đừng hờn ba nữa Mộng Kỳ, mẹ con ở dưới tuổi vàng cũng không vui khi thấy cha con mình như thế này đâu:

-..

Mộng Kỳ.

Ba đừng nói nữa:

- Mộng Kỳ cúi đầu im lặng, cô ray rút giăng cô giữa nỗi hờn và tình thương yêu. Có phai cô đã sai điều gì đó không? Cô đã sai? không ! Cô không sai. người sai là ba cô. Nhưng mà. ba cô đã nói đúng, cô

đã cho ba được gì? Đã hơn hai mươi năm nay cô cho ba được gì, ba cô không hề đòi hỏi nơi cô, chỉ có cô luôn đòi hỏi theo ý cô. vậy thì ai sai? Bà ta chẳng? Tại sao bà ta lại chen vào giữa gia đình cô, bà ta là kẻ thừa thãi, bà ta không nên xuất hiện trong gia đình này, bà ta đã sai, đúng là bà ta đã sai, lỗi của bà ta:

- Ông Kính bất chợt ho rũ ra ông đỏ mặt ôm ngực lấy hơi tiếng ho bệnh hoạn nặng nề cô lo lắng đưa mắt nhìn ba mình.

Ba sao vậy ba?

- Bà n nghe tiếng ho của chồng, bà chạy vội ra, có lẽ từ nãy giờ bà đã đứng gần đâu đó để nghe, cho nên mới xuất hiện kịp thời khi cơn ho của chồng vừa chớm. Bà lo lắng vượt ngực chồng rồi chạy đi lấy thuốc. lát sa bà đã tay bưng tay rót đưa cho chồng ly nước và mấy viên thuốc. Bà ân cần đỡ lưng ông nói:

- Ông mệt lắm phai không? Uống thuốc đi sẽ bớt liền, uống đi ông:

- Ông cầm mấy viên thuốc bỏ vào miệng thều thào nói:

không sao, bà đừng quá lo:

- Bà lo lắng gắt nhẹ:

Còn không sao, tôi mà không bắt ông uống thuốc thường xuyên, một ngày ông ho chừng ba cử ông cũng đứt hơi chết rồi. Ông thật gan lì lại luôn ỷ lại sức mình ông tưởng ông còn trẻ lắm sao, gần xuống lỗ rồi, không biết giữ sức khỏe cho mình thì ai vào đây chịu cho ông:

- Mộng Kỳ lặng lẽ nhìn cảnh trên, trong cô thoáng một suy nghĩ, cô hỏi ba:

Ba bị bệnh gì vậy ba, ba bị vậy lâu chưa?

- Ông phẩy tay gạt đi:

Bệnh đâu mà bệnh, ho thường thôi. Già rồi thì vậy đó. Nghỉ ngơi một lát là xong mà:

- Bà N cau mày làu nhàu:

Ông chỉ giỏi coi thường - Gắt chồng xong, bà buồn buồn quay sang nói với Mộng Kỳ - Ba con ông bị bệnh đã lâu, dì bắt ông đi khám bác sĩ mấy lần rồi, từ lúc ông bắt đầu khúc khắc ho kìa. Nhưng ông lười uống thuốc lắm, nếu mà uống đều thì đã giảm nhiều rồi đằng này. Ứ hự - Bà thở ra rồi lại nói tiếp - Có gì ở bên nhắc nhở đem cho ông thì ông mới nhớ uống còn không thì thôi, cho nên những lúc gần đây gì hay đi theo ông để chăm lo cho ông mới thường vắng nhà:

- Mộng Kỳ khẩn trương:

Nhưng, ba tôi bệnh gì?

Phổi ông có vấn đề nhưng mà không sao con đừng lo. Chạy chữa uống thuốc đều sẽ khỏi thôi:

- Tại sao dì không cho tôi hay?

Dì thấy, dì lo cho ba con cũng được rồi, không muốn để cho con bận tâm, con còn nhiều việc phải làm ở công ty:

- Ông Kính xoa tay:

thôi hai người đừng nói nữa cứ làm như tôi bị bệnh nan ý tới nơi rồi không bằng, thôi bà đỡ tôi vào nghỉ, tôi muốn nằm một lát:

- Bà vội đỡ ông đứng dậy.

Ờ, để tôi đưa ông về phòng mỗi lần lên cơn ho ông đều mệt hết, để chút tôi pha cho ông ly chanh uống cho khỏe:

- Cám ơn bà.

On cái gì, vợ chồng phải nhìn ngó nhau chăm sóc cho nhau chứ còn

ai vào đây nữa, ông làm như tôi là người ngoài không bằng. Ông bệnh hoạn tôi có vui thú gì:

- Mộng Kỳ thần thờ nhìn theo ba cô và bà n khuất sau cánh cửa phòng. Cô rử người trên ghế suy tư. Ba cô bệnh đã lâu mà cô không hề biết, không hề chăm sóc thuốc men cho ông, mà lại là bà Như mọi việc đều chỉ có mình bà. Ba cô cần người đàn bà này hơn cô. Cô có quá cố chấp và ích kỷ? Sự việc xảy ra khiến cô có một suy nghĩ khác:

- Mộng Kỳ miên man suy nghĩ mãi đến khi cô thấyt đầu cô nhúc lên cô mới cầm điện thoại quay số gọi cho Cẩm Phong :

- Tiếng Phong bên kia đầu dây vọng lại:

Alô! Mộng Kỳ đó à?

Em đây, anh đến đón em đi, em cần gặp anh.

Có chuyện gì vậy?

Em buồn quá, anh đến đây đi.

được anh đến liền, em chờ anh ở nhà nghe:

- Lát sau tiếng xe cau Phong đã dừng lại trước cổng. Mộng Kỳ đứng chờ sẵn anh ở đó. Cô lên xe theo Phong đi:

- Phong đưa Mộng Kỳ ra bến cảnh, gió từ dưới sông thổi ngược lên làm tung mái tóc của Mộng Kỳ, cô vuốt lại rồi nhìn mông lung ra xa.

Cẩm Phong im lặng đứng kế bên cô, không nói gì:

- Cô quay nhìn người hỏi:

Anh không hỏi gì em sao?

- Anh không muốn là rộn em, nếu em muốn kể gì em sẽ kể cho anh nghe thôi:

- Em cũng không biết kể gì, không biết bắt đầu từ đâu. Mẹ em chết lúc em còn nhỏ, ba làm ăn suốt ngày không có gần gũi em nhiều, em sống với bà vú một thời gian thì ba tục huyền với người đàn bà khác, em đau khổ lắm, em không thể chịu đựng được:

- Anh hiểu, anh hiểu..

Anh có biết không, em luôn luôn cảm thấy mình bị bỏ quên, bị hắt hủi, em ghét bà ta, anh có hiểu tâm trạng của em không? em cảm thấy bà ta đã chiếm trọn vẹn tình thương yêu của ba dành cho em, em cố gắng, cố gắng cùng sống chung trong một nhà nhưng lúc nào em cũng khó chịu lúc nào em cũng bứt bối suốt bao tháng ngày qua không lúc nào em được thoải mái:

- Anh hiểu:

- Anh không thể hiểu được cảm giác của em đâu.

Anh hiểu, Mộng Kỳ ! - Phong siết nhẹ vai người yêu khẳng định - Anh hiểu cảm giác của em khi có người thứ ba đứng giữa ba và em. Bởi vì anh cũng như em, cảm giác đó thật khó chịu:

- Mộng Kỳ ngớ ngàng hỏi lại:

Anh nói sao? Anh cũng như em à?

- Phong trầm ngâm một lát rồi buồn bã gật đầu nói:

phải ! Ba má anh ly dị với nhau lúc anh còn rất nhỏ, đã mười mấy năm nay, không một lần anh gặp lại mẹ anh, anh sống với ba như sống với một người xa lạ, học hết phổ thông anh bon chen ra đời kiếm việc làm rồi tự lực cánh sinh, cố gắng học, anh rất ít khi về nhà chỉ ngoài những ngày lễ tết:

- Thế còn mẹ anh, bà không thăm hỏi anh sao?

Có. Năm ba lần lúc anh còn nhỏ bà có về thăm anh, nhưng mà anh không muốn gặp mặt cho đến khi ba anh dời nhà khỏi chỗ cũ thì má anh không liên lạc nữa. Đã mười năm nay rồi anh không gặp được bà:

- Anh không tìm bà ta sao?

- Phong lắc đầu:

không, anh không muốn gây khó xử cho họ, cả ba anh lẫn má anh họ đều có cuộc sống riêng, có niềm vui riêng có anh ọ chỉ thêm khó chịu thôi. Ba anh đã có người đàn bà khác, Cẩm Sơn là em cùng cha khác mẹ với anh. Họ sống rất hạnh phúc, ba anh vẫn thường nhắn gởi anh về, nhưng anh hiểu, anh không nên chen vào cuộc sống của họ. Gây cho họ nhiều phiền phức. Cả má anh cũng thế, bà đã có gia đình khác anh không muốn bà vì sự xuất hiện của đứa con riêng mà bỏ lỡ hạnh phúc. Anh không muốn gặp họ, không vì những ý tốt như anh nói với em tự nãy giờ:

- Thế thì vì cái gì?

Vì anh muốn hành hạ họ muốn anh luôn là nỗi phiền muộn của họ, anh muốn mỗi lần nghĩ đến anh là họ phải đau khổ hối hận vì đã gây tổn thương cho anh, anh muốn dùng hình phạt ấy để trả hờn. muốn lúc nào họ cũng bị dẫn vật, chỉ vì lỗi lầm của họ mà anh phải hứng chịu hậu quả. chuỗi ngày hạnh phúc thơ ấu của anh không được là bao. Thời gian còn lại anh thui thủi sống như cái bóng bên lề, lẻ loi, cô độc. Anh rất hiểu cảm giác của em, Mộng Kỳ !:

- Mộng Kỳ thở dài áy náy:

Em không biết là anh như thế, em tưởng chỉ mỗi mình em là người

bất hạnh. Em ích kỷ, không biết đến người xung quanh kể cả người mà bây giờ em yêu thương nhất là anh. vậy mà em không hiểu gì về anh cả, em chỉ biết than thở cho riêng mình:

- Mộng Kỳ. Em không phải tự trách mình như vậy? Chúng ta đều hiểu nhau rồi. Đừng thế nữa. Từ đây chúng ta đã có nhau không phải buồn phiền cô độc:

- Thế vì sao anh lại không còn oán trách ba mẹ anh?

Vì anh không muốn nhớ, anh đã có em, có hạnh phúc riêng anh, anh không còn thời gian để oán hận, coi như mỗi người đã có mỗi cuộc sống riêng rồi:

- Mộng Kỳ đắm chiêu nói:

không oán trách không hận là tha thứ là hòa hợp.

Mộng Kỳ, đừng suy nghĩ nữa, ba em và dì em có cuộc sống của họ và em, em cũng có cuộc sống riêng em, đừng bận tâm nữa:

- Anh nói đúng, mai này em và anh ahi chúng ta có cuộc sống riêng.

Cầm Phong, đừng bao giờ xe em anh nhé, đừng nói dối em, đừng quên em, đừng ghét em:

- Phong kéo người yêu vào lòng khẽ cười:

Sao lại đừng nhiều thế, em muốn anh đừng cái gì cũng được nhưng cấm anh đừng hôn em thì không được đâu:

- Phong nói xong liền nhẹ nhàng đặt lên môi người yêu nụ hôn nồng nàn:

- Mộng Kỳ nhắm mắt tận hưởng hạnh phúc đang đến với cô, bao phiền muộn trong lòng chợt như biến mất.

Hôm nay Mộng Kỳ buộc lòng về nhà sớm vì ba cô có hẹn với mấy

người bạn của ông lại nhà dùng cơm. Ông cứ nói mãi cho nên cô không thể không nể mặt ba cô:

- Mộng Kỳ thấy vội chiếc đầm hoa màu tím cà, chải sơ lại mái tóc rồi bước xuống phòng khách:

- Tiếng nói cười từ căn phòng vọng lại, Mộng Kỳ ngạc nhiên đứng sững khi nhận ra Gia Lạc đang ngồi nơi ghế. Cô chưa kịp lên tiếng thì ba cô đã nhận ra cô bèn đứng lên giới thiệu cô với mọi người. Gia Lạc tròn mắt lên nhìn Mộng Kỳ, anh nói:

Thì ra là Mộng Kỳ.

Mộng Kỳ mỉm miệng cười:

tôi cũng không ngờ là anh:

- Bà Như vồn vã hỏi:

vậy ra cả hai người quen biết nhau rồi phải không?

Gia Lạc đáp:

- Dạ phải, chái và Mộng Kỳ là bạn của nhau.

Bà Như nói:

vậy thì tốt quá.

Mộng Kỳ cau mặt nghĩ. Dì ấy nói thế là có ý gì, tốt là tốt làm sao, chẳng lẽ Gia Lạc là người mà hôm nọ dì ấy muốn giới thiệu với cô? Cô liếc nhìn bà Như, ánh mắt và cử chỉ hàm ý đã khiến cô khẳng định được suy nghĩ của mình là đúng. Cô sầm mặt xuống không còn vui như lúc vừa gặp Gia Lạc:

- Gia Lạc nhận ra sự thấy đổi của cô, anh lên tiếng:

Mộng Kỳ, cô làm sao vậy, dường như cô không vui thì phải, do tôi à?

À không, không có gì. Sao anh lại cho là tôi không vui?

- nếu mình chú tâm đến chuyện gì hay đến ai thì khi vừa có sự thấy
đổi mình sẽ nhận ra ngay. tôi nhận thấy cô không được vui khi bác
gái vừa lên tiếng giới thiệu tôi với cô:

- không phải điều đó, thôi ta ra ngoài vườn nói chuyện cho thoải mái
đi anh Lạc, ở đây nóng quá, cứ để người lớn vui với nhau Minh ình
không thích hợp đâu:

- À được, mình đi đi:

- Giờ ngoài vườn thật mát tiếng lá theo gió đưa xào xạc êm êm như
âm thanh của tiếng đàn:

- Gia Lạc lên tiếng hỏi:

Mộng Kỳ, lúc này muốn gặp cô thật là khó đó, tôi đến tìm mấy lần
đều không có cô ở nhà, gọi điện cũng không được, may mà hôm nay
trùng hợp, ba má tôi thuyết phục được tôi đi với hai ông bà nếu
không chẳng biết đến bao giờ mới có chuyến dạo chơi như thế này
với cô:

- Mộng Kỳ khẽ cười:

Anh không nhớ sao? lúc trước anh nói với tôi, bao giờ tôi có chuyện
buồn thì đến tìm anh. Bây giờ tôi gặp toàn những chuyện vui không
có gì buồn thì tìm đến anh làm gì:

- Ờ.. thì ra là vậy. Nhưng đã xem nhau là bạn thì cô cũng nên chia
bớt cho tôi vui với chứ, sao xấu quá lại để hưởng một mình vậy?

- không tiện đâu, chuyện này chỉ cần có hai người thôi. mà tôi thì có
người vui chung rồi, làm sao để phần cho anh được:

- Gia Lạc thầm hiểu câu nói đầy ý tứ của Mộng Kỳ, anh gượng gạo
cười:

tôi vô phước quá:

- Có gì mà anh phải nói đến chữ vô phước lận ! Chúng ta chỉ là bạn bè nhau thôi, ngoài tôi ra anh còn nhiều người tốt là bạn mà.

không có đâu. thật ra tôi chỉ mong muốn được làm người bạn tốt duy nhất của cô mà thôi:

- Anh đừng ích kỷ quá. Các bạn tôi nghe được họ sẽ phiền anh lắm:

- Gia Lạc đột ngột dừng bước anh đối diện vùng Mộng Kỳ rồi hỏi:

Thế còn cô, cô có phiền tôi không?

Mộng Kỳ mím môi đáp:

Bây giờ thì không, nhưng nếu mai này tôi cảm thấy không thể chịu đựng được anh nữa tôi sẽ phiền anh đó:

- tôi không để cho cô cảm thấy phiền phức khi làm bạn với tôi. Mộng Kỳ, thật ra hôm nay tôi theo ba má tôi sang đây là có mục đích cô có biết không?

- Mộng Kỳ chau mày đáp:

Mục đích à?

- phải.

thế thì tôi không cần biết đến, tôi cứ ngỡ anh đến thăm tôi đơn thuần như một người bạn đến thăm một người bạn, không ngờ anh lại có ý đồ sẵn, rồi thất vọng quá. Xin lỗi anh:

- Mộng Kỳ giận dữ bỏ đi vào nhà thì Gia Lạc nắm tay cô giữ lại:

Mộng Kỳ, tôi chỉ đùa. chỉ đùa thôi mà, có thế mà cô cũng tưởng thật sao?

- Sắc mặt Mộng Kỳ có dịu xuống, cô nhìn ngang anh rồi nói:

- Con người anh đâu có cá tính ấy, nếu lần sau có vậy hãy báo trước,

tôi không thích đùa như thế đâu:

- Gia Lạc cười giả lả:

không ngờ Kỳ cũng nghiêm khắc ghê, thật ra tôi theo ba má tôi qua đây, tôi cũng không ngờ là nhà của cô, cũng không ngờ là cô nếu biết sớm tôi đã không từ chối mấy lần trước, có lẽ chúng ta đã có nhiều cơ hội trò chuyện cùng nhau rồi:

- Anh nghĩ thế sao?

phải nghĩ thế thôi, cuộc sống nếu không hy vọng không mơ ước thì trở nên nhàm chán lắm:

- Gia Lạc không dám nói ra vấn đề mà ba má anh đã thông báo từ lúc bắt đầu lần đi thăm này của anh và ông bà, dường như Mộng Kỳ không thích đề cập đến cho nên anh không đại gì mà để mất sự thân thiết với cô và mất lòng cô:

- Mộng Kỳ thoáng suy nghĩ rồi cô quay nhìn thẳng vào mặt Gia Lạc nói:

Anh Lạc à? tôi có thể nói như thế này cùng anh. thật ra tôi và anh đều biết nhau lại có việc thăm viếng hôm nay. tôi ở lại nhà chẳng qua vì không muốn ba tôi mất mặt, duy nhất và duy nhất chỉ vì lý do này thôi, cho nên tôi không muốn để anh sử suy nghĩ lung tung, tôi tiếpo anh vì anh đã có một lần giúp tôi tạm quên đi nỗi bức bối trong lòng. Còn ngoài ra, anh đừng nên suy diễn thêm điều gì, tôi đã có bạn trai rồi, chuyện ba má tôi và ba má anh là chuyện trao đổi giữa hai người buôn bán kinh doanh giữa thương trường không có ảnh hưởng gì đến tôi và cũng không có kết cục tốt đẹp gì:

- Gia Lạc lặng người nhìn Mộng Kỳ. Anh không nghĩ là cô sẽ nói

những lời này với anh, tim anh chợt cuộn lên đau nhói, nhưng anh đã kịp trấn áp cảm giác của mình, anh biết anh còn cơ hội, còn thời gian và còn cả sự thuận lợi giữa hai gia đình. Cô chưa lấy chồng chưa kết hôn thì anh vẫn có thể tranh thủ. Tình yêu trong anh có thể bất chấp đối phương nghĩ thế này, anh sẽ cố chiếm hữu cô:

- Dưới ánh điện từ bờ rào tường hắt vào lối đi trong sân mờ mờ tỏ tỏ, khuôn mặt Mộng Kỳ có một vẻ đẹp liêu trai, mái tóc ộp sát hai bên má lòa xòa trước trán với chiếc mũi cao và đôi môi thu hút như mời gọi cô thật kỳ diệu, dẫu càng nhìn cô thì trong lòng anh càng dậy lên sự khát khao, anh rất muốn được chạm vào làn da trắng sáng mịn màng như sữa kia để làm dịu đi sự thèm khát của mình. Nhưng anh đã kiềm giữ lại cử chỉ không nên có ấy, bây giờ đối với anh là sự bắt đầu và sự bắt đầu này đầy khó khăn đã được báo trước. Anh phải cẩn trọng để không mất cô. Mộng Kỳ, anh sẽ có em, anh chắc như thế:

- Mộng Kỳ thấy sự im lặng của anh quá lâu bèn quay lại hỏi:

Anh không vui?

- Gia Lạc cười nhả nhận:

Làm gì có, tôi đang nghĩ về cô, vì lại biết thêm một cái cá tánh của cô là thẳng thắn:

- Đến khó chịu?

không đến nỗi nào nhưng cũng có đôi chút:

- Anh cũng thành thật lắm.

vâng, đối với người thành thật thì mình không nên nói dối sẽ làm mất tình cảm, nhất là cô, người mà tôi đang muốn tranh thủ?

- Mộng Kỳ cau mày:

vậy ra anh không hiểu tôi nói gì lúc nãy ư?

- Gia Lạc gật đầu nhường mày lại anh nói:

tôi hiểu chứ. tôi đâu có kém thông minh như cô nghĩ, tôi còn nhớ rõ ý nào nên giữ ý nào nên cho qua nữa kìa:

- thế lời nói của tôi anh muốn giữ ý nào và muốn cho qua ý nào:

- nói chung điều gì có lợi cho tôi thì tôi nhớ, còn điều gì bất lợi cho tôi thì tôi không nhớ. Đầu tóc tôi chỉ nhỏ bé lại kém cỏi hơn người không thể chứa tất cả được. tôi đã có lần nói với cô rồi mà, chuyện vui nên giữ chuyện buồn nên bỏ đi. Cho nên khi nghe và tiếp nhận sự việc gì tôi liền sàng lọc và cho đi những điều không cần thiết cho lợi ích của mình:

- Mộng Kỳ thở ra nhếch môi chán chường đáp:

- Thế anh đã sàng lọc được gì qua ý của tôi:

- Đơn giản là tôi mến cô và tôi sẽ cố tranh thủ để đối phương nghĩ về tôi như vậy:

- Hoang đường không?

không bao giờ.

Anh tin chắc như vậy?

Nào giờ tôi có lòng tin đó cho nên từ lúc ra đời đến nay tôi chưa thất vọng bao giờ:

- Mộng Kỳ lắc đầu nhìn đăm đăm vào Gia Lạc. Cô không hiểu anh ta thuộc loại người nào. Nhìn bề ngoài thì không thể đoán bên trong của anh ta. khuôn mặt sáng cân đối nhưng có vẻ nông cạn hời hợt nhưng lời nói thì lại có sự tính toán sâu sắc, bên trong thì phức tạp

khó lường. Mộng Kỳ chợt có cảm giác iác đẽ phòng trước ánh mắt của Gia Lạc, khi nói ra những lời trên, tia mắt của anh ta có cái gì đó Mộng Kỳ khó diễn tả thành lời, nhưng cô cảm nhận được là sự nguy hiểm. Có thể nói là..là đúng rồi ! Là bất chấp thủ đoạn để chiếm đoạt những gì mà anh ta muốn có. không biết suy nghĩ của cô có đúng thế không? nhận xét của cô có chính xác không? Hay lại lầm lẫn như cảm giác lúc ban đầu cô gặp anh? Lúc ban đầu cô cứ ngỡ anh là một người nông cạn không một chút ẩn tượng. Anh ta giỏi che giấu nội tâm của mình, cái bản chất thật giấu sau con người anh ta phieu khiến cho cô chú ý:

- Mộng Kỳ lên tiếng:

Điều anh nói phải để tôi có thời gian suy nghĩ:

- không phải suy nghĩ, Mộng Kỳ à, thật ra này giờ cô đã tìm và hiểu tôi rồi:

-..?

Cô ngạc nhiên lắm phải không? tôi biết này giờ cô ngăm quan sát và đánh giá bản chất của tôi và tôi tin chắc là cô đã rút ra được kết luận, nhưng vì cô không muốn nói ra thì tôi cũng không biết là cô nghĩ về tôi đúng hay sai :

-..

Nhưng hế nào tôi cũng xin nhắc lại lời nói của tôi là tôi rất mến cô, to muốn cô xem tôi là bạn, tôi sẽ luôn giành phần tốt đẹp cho cô, cô bằng lòng về tình bạn này không?

- Mộng Kỳ ngập ngừng rồi chìa tay ra cho Gia Lạc nắm, bàn tay cứng ngắt đầy áp lực đang siết chặt tay cô, cô cảm thấy khó chịu cô nói:

Tùy anh, anh muốn nghĩ sao là ý của anh tôi không yêu anh, cũng đâu có quyền cản anh nghĩ sao về tôi. Mong rằng tình bạn sẽ luôn tốt đẹp giữa chúng ta:

- tôi tin chắc như vậy? Mộng Kỳ ngày mai tôi muốn mời cô đi ăn cơm tối với tôi, cô có nhận lời không?

- tôi rất tiếc. tôi đã có hẹn với bạn trai của tôi rồi:

- Gia Lạc cười nói:

Anh ta tốt phước quá. vậy thì để khi khác vậy:

- Sợ rằng tôi ít có dịp đi với anh:

- tôi sẽ chờ, tôi có tính kiên nhẫn khó ai bì được:

- Mộng Kỳ bật cười:

tôi cũng mong được thấy cá tính của anh, thôi ta vào nhà đi có lẽ người lớn đang chờ mình đó:

- Mộng Kỳ ! tôi có một điều muốn nói với cô:

- Điều gì?

Về chuyện ba má cô và bên ba má tôi có dự tính gì tôi không cần thiết, tôi chỉ mong cô nghĩ là tôi đến với cô là do ý của tôi và do sự chọn lựa. của tôi, không có ai ảnh hưởng đến việc làm của tôi và tôi mong cô cho tôi đến thăm cô:

- Mộng Kỳ cười nhỏ:

tôi không cản anh mà, nhưng tôi đã nói là tôi ít có thời gian rồi lắm, khó cô thể gặp anh được, sợ anh phí công và thất vọng thôi:

- Cô yên tâm, tôi biết tôi đơngia Lạc làm gì mà:

- vừa khi cả hai bước đến thềm nhà Mộng Kỳ dừng lại nói:

- Chúng ta chia tay ở đây, anh vào nhà đi tôi có việc phải làm.

Gia Lạc gật đầu:

Chào co, hẹn gặp lại.

Mộng Kỳ chờ cho Gia Lạc đi khuất vào phòng khách, cô mới trở về phòng của mình, cô nhắc điện thoại và quay cho Cẩm Phong, một ngày không gặp anh, không nghe được tiếng anh nói cô như thiếu vắng một cái gì đó không thể yên.

Câu chuyện của đôi tình nhân chúng ta không nghe cũng đoán hiểu đuo chọ đã nói gì với nhau.

.

Gia Lạc vừa thấy Cẩm Phong về tới đã gọi anh lớn tiếng:

Ê! Phong lại đây tao có chuyện muốn nói với mày:

- Cẩm Phong thấy vẻ mặt phấn khích của Gia Lạc anh bèn nhăn nhó kêu lên:

Khoan, chờ tao một chút. Nhìn cái mặt mày là tao biết mày đang vui rồi, mà những khi như thế này mày nói nhiều, nói dai lắm tao chịu không nổi đâu, để tao tắm rửa vệ sinh rồi muốn gì tao xin tiếp. nói xong Phong lẫn ngay vào toilet để lại sau lưng tiếng Gia Lạc ông ổng rửa xả anh:

- Thằng quý, mày làm tao mất cả hứng thú, hết một đêm một ngày tao không biết kể lể với ai, chờ kể với mày mà mày nỡ chui vào toilet bỏ mặt tao như thế này, mày đúng là thằng khốn kiếp, mày ngủ trong đó luôn đi, tao mà chết vì tức thì mày ân hận suốt đời đó:

- Hà. hà ! đừng có lải nhải ở ngoài đó nữa, đi đi, đi ra phòng khách ngồi chờ tao đi, đừng có đứng ở ngoài phòng tắm mà làm tao tắm không được lỡ có ai thấy lại nói mày biến thái thì tôi đời:

- Mày thối mồm quá. Lẹ lên thẳng quý tối nay tao đái mày châu bia:
- Có điều kiện không? .

Hoàn toàn không, mày chỉ việc ngồi nghe tao nói là tốt rồi:

- Cha ! Yêu cầu này coi bộ cũng căn à. không biết lỗi tai tao có chịu nổi không nữa:

- Trời ơi ! toàn là những chuyện đẹp để êm tai lắm, nói chung đó là những âm thanh kỳ diệu mày nghe xong không chừng còn yêu cầu tao nói tiếp nữa cho coi:

- không dám đâu Lạc, tao đâu có điên quá vậy. thôi đi đi cho tao nhờ, đi ra ngoài đi, nãy giờ mày cứ eo éo ngoài cửa khiên ở trong này xương sống tao cứ ớn lạnh không dám thấy đồ nữa:

- Ha. ha.ha. Mày làm như tao lạ mày lắm vậy. Thẳng ôn thôi, lẹ lên không thôi tao tông cửa vào bây giờ:

- Tao lạ mày đó thẳng quý. Mày làm tao lộn ruột lên vì cừi đây này, đi đi:

- Cả hai phá lên cười ầm ĩ cả nhà. Gia Lạc vui vẻ nâng ly bia đang sủi bọt trắng xóa lên ồn ào nói:

- cạn ly, coi như mày chúc cho tao hạnh phúc.

Khỏi chúc mày cũng hạnh phúc quá rồi. Hôm nay trúng áp phe lớn hả?

- Áp phe cả đời kìa.

Cha, đã quá vậy?

mày có bao giờ tin vào số mạng không Phong?

Mê tín dị đoan:

- Gia Lạc gạt đi nói:

Bậy, tao tin đó.

Mày chứ có phải các bà đầu mà dễ tin vào những chuyện hoang đường đó, thể kỷ hai mươi một tới nơi rồi đó:

- biết rằng vậy, nhưng tao vẫn tin. nếu mày nghe chuyện tao kể mày sẽ hiểu, con người dường như đều có số mạng, số giàu, số nghèo, và cả duyên phận nữa. Tại sao ta không yêu người này mà lại yêu người kia? Tại sao lại ở phương trời xa lơ xa lắc chỉ vừa gặp nhau một lần mà đã yêu nhau tha thiết:

- Mày theo thuyết duy tâm bao giờ vậy? thôi được đi vào vấn đề chính đi, đừng dông dài ba hoa nữa tao chỉ ngồi với mày được một tiếng đồng hồ thôi đó. Tao còn phải đến chỗ hẹn không trễ được đâu:

- Gia Lạc vỗ vai Phong thân mật đùa:

- Tao biết ! Trễ hẹn thì khổ lắm, mà mày không nghe tao kể hết lại càng khổ hơn. Nè, mày đã biết yêu rồi chứ gì?

Chắc ! nói lẹ đi thẳng quý:

- Gia Lạc sôi nổi cười:

nè, mày xem tao để ý đến một người và còn đang lúng túng không biết làm thân cách nào đột nhiên có một chuyện x?ay ra đến làm nhíp cầu giúp đỡ~ tao, mày nghe mấy lúc này ba má tao ướm hỏi cho tao làm quen với một cô gái chứ gì. Ông bà định kết thông gia với nhà bên đó, tao cứ dùng dằng mãi không chịu đi, nào ngờ hôm qua vì má tao nhần quạ tao mới buộc lòng theo ông bà đến đó. Ai ngờ.. Gia Lạc đập vào tay Phong cười lớn - mày biết sao không? Ai ngờ khi tới nói tao mới biết là nhà nàng, vừa thấy cái cổng biết thự là

tao đã ngờ ngàng sung sướng. Cô gái mà tao muốn kết thân đúng là cô gái mà ba má tao muốn hỏi cưới cho tao. Mà nghĩ sao, ý trời phải không? duyên phận của tao đã đến rồi Phong ạ. Nâng ly một cái uống mừng cho tao đi. Hì. Hì.:

- Phong lắc đầu trước vẻ mặt hớn hờ của bạn nói:

Gia Lạc mà làm tao phát nôn, làm như nào giờ chưa quen với cô nào không bằng:

- không phải thế, mà sao mà biết không lần này tao không đùa đâu, tao yêu nàng tha tình và..tao định.. tao định nói chuyện đứng đắn với cô ấy nữa. Có lẽ tao kết hôn thật đó Phong, tao chưa có cảm giác nào giống như cảm giác đối với nàng bây giờ:

- Mà suy nghĩ kỹ chưa? Đừng đùa với tao nghe.

Gia Lạc nhăn mặt chân thành lần nghiêm trang nói:

Tao nói thật, tao muốn kết hôn, ba má tao trông cho tao thành hôn lâu rồi. và lại, Lần này tao yêu cô ấy cũng vừa ý ba má tao, thuận lợi và tốt đẹp quá rồi còn gì nữa:

- Tao chỉ sợ mà nông nổi như những lần trước, cô nào mà cũng có tâm trạng khẩn trương như vậy, chỉ được ít thời gian lại, quên ngay, đâu có lâu gì như cô Hào đó, si mê mỗi đêm đều chịu khó ngồi quán ngắm người ta, bây giờ thì quên bẵng đi. Mà tệ bạc quá không nên đâu. đừng đùa với tình yêu có ngày bị hậu quả đó:

- thôi.. thôi ! Tao với mà chơi với nhau mười mấy năm rồi, từ thưở còn đi học tới giờ, biết nhau quá mà. Mà lo cho cô chi của mà đi, còn chuyện của tao mà làm ơn tin tao lần này đi, tao nói thật đó, vì tao đang định nhờ mà giúp tao một phần, mà cũng biết cô ấy đó:

- Phong chăm chú nghe rồi hỏi trong sự tò mò:

Ai vậy?

Gia Lạc bí mật cười:

Đoán đi:

- Phong gắt:

- Đoán cái con khỉ. Mà muốn tao đoán gì bây giờ. Nè, cô này phải không?

- vừa khi cô gái tiếp viên trong quán đi ngang Phong liền quơ tay chỉ cho bạn rồi hỏi:

Hay là cô kia?

- Phong lại chỉ tiếp người đàn bà ngồi bàn gần đó khiến Gia Lạc cau nạt:

thôi đi thẳng quý, sao mà không nói bà bán cá, cô bán chè ở đầu đường ngoài kia luôn:

- vậy thì nói đi, tao ghét cứ vòng vo, hết giờ rồi đo.

Ậy! thế mới hấp dẫn chứ, mà biết ai không?

Không.

thấy Phong quát lên, Gia Lạc bật cười híp cả mắt lại vì thấy Phong đồ cộc, anh ghé lại nói nhỏ bên tai bạn:

- Mộng Kỳ đo:

Sao?

- Phong thẳng thốt to Gia Lạc đặc ý vì hiểu lầm sự ngạc nhiên và phản ứng của Phong, anh vô tình cứ thản nhiên nói tiếp:

- Là Mộng Kỳ, mà không ngờ phải không? Tao cũng cảm ơn mà nhiều, cũng nhờ lần đó mà giới thiệu cho tao quen với cô ấy, từ lần

đó tao cứ luôn bị cô ấy ám ảnh, tao tìm cách kết thân chưa được, không ngờ ba má tao lại là bạn với ba má cô ấy, hai bên hò hẹn giao ước rồi làm mai cho hai đứa tao, thật là duyên phận đó mày. Tao không ngờ có sự trùng hợp hy hữu như vậy, mày xem có đáng mừng không, nâng ly với tao đi:

- Phong thần thờ uống cạn ly bia với bạn, trong anh quay cuồng trăm ngàn suy nghĩ, anh không biết nói sao với Gia Lạc, Gia Lạc đang rất vui, Phong nhìn vẻ mặt hưng phấn quá thích của Gia Lạc anh bit khó có thể giải thích cho Gia Lạc hiểu lúc này: Tại sao lại trùng hợp như vậy chứ? đúng như Lạc nói, thật kỳ lạ và bất ngờ:

- Gia Lạc tiếp lời:

Tao chỉ có mày là bạn thân nhất, cho nên tao nghĩ phải nói cho mày biết để mày chia sẻ cùng với tao, nếu không tao vỡ tim mà chết mất:

- Cẩm Phong ngập ngừng rồi hỏi:

Thế còn Mộng Kỳ cô ấy có. có ý gì không?

Bây giờ thì tao chưa có thể khẳng định được, nhưng trong tương lai thì sẽ có. càng khó khăn thì càng hấp dẫn và lôi cuốn, nhưng tao tin tao sẽ khiến cho cô ấy thuộc về tao hoàn toàn - Gia Lạc cười đùa -

Mày biết đó cái mặt tao ngốc nghếch khù khờ `nhưng thẳng bạn mày nào giờ có thua ai chưa phải không? Hà. hà.:

- Phong gượng gạo cười theo Lạc, Lạc xem đồng hồ rồi nói:

thôi! Mày có đi đâu thì đi, kéo bà Chi lại căn nhắc tao không biết điều nín kẻo mày:

- Lạc lấy xe đi, còn lại Phong anh cũng đến chỗ hẹn với Mộng Kỳ, tâm trạng anh không được vui vẻ vì điều Lạc thổ lộ cứ ám ảnh anh.

Mộng Kỳ đối diện với người yêu, cô thắc mắc về thái độ bất ổn của Phong :

- Anh sao vậy?

- Phong ấp úng:
không có gì?

Giấu không được với em đâu:

- Có lẽ anh hơi mệt trong người nên mới uể oải vậy thôi, em có chuyện gì kể cho anh nghe không?

- chuyện gì đâu ! À, có đó, chuyện em nhớ anh:

- Phong cười vui lây với sự nghịch ngợm của người yêu:

Nhớ anh mà anh chẳng htay gì ca?

thấy gì?

- thấy em sẵn đón mừng rồi khi gặp anh thí dụ như ôm chặt lấy hay hôn lia lịa lên đây nè. Sao không có vậy?

- Anh là ma quỷ đầu thei hay sao vậy? nói không biết ngượng miệng, cũng phải xem em xó mắt cỡ không nữa chứ?

Thế em có mắt cỡ không?

Anh.:

- Ấy! Coi bộ em mắt cỡ cũng đẹp ghê đó chứ:

- chuyện tình cảm quyến luyến khó thể nói ra hết một lần, đôi tình nhân quần quýt say sưa bên nhau rồi cũng phải chia tay. Phong chờ đợi mà không thấy Mộng Kỳ nói gì đến chuyện Gia Lạc đến nhà cô và cuộc thăm viếng mang đầy ý nghĩa của ba mẹ Lạc, anh cảm thấy buồn phiền trong lòng, chuyện như thế sao cô lại giữ cho riêng mình:

- Cầm Phong đưa Mộng Kỳ về đến nhà cô xong, anh quay xe chạy

lang thang quanh phố phường, từ đêm nay anh biết không còn trọn vẹn hạnh phúc bên Mộng Kỳ, có một người chẵn ngang giữa anh và cô, nếu là người khác anh đã không phải ưu tư như vậy, nhưng đối phương lại là bạn thân của anh, anh làm sao ra mặt tranh thủ được:

- Anh về đến nhà thì cũng đã quá khuya Cẩm Sơn còn để đèn chờ anh, thấy anh vừa bước vào Sơn liền lên tiếng:

Anh hai !:

- Anh chưa ngủ sao Sơn?

Em chờ anh.

Có chuyện gì sao không để mai hãy nói:

- Có chuyện cần nhắc anh gấp.

Anh chợt hốt hoảng hỏi:

Ba có gì à?

- không ! Là vậy, lúc nãy có một người gọi điện thoại cho anh nhắc anh vào nhà thương gấp:

- Phong thở dài nói:

Em làm anh hết hồn, tưởng đâu ở nhà có việc gì hệ trọng. Ai nhắc, mà nhắc vào nhà thương làm gì?

- Họ nói họ là nhân viên bệnh viện, họ nói có lẽ Chi nhắc anh vào bệnh viện với cô ấy, cô ấy bị sao đo em không rõ, họ nói anh vào thì sẽ cho anh biết nguyên do:

- chuyện gì đây? thôi được em có ngủ trước thì ngủ anh đem theo chìa khóa khỏi chờ anh, anh đi đây:

- Phong quầy quạ ra xe, vừa khi Gia Minh bước tới hỏi Sơn :

Anh Phong đi đâu vào giờ này vậy anh Sơn?

- Có cô bạn nhẵn anh ấy.

Ai vậy ta?

Cô Lê Chi, chắc bạn gái anh ấy.

Sao lại vậy?

Ờ, thì.. chỉ có bạn gái thân thiết mới không ngại nhẵn gửi gắm gờ vào giờ này, chứ bình thường ai lại làm thế:

- Gia Minh nghe Sơn phân tích, cô buồn bã gằm mặt lại:

Đàn bà con gái gì mà dị quá, không biết lịch sự cũng phải để cho người ta có giờ phút nghỉ ngơi chứ, nửa đêm nửa hôm còn kêu réo.

Anh Phong nữa cũng kỳ, mắc gì Phong hai đi, kệ bà ta làm gì mà khấn trương dữ vậy:

- Gia Minh thấy Sơn chăm chú nhìn mình cô gắt lên:

Nè, nhìn gì dữ vậy, bộ chưa thấy bao giờ sao?

- Sơn ấp úng ngờ ngàng đáp :

Chưa, lạ lắm:

- Lạ cái gì?

hình như Gia Minh giận anh hia và ghét ghét cái cô gì đó quen với anh Hai. bộ Gia Minh biết cô ta à? cô ta tốt hay xấu? Gia Minh không thích cô ta?

- Ủ, đúng đó, cô ta xấu lắm, đáng lẽ anh Phong không nên quen với cô ta, anh Phong ngốc nghếch quá sao cứ qua lại với cô ta hoài không biết?

- vậy sao Minh không cho anh Hai biết:

- Minh giậm chân rồi bỏ đi, để lại cho Cẩm Sơn nhiều nỗi thắc mắc nghi ngờ:

- Gia Minh sao vậy? Có phải là anh quá nhạy cảm mà thấy cô như thế? chẳng lẽ cô ấy.. không lẽ nào anh hai vẫn đường đường chính chính mà, mình phải hỏi anh ấy cho ra lẽ mới được. Chẳng lẽ nào anh hai lại tệ như thế, anh không tin nhưng không thể thì lấy lý do gì để giải thích thái độ của Gia Minh?

Cầm Sơn ngồi trầm ngâm hồi tưởng lại những sự việc có quan hệ đến Gia Minh và Cầm Phong.. những lần Gia Minh nấu chè chăm chút để dành cho anh của anh cô lo lắng từng cái áo đến tấm khăn, giặt ủi xếp dọn phòng, vui mừng đón chờ Cầm Phong đi làm về. Từng lời nói, từng cái liếc mắt nụ cười, bây giờ nghĩ lại Cầm Sơn thấy cái gì cũng biểu hiện tình cảm của cô dành cho Cầm Phong, việc làm đến cử chỉ chứa đầy tình ý. cô ấy yêu anh hai sao?

- Khải còn thấy phòng Sơn còn để đèn bèn bước ngang lên tiếng hỏi: Sao trầm tư vậy? nhớ ai rồi hả? có cần người tâm sự không, tôi ngồi với anh?

- Sơn lắc đầu cười:

Sao không coi ti vi nữa? không có chương trình gì hấp dẫn cậu sao? Máy cái phim coi rồi cứ phát đi phát lại mãi cũng chán, có chuyện gì nói nghe chơi?

- Có gì đâu lúc này anh Phong đi đâu đó, không biết ai nhằn anh ấy vào giờ này, anh ấy vội vã bỏ đi làm Gia Minh căn nhằn mà dường như cô ấy giận dữ lắm:

- Cầm Sơn dò ý hỏi Gia Khải, Khải vô tình mắc vào cái bẫy khôn khéo của Sơn, anh chàng đáp:

Ồi! Bà Minh nhà này là vậy đó, hể anh Phong đi chơi đêm là bà ấy

nhẫn, chưa làm người yêu đã ra cái vẻ bà chẵn rồi:

- người yêu?

- Ờ! Chỉ thích anh Phong lắm:

- Thế à:

- Nè, có gì mà anh ngớ ra vậy, có gì mới lại trong cái nhà này đâu. chuyện đó lâu rồi anh Sơn a:

- vậy còn anh Phong?

Ai mà biết, thôi kệ họ đi, chơi điện tử với tôi không?

không. Khỏi chơi một mình đi, tôi ôn bài một chút:

- vậy thì thôi, tôi cũng đi ngủ sớm chơi một mình không hứng thú gì:

- Trong khi Cẩm Sơn trầm ngâm suy nghĩ ở nhà thì Cẩm Phong đã tìm vào phòng bệnh của Lệ Chi đang nằm:

- Lệ Chi:

- Anh gọi khẽ khi thấy cô nằm trên giường xanh xao:

Em sao vậy? Em bị xe đụng à? Sao lại bất cẩn vậy chứ?

- Em không biết, hình như chiếc xe ấy lao đảo, em né sát vào lề nhưng cũng không tránh khỏi, em thấy đau nhói ở hông rồi ngất đi:

- Bác sĩ nói em không sao nằm viện ít lâu là khỏi, yên tâm đi:

- Em thì được nhưng còn thằn gbé không biết ai trông coi nó, chỉ có mình bà vú ở nhà em cũng không yên lòng:

- Anh.. sẽ ghét thăm nó mỗi ngày, em cứ lo tịnh dưỡng đi, còn đau nhiều không?

- Lệ Chi lắc đầu:

không, em cũng đỡ nhiều rồi, bác sĩ cho em uống thuốc xong, lúc này em có nhờ cô y tá gọi điện cho anh, nhưng anh không có nhà,

em sợ là anh không đến với em, em lo sợ quá:

- Phong vỗ về:

Bây giờ thì ổn rồi, anh đã vào đây với em, em đừng lo nữa nằm nghỉ đi, chuyện nhà để anh thu xếp cho, bà vú cô biết em bị tai nạn chưa?

- Lệ Chi lắc đầu:

Anh sẽ ghé cho bà vú biết, để bà khỏi trông em:

- Phong ở lại an ủi Lệ Chi một lát thì hết giờ thăm bệnh. Anh gửi gắm cô cho người y tá trực đêm rồi trở về trong mệt mỏi. Trời đã quá khuya.

:

- Phong ngẩn ngơ bàn hoàng khi nghe Lệ Chi nói:

Anh Phong, em đã có thai. Bác sĩ đã cho biết lúc sáng nay, rất may là tai nạn không ảnh hưởng đến cái thai, em không biết phải làm sao nữa anh Phong:

~..

Anh Phong, anh nói gì đi chứ:

- Phong lắc đầu choáng váng, tiếng nói của Lệ Chi cứ vọng ông ong bên tai anh, anh lắp bắp nói:

Có thật là như thế không? Sợ lắm lẫn hay sao đó, em đã hỏi kỹ chưa?

- Lệ Chi buồn bã:

Em đã hỏi kỹ rồi, lúc này anh chưa vào bác sĩ đã cho xét nghiệm có lẽ sắp có kết quả. Chắc chắn hay không mình biết liền bây giờ. Anh Phong, em không ngờ lại có chuyện này xảy ra:

- Tại sao lại vậy chứ?

- Phong nhớ lại đêm đến mừng sinh nhật con của Lệ Chi. Chẳng lẽ nào lại là hôm đó. Bây giờ Lệ Chi đã có mang cốt nhục của anh thật là một điều ngoài sức tưởng tượng của anh, giữa anh và cô không thể có kết cục được. Cái tin như sét đánh ngang tai, anh lo âu bồn thần không biết nói gì:

- Lệ Chi lay tay anh hỏi:

nếu thật sự thì chúng ta tính sao đây anh. em không thể sống có thai khi không có chồng, em không thể, em không muốn có con nữa:

- Anh cũng không biết làm sao. Lệ Chi em lo tình dưỡng vết thương đi còn chuyện kia hãy để sau chúng ta sẽ tính:

- không được anh Phong, chúng ta không thể lần lựa. nếu chúng ta không thể công bố, thì em sẽ bỏ nó, em không thể đẻ ra một đứa con hoang. Anh tính đi, anh tính xem bây giờ chúng ta phải làm sao, anh Phong?

- Phong gắt lên vì giọng điệu thúc hối của Lệ Chi.

Làm sao thì em cũng phải để cho anh suy nghĩ chứ. Em làm anh rồi cả lên đây này. Em không thể bỏ nó, vì nó là con của anh, chúng ta không thể làm như thế:

- vậy còn em, em lại có thể sao? Nhugn nếu thế em sống ra sao đây? Em là một người đàn bà không chồng lại có chửa, làm sao mà em còn mặt mũi nào đi ra ngoài gặp ai chứ:

- Phong thở ngắn than dài khổ sở, thật là không biết phải làm sao nữa:

- Sự đau khổ ân hận dày vò anh, Cẩm Phong gục đầu trong tiếng khóc nho nhỏ của Lệ Chi.

một hồi thật lâu Cẩm Phong ngược lên nhìn Lệ Chi nói:

Anh sẽ cưới em:

- Lệ Chi sững sờ tròn mắt ra nhìn anh, cô lắp bắp nói:

Anh nói gì hả Phong? Anh nói là sẽ cưới em à? Anh nói đùa hay nói thật?

- Phong chán chường đáp:

Anh nói thật, em cứ tịnh dưỡng đi, rồi chúng ta sẽ đi tới chuyện tuyên bố, em hãy cố khỏe đừng làm ảnh hưởng đến thai nhi:

- Lệ Chi như tưởng mình mơ, cô ngơ ngẩn lặng người, đầu cô chao đảo bênh bồng cô không còn suy nghĩ gì được thêm:

- Cẩm Phong thất thểu ra về, con đường từ bệnh viện về đến nhà hôm nay sao tối quá, sao vắng vẻ thảm thê. Cẩm Phong đẩy cửa vào, thả rơi người trên giường. Tất cả như chấm dứt đối với anh. Tại sao sự việc này lại xảy ra với anh? Lệ Chi có thai anh không thể bỏ mặc trách nhiệm của mình, lương tâm anh không thể cho phép cô dứt bỏ đứa bé ấy, nó là con anh, anh cũng đã từng bị bỏ rơi, từng bị hắt hủi, cha mẹ anh đã ích kỷ xem như không có trách nhiệm đối với anh, thì sao anh lại có thể đối xử như thế với con mình chứ. Anh không thể, anh phải giữ lại đứa bé và làm tròn bổ phận của người cha, anh phải cưới Lệ Chi:

- Cẩm Phong :

-..

Nè, có chuyện gì mà ủ rũ quá vậy?

-..

thôi, mày đừng như đàn bà nữa, kể ra đi tao có thể giúp cho mày:

- Phong khổ sở lắc đầu:

không ai giúp được tao cả, Gia Lạc à, tao..

Mày làm sao?

Tao.. - Cẩm Phong nói như rên - Lệ Chi có thai với tao:

- Hà?

- Gia Lạc bật người lên sững sốt, anh kinh ngạc hỏi lại:

Mày nói cô ấy có thai với mày à? vậy bây giờ làm sao?

Tao đang rối lên đây:

- Nói cô ấy phá đi.

không được, nó là con tao, tao đâu thể làm thế.

nếu không làm thế mày và Lệ Chi đâu có danh phận mà hợp t hức hóa đứa con. Và lại, cô ấy sẽ ra sao, cô ấy sống thế nào, miệng đời dị nghị chịu gì nổi. Hay là mày cưới cô ấy?

- Mày cũng nghĩ vậy sao?

Ậy! Chỉ có kẻ đó thôi:

- Nhưng tao. tao không yêu Lệ Chi:

- Gia Lạc trợn tròn mắt:

Mày đừng đùa không yêu sao lại để chuyện đó xảy ra, mày đừng theo vết chân của sở khanh chứ Phong?

- Mày không hiểu đâu Gia Lạc - Phong thở hắt ra đau khổ rồi nói tiếp

- Tao và cô ấy đã đến với nhau chỉ vì nông nổi, tao đã nhận ra điều ấy, không tốt và không còn qua lại rồi, nào ngờ hôm sinh nhật bé Lan, tao lại lỡ lầm nhẹ dạ để xảy ra điều đó. Bây g iờ kết quả là vậy:

- Thế mày đã nói gì với Lệ Chi?

Tao không cho cô ấy phá bỏ đứa bé, tao. tao đã tuyên bố cưới cô ấy

làm vợ:

- Cô ấy bằng lòng?

Chắc thế:

- Chắc ! không yêu, không yêu mà phải dẫn đến tình trạng này làm sao ăn đời ở kiếp với nhau, không lẽ là duyên nợ? thôi đừng nghĩ nữa, mà không thể không nhận cô ấy làm vợ khi muốn giữ lại đứa bé:

- Tao chẳng còn cách chọn lựa nữa:

- Gia Lạc vỗ vai bạn:

- Suy nghĩ đi rồi quyết định hạnh phúc cả đời người, chuyện nghiêm trọng lắm mà không thể bồng bột. Theo như tao cứ để cho cô ấy giải quyết đứa bé, mà không phải trói buộc với trách nhiệm với cả cô ấy:

- không - Phong gắt lên - không thể làm thế, nó là con của tao.

Tùy mà, nếu mà quyết định rồi, tao sẽ lo giúp mà chuyện đám cưới, có nên cho ba mà hay không?

- Phong xua tay:

không, tao chờ cô ấy xuất viện, tao và cô ấy đăng ký, tiệc tùng có lẽ không mời ai, không cần thiết rình rang cho thiên hạ biết, đừng nên cho ba má tao hay, tao không muốn:

- thôi được, nghỉ đi ngày mai mình sẽ tính tiếp.

.

Gia Minh nhận cái tin Cẩm Phong lấy vợ ngang tai, cô không tin là thật, cô chạy vội đi tìm Gia Lạc hỏi cho ra lẽ, không thể tin vào miệng của thằng Khải:

- Anh hai.

chuyện gì vậy?

Lạc bỏ tờ báo xuống hỏi em, Gia Minh lay tay anh khẩn trương nói:

Anh Phong lấy vợ, anh hai có biết không?

- biết.

Tại sao vậy chứ?

- Tại sao là sao, thì nó lấy vợ là chuyện thường tình. Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Và lại, nó cũng đã quá lớn rồi còn gì:

- Anh hai nói thế mà nghe được sao?

- Gia Lạc nhăn mặt nói:

Gia Minh, anh đã cảnh cáo em từ đầu, thằng Phong nó không phải để dành cho em, em và nó không có kết cục gì mà em có nghe anh đâu, bây giờ nó có gia đình thì em cũng phải chấp nhận thôi, đừng làm thế mất mặt lắm, em là con gái mà:

- Anh hai ! Nhưng em yêu anh ấy, em không muốn anh ấy xa em, tại sao vậy chứ.

không ai trả lời câu hỏi đó của em được đâu:

- Em sẽ đi hỏi anh ấy.

Gia Lạc la lên:

Em có điên không? chuyện riêng của nó em lấy quyền gì xen vào. Nó có hứa hẹn gì với em đâu, nó đã quyết định rồi em có hỏi cũng không giải quyết được gì, bỏ qua đi Gia Minh, em còn nhỏ lắm đừng để chuyện tình cảm chi phối việc học của em, nghe lời anh đi về nghỉ đi:

- không em không đi:

- Đừng buồn nữa, con gái ai lại như thế, em đâu phải xấu xí hay bị chê bai không có ai nhòm ngó, cần gì phải cuống lên vì thằng quý đó, nó đâu có xứng với em, em làm om lên ba má biết, Cẩm Sơn biết, thằng Khải biết, người ta cười cho đấy:

- Gia Lạc dỗ dành:

Em nghe lời anh đi, cho dù bây giờ em có khóc lóc, la hét tìm kiếm nó, nó vẫn lấy vợ nó không để ý đến em, em làm thế chỉ tổ cho mọi người biết được là em thất tình bị bỏ rơi. Gia Minh à ! Bế mặt lắm, em đừng làm xấu hổ thêm, em yêu nó là quyền của em, đừng để cho người ta cười nhạo mình em ơi :

- Gia Minh nghe Lạc thuyết phục một hồi. Rấm rức cô bật khóc thút thít. Lạc biết em gái đã nghe ra, anh mỉm cười kín đáo dỗ dành thêm. thật ra Gia Minh còn ngây thơ bồng bột lắm, chẳng qua chỉ là một sự ngộ nhận trong tình cảm của cô thôi. Giai đoạn trưởng thành của cô vừa khi Cẩm Phong xuất hiện. Trái tim non nớt của cô liền vội vã tôn thờ nhân dáng của người đàn ông đầy lịch lãm như Phong cũng không có gì là lạ:

- Gia Lạc nhỏ nhẹ vuốt tóc em gái nói thêm:

- Đừng buồn nữa, nếu thấy ở nhà bức bối thì đi ra ngoài chơi cho khuây khỏa. Ờ! Hay là để anh kêu thằng Khải đưa em ra phố sắm đồ, hôm nay anh mới lãnh tiền để anh lì xì cho em một ít để mua sắm chịu không? thôi đừng chù ụ như thế nữa xấu lắm:

- vừa khi Cẩm Sơn đi ngang qua chỗ hai người đứng, Gia Lạc vội lên tiếng gọi:

- Sơn à ! Anh nhờ em đưa Gia Minh ra ngoài đi dạo được không?

- Sơn thích thú hưởng ứng reo lên:
- được anh Lạc em cũng tính đi lòng vòng cho vui, định qua rủ Gia Minh đi cùng không ngờ lại trùng hợp như vậy:

- Lạc cười nói:

Thế thì tốt quá đi:

- Gia Minh thả bộ bên Sơn, cô đếm từng bước chân lặng thinh không nói một lời như không biết đến sự hiện diện của Cẩm Sơn bên mình. Sơn rào bước sóng đôi bên cô rồi hỏi:

- Gia Minh có gì buồn sao?

Kệ tôi.

Sao vya? nếu không thích thì mình đi chơi điện tử đi:

- Điện tử cái gì, anh thì lúc nào cũng biết bấy nhiêu đó thôi, không khác thằng Khải chút nào:

- Giải trí mà, đôi lúc cần đầu óc mình nạp nhiều điều khó khăn quá, mình phải tẩy bớt đi cho nhẹ nhõm rồi sàng lọc lại, nghe tôi đi thú lắm, cô chơi thử xem:

- Xí, tôi không chơi.

Hay mình đi chơi trượt pa-tin đi.

không.

Sao cái gì cũng không hết vậy, đi chơi mà nhả nhó hoài còn gì là vui:

- vậy thì anh về đi, mặc tôi.

Ai mà lại thế. Nè, có gì buồn kể cho tôi nghe đi:

-.:

- Nè, sao không trả lời? nói đi, có gì buồn nói ra đi, nói đi một:

- Sơn dai dẳng theo bên Minh năn nỉ khiến Minh bực tức lườm ngang Sơn, cô dấm dăng nói:

Anh muốn biết lắm phải không?

- Ờ, nói đi có chuyện gì vậy? nói cho tôi nghe đi.

Gia Minh đứng dừng lại đáp:

được, nghe tôi nói nè:

- Cô lấy hơi vào thật sâu rồi hét lớn:

tôi ghét anh:

- Trời đất:

- vừa bụng chưa, nếu rồi thì cảm ơn Gia Lạc lại cho tôi nhờ, còn nếu chưa thì phải cảm lại luôn, đáng ghét:

- Cẩm Sơn bất giác phì cười khiến cho Gia Minh ngạc nhiên nhìn rồi im tiếng bình tĩnh lại hỏi:

cười gì vậy?

Gia Minh lúc nổi nóng coi ngộ lắm, thôi bỏ đi theo tôi, tôi mua hạt hướng dương cho cô cắn, đi đi:

- Hứ! thì ra anh cho là tôi điên căn càn, muốn mua hạt hướng dương cho tôi để tôi khỏi cắn anh chứ gì:

- Trời ơi ! Đừng có suy diễn lung tung, nếu nóng nảy bực bội hét lên một hai câu mà giải tỏa được nổi tức tối trong lòng thì cũng đâu có sao, tôi thành tâm không muốn chọc ghẹo cô đâu, thật mà, đi với tôi:

- Gia Minh nhìn vẻ thành khẩn qua lời nói và cử chỉ của Sơn, cô thoáng ngập ngừng rồi mỉm cười khẽ bước theo anh:

- Gió lộng vào người mát rượi. Gia Minh tạm quên nỗi buồn vì sự

khéo léo vui nhộn của Cẩm Sơn. Cả hai rong chơi bên nhau thật thoải mái.

Cẩm Sơn lên tiếng:

- Gia Minh ngày mai tôi đến trường đón cô nghe, tụi mình đi xem phim rồi ăn cơm luôn:

- Gia Minh công mày lên nói:

Nhà còn gạo nhiều lắm đâu cần ra ngoài ăn:

- Sơn nhỏ giọng rủ rỉ bên tai cô :

không theo thì đừng có hối hận, tôi biết có chỗ xá xiu ngon lắm:

- vậy sao?

- Ừm. Minh thích món này lắm phải không?

- Minh chưa kịp trả lời thì Sơn lạnh miệng nói tiếp:

vậy đi mai chờ tôi ở cổng trường, còn bây giờ mình về đi, mai Minh còn đi học không nên thức quá khuya mất sức khỏe. Sáng mai tôi tưới cây cho Minh, Minh khỏi lo. không có anh hai tôi, chuyện đâu cũng vào đó mà phải không?

- Sơn đưa Minh về đến cửa phòng của cô, anh giữ cánh cửa thò đầu vào nói với cô với nụ cười trên môi thật dễ thương:

- Ngủ ngon, tôi đâu có đến nỗi tệ phải không? Đừng ghét tôi nữa nhé.tại vì tôi đâu có ghét Minh một:

- Gia Minh chồm ra nhìn theo bóng Sơn khuất cuối hành lang, nghĩ sao cô khẽ mỉm cười nói với theo:

Dễ ghét!

Cẩm Phong bận rộn với công việc ở sở, đến lúc hết giờ anh lại đến bệnh viện chăm sóc cho Lê Chi. khoảng thời gian này, anh không gặp

Mộng Kỳ, anh cố tình lẩn tránh cô, anh không còn mặt mũi nào để đối diện cùng cô ! Mộng Kỳ nhắn tin và gọi điện nhưng đều không gặp anh:

- Ở sở, đầu giờ chỉ thoáng thấy bóng anh một lát là anh đã biến mất, khiến cô có muốn gặp cũng khó gặp:

- Cẩm Phong lo buồn suốt từ hôm được Lệ Chi cho biết cái tin ấy, anh hốc hác bơ phờ, nửa lo cho Lệ Chi nửa vì nhớ Mộng Kỳ, tới bây giờ anh cũng chưa phân rõ lòng mình. Cưới Lệ Chi ! Ý nghĩ ấy khiến anh đau thắt trong lòng, còn nếu không thì lại khiến anh khổ sở day dứt:

- Lệ Chi nhồm dậy khi thấy Phong đến thăm, anh đến mỗi ngày sau giờ làm việc đã trở thành thông lệ với cô :

- Cô đỡ lấy số thực phẩm và trái cây mà Cẩm Phong đem vào.

Cô nói:

Anh mua chi nhiều vậy ? Ngày mai là em xuất viện rồi:

- vậy à ?

phải, bác sĩ nói em đã ổn có thể về nhà tịnh dưỡng và tắm bộ. Em cũng muốn về nhà, dù gì cũng thoải mái hơn ở đây. Đỡ cho anh vất vả tới lui, em về nhà, anh có thể ở hẳn lại với mẹ con em:

- Cẩm Phong ậm ừ cho qua chuyện:

Em cứ yên tâm, chuyện đâu rồi cũng vào đấy. Hôm nay anh đến thăm em một chút rồi anh có hẹn với mấy người bạn không ở lại được:

- Lệ Chi buồn buồn rồi gượng nói:

không sao anh đi đi, em cũng khỏe rồi, mai xuất viện nhớ đến đón

em, em chờ.

Ừm, anh nhớ:

- Cẩm Phong vội vã trở về nhà. Hôm nay là sinh nhật Mộng Kỳ, anh không thể không nhớ, anh lấy chiếc hộp đựng món quà hôm anh và Gia Minh cùng đi chọn lựa ra ngắm, món quà anh mua định tặng cho Mộng Kỳ đã lâu quá mà không có dịp đưa:

- Cẩm Phong mân mê cái hộp buồn bã, mối tình này đã không có kết quả, anh không biết đối mặt với cô ra sao ? Mộng Kỳ, anh là thằng tồi, anh không xứng đáng với em tha lỗi cho anh. Cẩm Phong đứng lên bước ra khỏi phòng tìm Gia Lạc.

Gia Lạc vui vẻ thắt chiếc cà vạt lên cổ áo, anh quay lại cười hỏi Phong khi thấy Phong vừa bước vào phòng mình.

Ê, Phong ! mà coi tao diện như vậy có bắt mắt không ?

- Phong nắm bộ veston xám của Lạc mỉm cười đáp:

Đẹp, Phong nhã nhặn. Mà đi dự sinh nhật của Mộng Kỳ ?

- Sao mà biết. À, mà tao quên. Mà là bạn thân của tao mà, đâu có giấu mà được chuyện gì:

- Ờ, Gia Lạc mà đem giùm tao món quà gửi cho cô ấy, hôm nay cô ấy mời hết phòng đi nhưng mà biết đó, tao lu bu, chút còn vào với Lệ Chi, bận quá không đến được. mà cầm giúp, đưa giùm tao:

- Gia Lạc vui vẻ nói:

được, được. không có vấn đề gì, để tao gửi giùm cho, để lên bàn đi:

- Cám ơn, chúc mà vui ve?

Lẽ tất nhiên rồi:

- Phong đẩy cửa bước ra ngoài vừa khi Gia Minh trở tới, anh lách

người qua trong ánh mắt oán trách của cô bé. Gia Minh lên tiếng hỏi Lạc:

- Anh đi đâu vậy anh hai ?
- Ờ, đi sinh nhật người bạn:
- Bạn gái ?

Mày tò mò quá:

- Hứ! không phải tò mò mà là quan tâm. À, cái hộp này của anh mua làm quà cho bạn đó hả ?
- Gia Minh cầm lên xem rồi tiện tay mở ra ngắm nghía cô lẩm bẩm:
- Ủa, giống quá vậy ?

Gia Lạc chú ý hỏi:

Giống cái gì ? Cái này do Cẩm Phong nhờ anh tặng cho Mộng Kỳ nhân ngày sinh nhật:

- Mộng Kỳ sao ?

Nè, làm gì mà em nhìn mặt nhú mày vậy ?

- Em .. Ờ không !:
- Gia Minh giấu giếm tránh không đáp cô đang suy nghĩ không biết nói sao. Anh hai của cô rất thích Mộng Kỳ, còn Cẩm Phong cô nhớ hôm đưa cô đi sắm món quà này, anh đã nói với cô là anh mua tặng cho người yêu. Lúc đó cô cứ ngỡ là anh tặng cho cô trong ngày sinh nhật tới của cô. Nhưng cô đã thất vọng vì hôm sinh nhật cô không nhận được món quà này mà chỉ là một món đồ chơi đắt tiền. Cô mãi suy tư. Cẩm Phong và Mộng Kỳ.:

- Gia Lạc thấy thái độ của Gia Minh là lạ anh mới hỏi:

Có chuyện gì vậy m ?

- O .. không ..

không biết nên nói cho anh hai biết không nữa. thôi thì để cho họ giải quyết với nhau, dường như anh hai không hề biết điều này. Dù sao bây giờ anh Phong cũng đã quyết định khác rồi, người mà anh ấy lấy không phải là chị Kỳ mà là Lệ Chi. Gia Minh nghĩ đến điều đó, cô chợt nghe nhói trong lòng:

- Cô mỉm cười vờ khen:

Món quà đẹp quá. không biết bao giờ em mới được tặng một vật đẹp như thế:

- Gia Lạc ôm vai em vỗ về:

Lo gì m ! rồi cũng có người tặng em mà:

- Gia Minh thở ra nhún vai:

thôi thì cũng phải tin anh hai, để tự an ủi mình mà, anh hai đi vui ve?

- Ngồi biệt thự nhà Mộng Kỳ với không khí nhộn nhạo hơn thường ngày. Gia Lạc tươi cười khi được Mộng Kỳ đón từ ngoài cửa.

Hôm nay Kỳ thật đẹp, Gia Lạc ngẩn ngơ nhìn cô, trong cái áo đầm rủ tới gót mềm mại. Mỗi lần cô bước đi cái màu vàng sáng sủa theo chân cô:

- Gia Lạc trao cô bó hoa rồi mỉm cười chúc mừng. Cả hai bước vào phòng tiệc. Gia Lạc ngạc nhiên vì thấy khách khứa không đông như anh nghĩ, anh nói:

Khách chưa đến sao Mộng Kỳ ?

Mộng Kỳ hiểu được thắc mắc của anh qua cử chỉ và lời hỏi, cô khẽ cười rồi đáp:

- Anh ngạc nhiên cũng đúng, tôi không thích rườm rà phô trương, chỉ

là một nhóm bạn thân thưở xưa và gia đình:

- Gia Lạc vô tình nói:

Ủa, vậy sao Cẩm Phong nói là cả Phong hồng đều được cô mời đến dự:

- Mộng Kỳ nhướng mày:

Cẩm Phong à ?

- phải, đây là quà của Phong gởi cho Kỳ, nó bận không đến được, Kỳ đừng buồn, cái bánh nó vậy đó:

- Mộng Kỳ thần thờ:

Cám ơn anh ! Chúng ta vào bàn đi, tôi giới thiệu các bạn tôi với anh:

- Mộng Kỳ ráng gượng làm vui chủ trì buổi tiệc. Tiếng cười đùa rộn rã mừng cho cô, nhưng cô nghe lòng lạnh tanh, hờ hững. người mà cô mong đợi không có mặt ở đây thì bữa tiệc này còn ý nghĩa gì:

- Mộng Kỳ lặng lẽ giữa sân thượng, đêm xuống đã lâu sương đã thấm lạnh nhưng Mộng Kỳ vẫn chưa muốn về phòng. Đêm nay nữa cô lại thêm một tuổi tròn. Cẩm Phong dường như anh không muốn chia sẻ với em ngày vui này:

- Bữa tiệc đã qua, cuộc vui đã tàn, chẳng lẽ mối quan hệ và hạnh phúc của chúng ta cũng đến ngày kết thúc:

- Mộng Kỳ thở dài, thời gian gần đây Cẩm Phong dường như xa lánh và tránh mặt cô, cô không ngờ anh lại bỏ buổi tiệc sinh nhật của cô, anh đã làm tổn thương cô. Cô đau lòng quá ! cô hong thể cam tâm mãi trong sự dằn vặt, nỗi khổ sở này. Cô Phong hai hỏi anh cho ra lẽ:

- Mộng Kỳ trở về phòng quay số điện thoại cho Phong, tiếng chuông reo lên giữa đêm nghe lẻ loi đến buồn thảm. cô bên này đầu dây

nhắc máy, anh nghe được giọng nói của Mộng Kỳ thì tiếng tim anh đập rộn lên:

- Alô!

Alô:

- Anh Phong đó phải không ?

- Phong im lặng không trả lời tiếng gọi của Mộng Kỳ vừa khẩn trương vừa tha thiết. Cẩm Phong chỉ muốn hét to lên, muốn cho cô biết nỗi nhớ mà anh phải chịu đựng bấy lâu vì cô, nhưng anh không thể, anh không muốn kéo dài, hãy để cho cô chán nản vì anh. Cô sẽ quên, cô sẽ quên anh thôi. Và lại bên cô bây giờ đã có Gia Lạc đêm ngày sẵn đón, anh buông máy đặt ống nghe trở về chỗ cũ, tiếng gọi của Mộng Kỳ bị cắt ngang đứt đoạn:

- Mộng Kỳ gác ống nói lên giá, cúi đầu buồn bã.

Trời đêm ngoài kia thăm thẳm đen, gió lộng vào phòng đến lạnh người, Mộng Kỳ biết đêm nay cô sẽ mất ngủ, cô lấy hai viên thuốc an thần uống vào rồi leo lên giường đắp ngang tấm chăn chìm vào nỗi đau của trái tim cô.

oOo:

- Cẩm Phong xách hành lý từ giã Gia Lạc, anh dọn đi. Sáng nay anh không đến sở. Tờ đơn xin nghỉ việc được gửi đi từ bưu điện có lẽ đã tới văn phòng công ty. Anh đưa mẹ con Lệ Chi đi nơi khác, ở thành phố này đã thuộc về kỷ niệm không nên nhớ. Từ đây sự nghiệp tình yêu, hạnh phúc anh sẽ bỏ lại chốn này:

- Gia Lạc bịn rịn chia tay Phong :

Mày không cho tao địa chỉ sao Phong ? Mai này muốn gặp thì tao sẽ

tìm mày ở đâu ?

- Tao chưa ổn định cho nên chưa cho mày biết được. Tao không quên mày đâu, có gì tao sẽ liên lạc sau. Chừng nào đám cưới mày tao sẽ đến dự. không thể vắng tao đâu, tao đi:

- Cẩm Phong vỗ vai bạn rồi quay lại Cẩm Sơn nói:

Em cho anh quá giang một đoạn, ở lại nhớ học hành cho đàng hoàng, đừng làm phiền gia đình bác Định nhiều đó:

- Cẩm Sơn gật đầu:

Em biết, nhưng còn hôn nhân của anh hai, anh hai không tính sao ? Em đừng lo, anh đưa em đến cho biết mặc chị hai đây nè, anh không tổ chức gì cả, anh đã nói với em rồi, hai anh chị đã lớn đã qua rồi tuổi mơ mộng sôi nổi, chỉ cần sống hạnh phúc vo nhau là được. Đưa nhau đi đăng ký đã là một giao kết tốt đẹp rồi. thôi ta đi đi:

- Cẩm Sơn dừng xe trước căn nhà nhỏ. Lệ Chi và hai đứa nhỏ con của cô mừng rỡ chạy ra mừng:

Chú Phong, chú Phong đến:

- Lệ Chi ngỡ ngàng nhìn Cẩm Sơn như có ý hỏi. Phong bèn lên tiếng: Em trai anh Cẩm Sơn, còn đây là chị dâu em:

- Lệ Chi gật đầu chào rồi mỉm cười né sang bên cho s vào.

Cả ba trò chuyện trong thân thiện vui vẻ. S đã qua giây phút ngạc nhiên rồi với Lệ Chi và 2 đứa con của cô. Anh không ngờ anh hai của anh lại lấy người đàn bà này làm vợ, cô ta dù có xinh xắn nhưng đã có một đời chồng. Anh ngầm quan sát thái độ của hai người, t rí thông minh nhạy cảm cho anh hồ nghi một điều, tình cảm của hai người có vấn đề. Mặc dù chị ấy sẵn sàng chân tình với anh hai nhưng

anh hai thì lại thờ ơ gương gạo. Tại sao chứ ?

- S tranh thủ lúc Lệ Chi vừa quay gót vào trong anh liền hỏi Phong :

- Anh hai, anh thật sự muốn sống với chị Chi sao ?

- Phong cau mày nói:

Tại sao em lại hỏi vậy ?

Em thấy có một cái gì khập khểnh giữa anh và chị ấy, tại sao anh lại miễn cưỡng với chính anh chứ, em thấy anh không có thật tâm, anh nghĩ kỹ chưa anh ?

- Phong gắt lên:

Em biết cái gì ? chuyện của anh, anh biết, em đừng suy diễn lung tung, chẳng lâu em đã có cháu bông kêu bằng chú rồi. không nên nói vậy lỡ Lệ Chi nghe được cô ấy buồn, tội nghiệp:

- S nhăn nhó:

Em không hiểu anh, thật sự không hiểu. Anh có nhiều cái quyết định làm người chung quanh kinh ngạc. Anh làm thế tội cho chị Chi lắm, anh không yêu chị ấy sao lại chịu ràng buộc với chị ấy, như vậy là anh lừa dối chị ấy, không nên đâu anh hai:

- Em lắm lời từ bao giờ vậy ? thôi về đi, vài bữa nữa anh và chị ấy sẽ ra Vũng Tàu ở, anh có người bạn, anh ấy đã xin cho anh một việc làm rồi mai này ổn định chỗ ở anh sẽ điện cho em biết địa chỉ. thôi về đi:

- s thở dài đứng lên:

thôi được, đã đuổi thì em không nén thêm nữa, anh nhớ đừng quên lời đó.

Ừm về đi. Cố gắng học hành và săn sóc cho cha mẹ:

- Cẩm Sơn nhoèn miệng cười:

Anh đó, cái gì cũng không giấu được anh, anh là ma xó mà:

- không là ma xó thì hôm nọ đâu có cánd được trận lòi đình của em, dám định xài xể anh vì cô bé ấy thì phải biết em coi trọng cô ấy thế nào rồi. Gia Minh nó còn ngây thơ hồn nhiên lắm, đừng để nó buồn, nếu em biết cách nó sẽ tốt với em lắm. Cố mà lấy lòng người ta:

- Cẩm Sơn chép miệng nói:

- Ồi, có tốt với em cũng không bằng tốt với anh khi trước, anh thì khỏi cần nói tiếng nào cô ấy cũng lo cho anh đủ thứ nào là ủi đồ, giặt áo, nấu nướng chiều theo ý anh từng chút. Còn em bây giờ lại trái ngược lại, phải chiều chuộng dỗ ngọt cô ấy suốt ngày, nay quà mai bánh, mứt hoa, nói nhỏ anh nghe nhe, thậm chí em còn phải ủi đồ rửa chén cho cô ấyn ua đó. Khổ lắm anh hai ơi:

- Cẩm Phong bật cười khanh khách khi nghe s than thở:

phải vậy không ? Trời ạ ! Mà thôi, phụ nữ là trên hết mà em. Thương để còn phải chịu thua, cố gắng lên, đừng nản chí. Hà. hà ..

Cẩm Sơn từ giã anh mình ra về sau khi để lại cho Phong chút ít niềm vui của anh:

- Anh Phong một:

- Tiếng Lệ Chi gọi khiến Phong trở vào nhà, Lệ Chi tay bưng cái bánh kem lớn để giữa bàn hỏi:

Chú s đâu rồi anh ?

Nó về rồi:

- Sao vậy ? Sao không mời chú ấy ở lại ăn cơm với mình, em có làm bánh nấu thức ăn nhiều lắm:

- Phong ngạc nhiên khi thấy lượng thức ăn mà Lệ Chi đang dọn ra bàn thơm phức, anh hỏi:
Em làm chi quá trời vậy ? Cẩm Sơn ở lại cũng ăn không hết nữa:
- Im ! Em có một bí mật không thể nói cho anh biết được, chút nữa sẽ hay. Em sợ bấy nhiêu đây còn không đủ nữa kìa:
- Em giống sao Chi, có mà bao tử với mới chứa hết ngần này thứ:
- Ày, đừng lo.
vừa khi cửa nhà bật mở, tiếng cười nói ồn ào vang lên cùng một nhóm người ulla vào phòng ríu rít:
- Phong ngỡ ngàng khi nhận ra các bạn đồng nghiệp, anh tròn mắt nhìn trong khi Lệ Chi cười tươi xằng xái chào mời:
Các bạn vào nhà đi, sao trễ vậy:
- Thuận lớn tiếng:
Có gì đây chờ qua, chờ lại cũng tại ông Phú nè, bị vợ nín kéo chẳng chịt đến phá t mệt mới đi được:
- Lệ Chi trêu phú:
Sao vậy anh Phú ? Bộ anh không được tín nhiệm lắm à ? Máy uy tín với chị ấy quá, coi bộ anh cũng có vấn đề cần để ý đó:
- Phú đáp:
Làm gì có, đàn bà mà, hể thấy chồng đẹp trai là giữ rịt như vậy đó.
Chị nên rút kinh nghiệm của tôi. Mai này đừng đối xử với anh Phong kiểu đó, đàn ông bọn tôi vừa khổ lại vừa bực, mất hạnh phúc có ngày đó chị Chi:
- Sao anh lại khuyên tôi ?
Phú nheo mắt cười:

Tự vì anh Phong của chị cũng đẹp trai lắm. Để gì chị không có biện Phong háp chẳng chịt kiểu đó:

- Lệ Chi bá tay Phong cười:

không có đâu. tôi tin anh Phong, vả lại mỗi người mỗi ý nếu anh ấy đã muốn bo rơi tôi thì tôi có giữ anh ấy cách mấy cũng không được, chỉ là thể xác vô nghĩa thì được gì, phải không anh ?

- Lệ Chi ngược cặp mắt đăm đũi nhìn Phong âu yếm hỏi, khiến Phong không thể không mỉm cười đáp trả:

vừa khi đó một điều mà Cẩm Phong không ngờ tới đó là sự xuất hiện của Mộng Kỳ. Cô vừa bước vào nhà đã đứng sù.

ng lại vì cảnh tượng âu yếm của Cẩm Phong và Lệ Chi, đầu cô chợt choáng váng, mắt cô hoa lên:

- Mộng Kỳ ngã xuống nhưng may được các bạn đỡ kịp. Cẩm Phong xô nhẹ Lệ Chi ra chạy vội đến nơi Mộng Kỳ, cô mở mắt nhìn anh, ánh mắt của cô Kỳ hiển anh rút tay về ngực ngang. Ôi, ánh mát sao hận, sao đau, sao nhớ những, sao nồng ấm, anh đứng lên trách cho các bạn sẵn sóc Mộng Kỳ:

- Có lẽ chóa nắng nên choáng vậy thôi.

Mấy hôm nay công việc ở sở nhiều quá, cô ấy ngày nào cũng ở lại làm thêm mà:

- Cẩm Phong buông người nằm lạng trên giường, đầu óc anh trống rỗng. Mộng Kỳ đã về liền lúc đó. Cẩm Phong đau lòng nhưng bất lực:

- Tất cả mọi người đã ra về. Lệ Chi âm thầm dọn dẹp, trong lòng cô có một sự chua xót không thể nói ra lời. cô buồn bã làm xong tất cả công việc rồi mới chậm rãi vào phòng:

- Cô lên tiếng khi thấy Phong như cái xác vô hồn, nằm xoài trên giường.

Anh không đi thấy áo rồi nghỉ ngơi, cũng trễ lắm rồi:

- ..

Lệ Chi ủ rũ ngồi kế bên Phong :

Anh không vui:

- ..

Em biết chuyện xảy ra lúc này đã khiến anh khó có thể chịu đựng, cô ấy và anh .. - Lệ Chi ghen lời không nói được, cô cố nén thổn thức một lúc rồi lên tiếng - nếu anh không thể thì cứ mặc kệ mẹ con em. Em nghĩ bây giờ vẫn còn kịp để bỏ đứa bé, không trễ đâu anh cứ đi đi, cuộc sống của em sẽ trở lại như cũ, anh khỏi phải đau khổ bận tâm:

- Lệ Chi cúi mặt âm thầm khóc, tất cả sự việc xảy ra lúc này, cô đã nhận thấy và hiểu Phong yêu Mộng Kỳ, còn cô chỉ là một sự miễn cưỡng. Cô muốn thử xem thái độ của Phong ra sao, để đo lường tình yêu anh dành cho cô. Cô ngu ngốc quá, cô ngu ngốc quá ! Chưa có ai lại dại khờ như cô để thực hiện thử nghiệm này. Bây giờ sự thật đã rõ ràng, cô đau lòng không kêu ca được, lỗi do cô tự bày ra thì lấy một mình. Cô phải gánh chịu thôi. Cô đã mời Mộng Kỳ đến để chuốc lấy đắng cay này, cô muốn Mộng Kỳ phải chứng kiến tình yêu của Cẩm Phong dành cho cô nhưng cô đã lầm lẫn, người chứng kiến là cô:

- Anh đi đi, em biết tự giải quyết vấn đề không phải bận đến anh:

- Cẩm Phong trừng mắt nhìn cô gằn giọng:

tôi đã nói với em rồi, đứa bé là con tôi, từ đây tôi cấm em không được nhắc đến việc đó trước mặt tôi nữa, em rõ chưa ?

- Nhưng anh sống với em như cái xác không hồn, thì có ích gì chứ ?

Anh không quên cô ta mà:

- Phong cúi đầu nhận lỗi, anh im lặng chịu đựng trước nỗi đau của Lệ Chi.

Anh thở dài rồi nhẹ nhàng nói:

Anh xin lỗi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi Chi, Anh sẽ cố gắng tốt với mẹ con em, một hai hôm nữa chúng ta cũng đã đi rồi:

- Lệ Chi ngơ ngai trong vòng tay vỗ về của Phong, cô vì tình yêu mà chấp nhận tất cả. Cô biết rồi đây trong cuộc sống với Phong cô sẽ nhận nhiều thiệt thòi, sự thua thiệt mà không ai bù đắp được cho cô. Nhưng dù sao đi nữa cô vẫn còn được Phong kề cận, còn được Phong vỗ về chăm sóc dù chỉ là miễn cưỡng đối với anh. cô đã được Phong, cô đã được Phong bấy nhiêu đó đã là tất cả sự mãn nguyện của nửa đời còn lại của cô rồi:

- Cô rúc vào lòng anh, môi điểm nụ cười đắc ý.

oOo.

Mộng Kỳ đau đớn, nỗi đau làm cho cô kiệt sức, cô đóng cửa trốn tránh trong phòng không muốn gặp ai. Cuộc sống trở nên vô nghĩa với cô, cô đã mất Phong, chuyện đến một cách bất ngờ cô không lường được. Phong yêu cô lắm mà, tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp hạnh phúc, cả hai đang rất sung sướng nghĩ đến tương lai bên nhau. vậy mà tại sao lại có chuyện này xảy ra. Phong ơi ! Tại sao vậy ? không một lời giải thích, không gì cả, anh đã vội xa em, cô không thể

tin được:

- Căn phòng lặng như tờ những bức rèm cửa rũ xuống che bớt ánh sáng ngoài song hắt vào, Mộng Kỳ lá ng nghe tiếng âm thanh của nỗi đau lồng lộn gào thét trong lòng cô. Cô mất tất cả rồi, cuộc sống không còn ý nghĩa nữa. Thì ra trên đời này cô vẫn cô đơn không một tình thân:

- Có tiếng gõ cửa phòng cô, cô uể oải trả lời:

Ai đó ?

- Bà Như lên tiếng:

Dì đây, dì vào được không ?

- ..

Bà Như đẩy cửa vào, cảnh bề bộn trong phòng cùng Mộng Kỳ ngồi rũ bất động bên cửa sổ khiến bà lo lắng:

Có chuyện gì vậy Mộng Kỳ ?

Dì tìm con có gì không ?

- Con bệnh sao ? Có gì nói cho dì nghe đi ?

Mộng Kỳ chán chường nói:

- nếu dì vào đây để chỉ hỏi những điều ấy, thì con xin dì đi ra cho con nhờ, dì để con yên, con không cần dì chăm sóc hay hỏi han gì cả?

- Dì Như cau mày dịu dàng nói:

Mộng Kỳ ! Con đừng làm thế. Con tự đày đọa bản thân mình thì được ích gì ? nếu vì sự mất mát thì con cũng đâu thể lấy lại được cái mà con làm mất. đừng buồn nữa, mặc dù dì không biết được tâm sự của con nhưng dì vẫn hiểu. Mộng Kỳ, con làm thế chỉ khiến cho ba cô lo lắng, người chung quanh con buồn khổ và cả con nữa, con cũng để

thể giải quyết được vấn đề:

- Con không muốn dì nói nữa, dì để mặc cô, dì ra ngoài đi, con xin dì đó:

- Bà Như nghe Mộng Kỳ gay gắt nói nhưng bà vẫn bình thản ở lại, bà ôn tồn khuyên cô:

- Mộng Kỳ ! Nghe lời dì nói ! Con tự trói buộc chính bản thân. Con cố chấp, ích kỷ, con chỉ biết có mỗi mình con, không biết đến ai, ba con mấy hôm nay rất buồn, dì không để con tiếp tục như thế này mãi.

Con hèn yếu lắm, con làm như thế thì ai thương xót con, ai cho con lại cái mà con muốn, tối ngày con giam mình trong phòng tối không ăn không ngủ, con nhìn mình trong gương kia. con muốn chết à ?

không chết được đâu Kỳ. Nỗi đau nào rồi cũng quên thôi, con đứng dậy đi, đừng khiến cho căn nhà này phải u ám buồn phiền vì con :

- Bà Như kéo tấm rèm cửa cho ánh sáng rọi vào sáng lóa cả căn phòng. Mộng Kỳ đưa tay lên che mắt né tránh, ánh sáng mà đã mấy ngày nay cô không tiếp cận làm cho cô sợ, sợ như bị phơi bày ra.

Mộng Kỳ, yếu ớt vẫn vì bà:

- Dì đóng cửa lại cho con, con không muốn vậy. Dì đóng cửa lại đi:

- Bà Như dầm thắm ngồi xuống bên cô. Bà đặt nhẹ tay lên vai cô nói: Con muốn lẩn tránh đến bao giờ, đến suốt đời con được sao ? Bấy nhiêu đó đủ rồi, nếu không muốn nói cho gì nghe bây giờ, thì dì không hỏi nữa, ra ăn miếng cháo đi. Dì có kêu người nấu cho con ít cháo cá mà con thích đó:

-.:

- Nghe lời dì đi Kỳ, mặc dù dì không phải là mẹ ruột của con nhưng dì

cũng không đến nỗi tệ đến nỗi cho con xa lánh dì như vậy. thật ra bao nhiêu năm nay dì rất buồn, rất mong con xích lại gần dì. Tại sao chúng ta lại không thể làm được điều ấy. Dì dở quá ! Dì không biết xử sự, không chiếm được tình cảm của con. nếu con không thể xem dì như mẹ thì cũng không nên từ chối tình bạn nơi dì. Ba con lúc này yếu lắm, dì muốn cho ông vui trong những ngày cuối đời. Mộng Kỳ à, ba rất thương con và cả dì cũng thế. Con chỉ mất mát những không phải thiệt thòi. Con còn có thể làm lại từ đầu. Chỉ cần con mạnh dạn đứng lên thì con sẽ quên hết mọi chuyện. Còn dì lúc xưa .. - Bà Như buồn bã trở bước lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài, bà nhỏ giọng như tâm sự - Dì lúc xưa phải đổi lấy cả một phần đời tươi đẹp của mình mới nhận chân được hạnh phúc. Dì mất tình yêu, mất cái tươi đẹp nhất của đời con gái. Mất tình mẫu tử mất đi niềm vui vào cuộc sống con người. Dì trả giá cho sự mất mát đó quá nặng nề, may mà dì gặp ba con:

- Mộng Kỳ đăm đăm nhìn bà, trong cô có một chút ít cởi mở đang đến với lời tâm sự của bà Như, ánh mắt cô như muốn hỏi rõ lại những gì bà Như đang nói với cô:

- Bà Như cười buồn lên tiếng:

Từ lúc dì về đến nay, con có lẽ cũng chưa rõ được thân phận dì. Ba con gặp dì trong lúc dì tuyệt vọng nhất và ông đã chia sẻ giúp đỡ gì làm lại từ đầu. Ông là người thật tốt với dì, cuộc hôn nhân đầu tiên man Gia Lạc lại cho dì nỗi bất hạnh, dì cũng như con bây giờ yêu và yêu bằng tất cả lòng mình. Dì lấy người đàn ông đó với niềm vui và hạnh phúc, tưởng chừng như không bao giờ mất. Cuộc sống thật có

ý nghĩa di sanh được một đứa con trai, con di được bao nhiêu ngày thì di cũng nhận được bấy nhiêu ngày lừa dối, thì ra người mà di yêu đã phản bội di từ lâu. Di cố gắng giành giật lại hạnh phúc húc mà di đã bị mất, di vẫn nài, cầu khẩn, tự bỏ quên chính bản thân mình để mong cho người chồng trở về với gia đình nhưng di bất lực cho đến khi chính tay di lại bị họ tước đoạt mất tình mẫu tử. con trai di được họ giữ lại nuôi và cách ly với di, nó càng lớn càng hận di. Mười mấy năm nay di không được gặp nó, bây giờ không biết nó ra sao ? Mộng Kỳ à, ai cũng có nỗi khổ tâm riêng, đời người như một bản nhạc có lúc trầm lúc bổng, lúc réo rắt vui, lúc ngân buồn ảo não, nhưng quan trọng là chúng ta biết kết thúc ra sao cho nó còn lưu mãi trong lòng người một cách tốt đẹp thanh thản. Con còn nhiều việc phải làm lắm, lần nghỉ phép này hơi lâu, ba con có nói với di nếu con không đi làm trong nay mai thì ông ấy sẽ trừ vào lương con và cách chức con nữa:

- Di Như, cảm ơn di.

không cần cảm ơn, con ra ăn hết tô cháo đã là cách cảm ơn tốt nhất rồi:

- Bà Như khép cửa phòng đi ra. Mộng Kỳ nhìn theo bóng người đàn bà mà từ lâu đã sống chung một mái nhà cùng cô, cảm giác của cô thật lạ, cô như vừa thấy bà lần đầu. đúng, taht ra cô đã quá ích kỷ bấy lâu cô chỉ biết đòi hỏi ba cô chiều theo ý cô, cô không để ý đến ông, cô đã được quá nhiều sự miễn nguyện như ý trong gia đình này, cho nên cô thấy đó là một vấn đề tự nhiên, cô phải có, cô tự làm hư hỏng chính bản thân mình, bao ngày qua ba cô vui buồn gì cô cũng không hề biết, cô đòi hỏi ở ông quá nhiều rồi. Bắt đầu từ hôm nay cô

phải suy nghĩ lại, dù gì dì nói cũng đúng, cô không thể xem dì ấy là mẹ thì cũng nên chấp nhận mối tình bạn để có thể thông cảm và chia sẻ buồn vui với nhau:

- Mộng Kỳ thấy áo quần chỉnh tề rồi bước xuống nhà bếp. cô được dì Hai giúp việc dọn đĩa chào. cô ăn hết phần cháo mà bà Như để dành cho cô rồi mới đi vào công ty. Ba cô đã nói ông sẽ cách chức cô nếu cô không chịu đi làm, cô biết ông nói là ông sẽ làm, cô không muốn bỏ mất cơ hội tốt đẹp mà cô đang có:

- Bà Như mỉm cười lên nhìn theo Mộng Kỳ xuống nhà bếp. Bà biết bà đã thuyết phục được cô. bà nhẹ nhàng lên phòng quay số điện thoại:

- Tiếng chuông reo được cắt ngang khi giọng nói của Gia Lạc vang ở đầu dây bên kia vọng lại:

Alô, Gia Lạc đó à ? Dì Như đây:

- dạ phải, có chuyện gì mà dì gọi cho con ?

- Chiều nay sau giờ tan sở nếu con không có việc gì thì dì nhờ con đến chơi với Mộng Kỳ, mấy hôm nay nó có chuyện buồn dì không tiện hỏi, con giúp gì đưa nó đi ra ngoài cho khuây khỏa được không ?

- Gia Lạc mừng rỡ đáp:

Dạ được, thảo nào con điện cho cô ấy mấy lần mà ở sở họ nói cô ấy không đi làm, lại nhà thì con ngại cô ấy không tiếp con:

-không có sao, nó chỉ bất ổn một chút thôi. Dì nghĩ có lẽ đã tạm ổn dì mong cho nó vui vẻ lại Gia Lạc à ! Bây giờ chỉ trông cậy vào mình con, dù gì hai đứa cũng quen biết nhau dễ tâm sự hơn:

- dạ, nếu dì đã nói thế con xin theo ý dì, con cảm ơn dì.

bà Như khẽ cười rồi đặt lại ống nghe xuống bàn:

- Một lát sau bà Như đã nghe tiếng xe đỗ ngoài cổng, tiếng chuông reo vang lên bà khẽ vén rèm cửa sổ, nhìn xuống. Gia Lạc đã xuất hiện dưới phòng khách:

- Mừng Kỳ đọc người làm cho biết có bạn lại thăm, cô bước ra gạt đầu chào khi thấy Gia Lạc.

Anh tươi cười trao cho cô nhánh hồng được gói đẹp đẽ trong tờ giấy kiếng trắng, nhánh hồng tươi tắn đỏ thắm như muốn nói rõ lòng người đến thăm:

- Gia Lạc ân cần:

Kỳ không được khỏe.

Mừng Kỳ cười đáp:

Anh thấy vậy sao ?

- phải, trông Kỳ xanh và bơ phờ quá!

Có lẽ mấy hôm nay trời nóng quá, ăn uống không ngon miệng nên xuống sắc vậy thôi:

- Hay là tôi mời Kỳ đi dạo cho thoáng, đừng từ chối nhen. tôi đã bỏ một cái hẹn với lũ bạn, ủi bộ quần áo hết nửa tiếng, bỏ rửa chiếc xe hết một buổi, và không dám ăn cơm để đến đây đón Kỳ đi chơi, Kỳ đừng từ chối, nói nhỏ câu này nữa, tôi mới lãnh tiền lời hàng tháng không biết mua sắm vật gì đang bối rối đây:

- Mừng Kỳ mỉm cười:

Thế nếu tôi từ chối thì sao ?

không có đâu. người tốt ai lại nỡ nói câu đó:

- Anh biết cách ép uống người ta lắm. thôi được, chờ tôi một chút:

- Mừng Kỳ lên xe cùng Gia Lạc, cô biết mình đang tự dối lừa chính

mình nhưng cô không thể nhốt mình trong bốn bức tường buồn bã nữa. Cô Phong hai có cuộc sống riêng, cuộc sống mà cô không còn có Phong bên cô. Cô phải làm lại từ đầu dù khổ sở, dù miễn cưỡng:

- Cô cũng muốn đứng vững một mình trên nỗi đau này:

- Gia Lạc đưa Mộng Kỳ đi khắp nơi mua sắm, anh muốn làm cho Kỳ vui. Kỳ tạm quên nỗi buồn vì những câu chuyện liến thoắng và những món hàng mà cô lựa chọn cùng Lạc:

- Anh mua bánh kẹo chi nhiều quá vậy ? Nhà có nhiều trẻ con lắm sao ?

- Đâu có, tôi mua cho Kỳ đó, sữa này một ngày uống ba tách, bánh kẹo để Kỳ ăn cho vui, chủ yếu là bồi bổ sức khỏe, tôi mong mon thấy Kỳ cứ xanh xao yếu ớt như vậy:

- Làm sao mà tôi ăn hết bấy nhiêu thứ, không được đâu anh Lạc, chắc tôi thành bà béo quá:

- Cho dù thành bà gì thì cũng đợi về sau hãy nói, quan trọng là bây giờ kìa. Mình đi ăn đi Kỳ:

- O! tôi không đói đâu.

Nhưng mà tôi đói, Kỳ làm ơn đi đừng để tôi năn nỉ mà:

- thôi được, anh ăn hiếp tôi quá. Lần sau chắc tôi phải từ chối từ đầu mới được:

- Ấy! Lần sau tính lần sau. Đừng lo xa quá không tốt cho bộ não đâu. tôi đơn giản lắm, đi với tôi Kỳ không phải nhức đầu lo nghĩ gì hết, cứ thích thì làm miễn sao thoải mái là được rồi:

- thật không ?

thật:

- Nghe tiếng trả lời khẳng định của Gia Lạc cô mỉm cười hóm hỉnh nói:

vậy bây giờ tôi thích về nhà, tôi thấy đi chung với anh không thoải mái chút nào:

- Hà ! - Gia Lạc nhướn mày ú ớ. Anh lắm bầm gãi đầu - Đúng là gậy ông đập lưng ông mà. Ôi bậy ! Bậy ! coi như tôi không nói câu đó ghen, xí bo?

- Mộng Kỳ bật cười:

thôi được, tha cho anh lần này, lần sau là không được với tôi:

- không có lần sau, tôi không sợ lời dọa. của kỳ đâu.
oOo.

Cầm Phong mệt mỏi trở về nhà, căn nhà nhỏ trong con hẻm làm nơi mà anh và Lệ Chi tátúć từ lúc đến đây. Thành phố biển không có cái nhộn nhịp của thành phố đông người, ngoài những ngày cuối tuần và ngày lễ bãi biển vắng lặng người:

- Từ lúc về đây sống Cầm Phong thường đi dạo dọc theo bờ biển sau những giờ làm việc căng thẳng và mệt nhọc, ở đây anh hít thở thoải mái không khí mang mùi nước biển mặn mặn đến dễ chịu. không ai quấy rầy anh trong những giờ phút anh trầm tư một mình, thời gian trôi qua thật mau đã mấy tháng rồi nhưng anh cũng không thể quên được cảnh vật và sinh hoạt nơi này:

- Lúc nào nhân dáng của một người cũng luôn ám anh lòng anh. Anh rên rỉ ôm đầu:

Mộng Kỳ ! Mộng Kỳ anh thật đáng chết, anh có lỗi với em, anh không thể đến với em bởi vì anh quá tồi. Anh không xứng đáng, tha thứ cho

anh:

-.:

- Lệ Chi sắp đặt mâm cơm ngồi đợi Phong ra, Phong lau khô mái tóc, nước mát khiến anh tỉnh táo hơn, sau khi tắm Lệ Chi lên tiến Gia Lạc:

Anh ăn cơm:

- Phong lơ đãng:

Ờ:

- Lệ Chi đưa mắt nhìn anh vội vã bưng chén cơm lên ăn. Từ mấy tháng nay đã thành thông lệ Phong không đổi mặt cùng Lệ Chi ngoài hai bữa cơm, anh tìm cho mình một góc riêng không xem báo thì đọc sách hoặc cặm cùi bên những hồ sơ đem từ công ty về. Cảnh gia đình không đúng như mong muốn của Lệ Chi. cô cố gắng hết khả năng để tạo ra không khí đầm ấm hòa hợp nhưng đều vô ích khi Phong cứ lạnh nhạt miễn cưỡng, anh như một cái máy phải chạy hết bao nhiêu công sức trong một ngày thì phải chạy cho đủ bấy nhiêu vậy:

- Lệ Chi buồn lắm, cô không thể trách móc gì anh vì anh không để cho có lý do gì để bắt lỗi anh, anh làm đúng bốn phận và lịch sự đến lạnh lùng khi từ chối những ân cần gần gũi của cô:

- Phong buông chén cơm cau mày hỏi Chi:

Em không ăn đi, sao nhìn anh đần đẫn vậy ? Có gì không ?

- không .. không có gì.

Ăn cơm xong, anh đi ra bãi biển một chút:

- Anh nói đưa em đi sắm ít đồ cho con mà.

Tùy em đi, em muốn mua gì thì mua. tiền đây, hôm nay anh mệt quá không muốn đi. Vả lại, anh đi cũng chẳng giúp ích được gì cho em,

anh không biết mua sắm:

- Nhưng hôm nọ anh hứa là đưa em đi mà:

- Phong cau mặt:

Vợ chồng rồi có phải bồ bịch gì mà em lại bó buộc như trẻ con vậy, anh làm việc suốt ngày mệt lắm rồi không chiều em đâu, chịu khó rửa bát cùng anh đi cùng đi:

- Anh Phong :

- Phong dừng lại chờ đợi nhưng Lệ Chi nghĩ sao chỉ thở dài ngáp ngùi không nói tiếp:

Có gì nữa ?

- Lệ Chi lắc đầu không đáp, Phong quày quả bỏ đi. Anh đang muốn được ở một mình để suy nghĩ, anh vội bước nhanh ra bãi cát ven biển. Gió đêm thổi từ mặt nước ngược lên lồng lộng, tiếng sóng đập lên bờ tạo nên âm thanh rào rạt, những con sóng chồm lên cố níu với bãi cát rồi lại bị giựt xuống mặt biển đen mênh mông. Phong cũng đang muốn níu giữ lại những kỷ niệm đẹp ngày cũ, đã lâu lắm rồi anh không có can đảm nhớ lại nhưng hôm nay thì lại khác, hình ảnh Mộng Kỳ rõ nét trong tim anh - Mộng Kỳ !:

- Cẩm Phong cúi đầu đau khổ, lúc chiều vô tình anh gặp lại người xưa. Cô vẫn là nhân ảnh rực rỡ như trong trí nhớ của anh, anh cảm thấy đau thắt trong lòng khi bên cô có người đàn ông khác. Gia Lạc, phải Gia Lạc là người bạn thân, người mà anh đã biết sẽ đến cùng cô nhưng bây giờ cảnh tượng hai người thân mật bên nhau khiến anh không thể chịu đựng nổi:

- Gia Lạc lớn tiếng kêu lên:

- Phong, Phong !:

- Phong dừng bước ngõ ngàng khi nhận ra hai người đang đi lại gần anh, anh đáp:

Gia Lạc ! không ngờ lại gặp lại mày, cả Mộng Kỳ nữa:

- Gia Lạc trách móc:

Sao mày không liên lạc gì với tao vậy ? Thất hứa vì đã dành hết thời gian cho cô ấy phải không ? Tệ lắm nghe mày, có vợ thì quên hết bạn bè:

- Phong gượng cười:

Mày đừng nói xấu tao, tao bận bù đầu. Vả lại, cũng. cũng không định ở đây lâu:

- Chịu phiêu bạt rồi à. Mà cũng phải, có đôi có cặp dù chân trời góc biển cũng không ngại. Tao gặp mày đây cũng là gặp may, tháng sau đám cưới tao và Mộng Kỳ mày phải đến đó:

- vậy sao ? Chúc mừng mày - Phong như hụt hơi khi nghe Lạc nói:

- À, tao quên. Cẩm Sơn đã dọn qua nhà mới rồi, nó không còn ở chung với gia đình tao nữa, nghe nó nói hai bác đã bỏ tiền ra mua cho nó căn nhà định cho nó lập nghiệp luôn trên thành phố, nó đi con Gia Minh hết có người tưới cây phụ, nó than quá trời. Hôm nào ghé tao chơi, chẳng lẽ mày định bỏ luôn không về sao. Hay là đi dùng cơm với tao, lâu quá anh em mình không gặp:

- thôi, tao cảm ơn mày, tao còn phải về lúc này công việc bận lắm tao phải làm cả ban đêm nữa:

- Sao vậy ? Thì rủ Lệ Chi cùng đi luôn.

Cô ấy không khỏe, để hôm khác đi Lạc:

- Cẩm Phong rảo bước quay đi, anh không thể đổi mặt cùng Mộng Kỳ. Suốt từ lúc gặp nhau cô không hề thốt một lời, ánh mắt của cô khiến anh đau lòng. Mỗi lần anh trốn ra đây là mỗi lần hình ảnh cô sống lại trong anh mãnh liệt nhưng lần này hình ảnh ấy còn mang lại cảm giác nhức nhối hơn nữa. Anh thật sự đánh mất cô, anh thật sự mất cô rồi:

- ..

Lệ Chi để đèn chờ o, cô âm thầm chịu đựng những lần Phong đi ra ngoài biển, cô biết mỗi lần như thế là lòng anh lại để quên cô, đó là những giây phút mà anh không muốn có cô bên cạnh anh:

- Phong bước vào nhà hỏi:

Em chưa ngủ sao ?

- Em chờ anh:

- Chờ làm gì, mai một cú ngủ trước đừng để mất sức khỏe hại cho cái thai:

- Em biết, nhưng không có anh em cảm thấy trống trải, cái giường như rộng và lạnh hơn. Em không chịu được cảm giác đó:

- Phong thở dài chậm rãi thấy áo lên giường nằm, anh hồ hững tắt ngọn đèn:

- Ngủ đi khuya rồi:

- Lệ Chi trần trố nhìn nét mặt của Phong, dường như anh cũng như cô không ngủ được, mùi hương đàn ông nồng nồng quen thuộc phủ khắp cô, cô chợt thêm khát một vòng tay ấm choàng qua ấp ủ cô, cô đưa tay lên nhẹ lên bờ ngực rộng rắn chắc của anh khẽ gọi, tiếng gọi chứa đầy sự đam mê vùi vĩnh. Cô vùi đầu vào vai anh, đã lâu rồi

cô không được anh âu yếm ái ân, cô là người đàn bà yếu đuối đang cần cái mạnh mẽ của đàn ông của anh lấp đầy. cô cần anh, thật sự cần anh:

- Phong lạnh lùng giữ lấy đôi tay Lệ Chi. Anh nói, tiếng nói như gáo nước lạnh xối lên ngọn lửa đam mê của lòng Chi, anh gay gắt:

Anh mệt, em ngủ đi:

- Lệ Chi bật khóc, Phong nhăn mặt hỏi:

Em sao vậy ?

- :

- Tiếng khóc ray rứt, buồn tủi thấy cho câu trả lời khiến Phong khó chịu ngời lên. ANh rút điều thuốc bật quẹt châm lửa rít một hơi dài chờ đợi rồi hỏi cô:

Em có gì muốn nói thì nói đi, anh còn phải đi làm sớm:

- Lệ Chi chưa xót đáp:

Lúc nãy Gia Lạc có đến tìm anh.

vậy thì sao ? Chỉ vì Gia Lạc đến tìm anh mà em không để cho anh yên à ?

không phải vậy :

- Phong cau có gắt lên:

Thế thì vì sao ?

Lệ Chi cay đắng gằn giọng:

Vì sao, có lẽ anh hiểu hơn em mà. Cảm Phong thật ra anh sống với em đây với tư cách gì ? Em có địa vị nào trong lòng anh ? một hình nộm có phải thế không ? Em là con người mà, em có máu đỏ và một trái tim, em không thể chịu đựng sự vô tình lạnh lạnh của anh, em

biết em không chiếm được tình yêu của anh, nhưng em cố gắng mọi khả năng để anh đối xử khác với em, em muốn anh yêu em, nhưng em đành chịu thua em thua thật rồi. Chỉ vì đứa bé mà anh chung sống với em, em không phải là người chữa thuê, anh đừng xem em như thế chứ:

- Phong thở dài bực bội:

Em muốn gì đây Lệ Chi ? Chúng ta vẫn êm đềm bên nhau mà, anh làm tròn bổ phận anh, có gì không tốt với em đâu:

- Lệ Chi ngập ngừng đáp:

Em không muốn anh tốt với em, mà chỉ muốn anh yêu em thôi, anh hiểu không ?

- Phong gắt lên:

Anh nói với em là anh mệt, em rõ chưa. Em đừng quá đáng:

- Lệ Chi đỏ mặt giận dữ kêu lên:

Anh Phong ! Anh đừng né tránh em không muốn có ý dod . thật ra trong lòng anh em không có chỗ đứng, anh đối xử với em như một cái bóng bên anh:

- Em đừng hàm hồ:

- Em không hàm hồ, em muốn anh cho em biết tại sao anh cứ hay đi ra bãi biển ngồi một mình hàng giờ, có phải vì Mộng Kỳ không? lúc chiều này anh gặp họ. Cầm Phong, em đâu có ép buộc anh, em không cần đâu. Anh hãy tự xét lại mình đi, thật ra anh cần ở em cái gì ? một người nấu cơm, một người làm, một người để đẻ cho anh một đứa con và một người đàn bà không phải mất khi cần thiết chứ gì ?

- Bốp:

- Cát tát vang lên khô khan đến lạnh người, ánh mắt của Phong giận dữ nhìn Lệ Chi:

- Em thô bỉ quá. tôi không ngờ em lại có thể nói ra những điều ấy. Chính em tự hạ thấp nhân cách của mình:

- Lệ Chi ôm mặt, nước mắt cô ứa ra hờn tủi, cái đau xót tức tối hờn ghen trong bao ngày chất chứa trong cô chột bùng lên. cô không còn muốn níu kéo, không còn muốn gì nơi anh, cô đã thua cô đã thua rồi:

- tôi ! phải, chính tôi đã hạ thấp nhân cách của mình khi đến với anh. Còn anh, anh lại là một kẻ tồi tệ, anh lừa dối chính mình, lừa dối tôi, anh yếu đuối hèn nhát chỉ để làm khổ tôi. Tại sao anh đối xử với tôi như thế chứ Cẩm Phong ? Anh nói đi, trong lòng anh có chỗ nào cho tôi không ? Anh đến với tôi vì một chút lương tâm còn lại, anh không muốn suốt đời bị dẫn vật cản rút nhưng còn tôi thì sao, tôi không cần chút lương tâm đó của anh. Điều mà tôi cần đó là tình yêu, là suy nghĩ là trái tim, là tâm hồn của anh kìa. Bởi vì, chút ít lương tâm đó, mà anh bất chấp nỗi đau của tôi, anh đưa tôi về với anh để tôi ăn, tôi mặc, cho tôi tiền bạc, vật chất nhưng những thứ ấy thật không cần thiết đối với tôi, không có những thứ ấy từ anh tôi vẫn sống được, sống tốt nữa kìa. Nhưng không có tình yêu của anh thì tôi không chịu đựng nổi. Tại sao vậy, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy ?

- Phong bàng hoàng nghe Lệ Chi gào khóc. Tiếng khóc như thức tỉnh lòng anh, anh đã sao rồi ư ? thật ra anh đã làm gì cô ấy ? Anh đã làm gì chứ ?

- Lệ Chi càng nói càng đụng đến nỗi thương tâm của chính mình, cô oán hận nhìn Phong hỏi:

Tại sao anh không trả lời ? Hình bóng của cô ta đã choán hết tâm trí anh rồi à ? cô ta trẻ, cô ta đẹp, cô ta giàu sang trong khi tôi chỉ có một bào thai này để níu giữ lấy anh. Bây giờ thì tôi thua rồi, tôi đã lầm, tôi đã lầm anh không hề nghĩ đến tôi thì tôi còn giữ nó để làm gì nữa - Lệ Chi như điên lên, cô nắm tay dấm vào bụng mình rồi gào khóc - tôi không cần nó nữa, có nó cũng không có tình yêu của anh, thì tôi giữ nó làm gì, giữ nó làm gì ?

- Phong hốt hoảng kìm giữ Lệ Chi lại nhưng cô cứ như con thú điên loạn cuồng nộ giãy giụa la hét. Phong cuống cuống ôm chặt cô lại anh sợ hãi vì cơn giận mãnh liệt của Lệ Chi. Cô là người xui đi trong tay anh. Hơi thở của cô dồn dập rồi đứt đoạn. Phong đưa con đến bệnh viện nhưng không kịp, anh rũ người thẫn thờ khi nghe lời bác sĩ trực viện nói:

bà nhà lúc có thai đã bị suy kiệt, sức khỏe không tốt lại bị xúc động và chấn thuơng thái quá cho nên chúng tôi đành bó tay. Xin lỗi ông chúng tôi chỉ giữ được người mẹ, còn đứa con đã mất rồi:

-..:

- người bác sĩ ôn tồn vỗ vai Phong thông cảm, an ủi anh:

Đừng buồn, ông bà còn trẻ còn có nhiều cơ hội. Hãy để bà ấy nghỉ ngơi đừng làm ồn không tốt:

- Cảm ơn bác sĩ:

- không có gì, bốn phận thôi mà, ông để bà nhà nằm viện chừng một tuần lễ là về được thôi, đừng lo quá:

- Cẩm Phong đau đớn nhìn theo cái bóng áo trắng của người bác sĩ xa dần mà thấy đầu óc mình phiêu phiêu, bập bập. Con anh đã mất rồi, chính anh đã hại chết nó. tại sao lại xảy ra chuyện này chứ ?

- những ngày sau đó Cẩm Phong ra sức chuộc lại lỗi lầm bằng cách chăm sóc cho Lệ Chi. Nhưng anh đã hoài công vì cô đã không hề mở miệng nói với anh lời nào, cô cứ lặng lẽ như bức tượng sống im lặng và oán hận:

- Cô đã bỏ ra đi sau khi nằm viện được ít ngày, Phong ra sức tìm kiếm nhưng thất vọng trở về. Lệ Chi không nói một lời đã bỏ anh đi. chỉ để lại một vài dòng chữ nhắn với anh đừng tìm kiếm cô vô ích, cô không muốn hay lại mặt anh, Phong đau khổ gục đầu:

- "Anh đã làm cô tổn thương bây giờ thì không cứu vãn được nữa, suốt đời cô sẽ mãi hận anh. Tại sao anh lại để xảy ra chuyện này ? nếu từ đầu anh đừng sai lầm thì bây giờ anh không có cảm giác này":

- Cẩm Phong vào nhà bức thư của Lệ Chi trong tay, lời thư cứ vắng vắng bên tai anh:

Hãy tự xét lại ` mình xem mình muốn gì anh Phong ! thật ra tôi không hối hận gì lắm trong suốt thời gian chung sống với anh. Tại vì chính tôi muốn thế, chỉ có anh là không biết chính mình đang làm gì, đừng bao giờ tìm kiếm tôi, bấy nhiêu tháng ngày ấy cũng đủ cho tôi sống một nửa đời còn lại rồi. Bây giờ thì tôi không còn hận anh nữa, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên nỗi đau này.

Lệ Chi:

- Cẩm Phong gục đầu khổ sở:

Anh xin lỗi, xin lỗi em Lệ Chi.

o0o.

Cầm Phong trở về chốn cũ, thành phố vẫn như lúc anh bỏ đi, vẫn đông đúc xe cộ vẫn người qua kẻ lại, vẫn nếp sống nhộn nhịp ồn ào. Cầm Phong thở dài cảm tấm thiệp cưới của Mộng Kỳ. ngày mai là ngày hôn lễ của cô và Gia Lạc:

- Cầm Phong ngậm ngùi tìm đến nơi mà ngày xưa anh hay đưa Mộng Kỳ đến dạo mát mỗi lần hẹn hò. Gió từ mặt sông thổi lên mơn man da thịt - Anh nhớ Mộng Kỳ quá. Anh nhớ em quá Mộng Kỳ:

- Cầm Phong đau nhói gọi thầm ten nàng, không có nỗi đau nào bằng nỗi đau hôm nay của anh. Anh mất em thật rồi Mộng Kỳ ơi ! Có một vì sao vừa băng xuống cuối trời, có phải là em đang muốn đến cùng anh. Phong đưa tay ra như muốn bắt giữ nhưng anh chỉ đón được những giọt sương lạnh thấu buốt tận hồn:

- Cầm Phong anh.

Tiếng kêu thảng thốt khiến Phong quay lại nhìn. Anh bất động khi nhận ra người mới gọi tên anh là Mộng Kỳ. Cả hai xúc động lặng đứng trông nhau:

- Phong bước vội đến ôm lấy hai vai người yêu xúc động nói:

Mộng Kỳ, là em đó à ? Anh không ngờ lại gặp được em đêm nay.

Mộng Kỳ anh vui sướng quá:

- Thì ra cô cũng không thể quên, Phong nói:

Tại sao em biết anh ở đây ?

Mộng Kỳ buồn bã đáp:

không, em không biết anh ở đây. Chỉ vì. em muốn đến đây lần cuối, em.:

- Phong ngắt ngang lời cô:

Đừng nói nữa, anh hiểu. Cả anh và em cả hai đều không thể quên. Mộng Kỳ anh thật có lỗi với em, anh ân hận lắm. thật ra anh đã tự làm hỏng đời mình làm hỏng cả đời em. Anh có lỗi, anh thật khốn nạn. Mộng Kỳ, bây giờ anh mới hiểu thế nào là tình yêu, thế nào là trân trọng, anh đã làm khổ em Mộng Kỳ:

- Mộng Kỳ nhìn anh với đôi mắt u buồn lẫn tha thiết cô đau đớn nói:

-Anh có tự dẫn vạt mình cũng chẳng được gì, muộn rồi Phong ạ. bây giờ thì không còn cứu vãn được nữa, anh đừng tự đày đoạ mình nữa, từ đây hai chúng ta mỗi người mỗi ngả, mỗi người sẽ có một cuộc sống riêng:

- không ! không đâu Mộng Kỳ, từ lúc anh đến đây anh chưa biết mình phải làm gì, nhưng khi gặp em anh hiểu là anh vẫn còn có thể hy vọng. Mộng Kỳ, chúng ta làm lại từ đầu đi em:

- Chúng ta làm lại từ đầu sao ? Anh có suy nghĩ chưa mà nói câu đó ? Bằng tất cả những điều anh gây ra cho em, bằng cái hôn lễ ngày mai này của em, anh còn có thể mở miệng nói ra được lời ấy sao Cẩm Phong ?

- Phong khẩn thiết nhìn cô:

- Mộng Kỳ ! Anh biết em còn yêu anh, em còn yêu anh mà, đừng tự làm khổ nhau nữa, anh không thể mất em. Suốt bấy nhiêu tháng ngày anh biết em quan trọng như thế nào với anh không Mộng Kỳ. Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh đi:

- Mộng Kỳ lắc đầu, Phong vội nắm tay cô tha thiết nói:

Mộng Kỳ chúng ta làm lại từ đầu đi em:

- Muộn rồi:
- không ! không muộn đâu Mộng Kỳ, em đừng vậy mà:
- Ngày mai là ngày hôn lễ của em, tất cả đã được sắp đặt rồi Phong ạ. Em ra đây chỉ là muốn rũ bỏ dĩ vãng và kỷ niệm cũ:
- Cẩm Phong lấy trong túi ra chiếc hộp nhỏ, anh mở nắp cầm chiếc nhẫn xinh xắn lên rồi dịu dàng nói cùng cô:
Mộng Kỳ, chiếc nhẫn này anh mua từ lâu nhưng đến bây giờ anh mới có cơ hội tặng cho em chiếc nhẫn đính hôn. Mộng Kỳ, anh thật sự cần em mà:
- Mộng Kỳ chưa xót cầm chiếc nhẫn ngắm nghía:
Cơ hội tự anh tạo nên mà anh lại làm mất, không ai bắt buộc được anh. Cẩm Phong, em không thể để anh lừa dối em lần nữa:
- Anh hứa với em là từ bây giờ không bao giờ anh để em buồn, không bao giờ anh dối lừa em. Anh vẫn em, lần này là lần cuối cùng, hãy tin anh đi Kỳ:
- Mộng Kỳ lắc đầu trao trả lại chiếc nhẫn cho Phong, cô trao lại cái vật xinh xắn đẹp đẽ mà cách đây không lâu cô rất ao ước được anh trao cho như đêm nay. Phong ngây dại nhìn cô quay bước đi xa dần. Anh cảm thấy hụt hẫng tuyệt vọng, anh lao theo gọi tên nàng. Bước chân khổ sở cuống cuồng và tiếng gọi tên như xé lòng, nhưng Mộng Kỳ gạt nước mắt rào bước nhanh hơn:
- Ầm. Ầm :
- Bất chợt một sự va chạm mạnh gây ra tiếng động lớn khiến Mộng Kỳ dừng lại nhìn ra sau. Cô sửng sốt kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt:

- Cô hốt hoảng lao đến bên Phong, anh vẫn nằm bất động bên chiếc xe ngã bên cạnh đường:

- Anh Phong, anh Phong.

Nhưng Phong không còn nghe tiếng cô gọi, anh đã mê chìm vào vô thức:

- Mộng Kỳ như người mộng du, cô thất thiếu lo âu theo Phong vào đến phòng cấp cứu. những phút giây đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật khiến cô bồn chồn sợ hãi, cô chưa bao giờ sợ hãi như bây giờ. Tim cô cứ thắt lại vì mỗi tiếng động vang lên. Cho đến khi người bác sĩ bước ra, cô vội chặn lại hỏi:

- Bác sĩ, anh ấy có sao không ?

Cô là gì của bệnh nhân Cẩm Phong ?

tôi. tôi là bạn của anh ấy:

- cô có biết người nhà của anh ấy ở đâu thì nhắn vào liền đi để chăm sóc cho anh ấy:

- ANh ấy bị sao bác sĩ ?

- Gãy xương vai, ngoài ra thì không có gì nghiêm trọng lắm. Chúng tôi đã giải phẫu xong bây giờ đã qua lúc nguy hiểm, chỉ cần nằm viện ít lâu là có thể về nhà tịnh dưỡng:

- Cám ơn bác sĩ, bây giờ tôi có thể vào thăm anh ấy được không ?

- Chờ cô y tá đưa qua phòng hồi sức cô hãy vào, bệnh nhân còn mê man vì thuốc chưa tỉnh liền đâu, cô cứ yên tâm đi:

- Dạ, cám ơn bác sĩ:

- không có gì.

Mộng Kỳ không biết thông báo cho ai nữa, người thân và gia đình

Phong không bao giờ nhắc đến, cô vội vào thăm Phong, anh vẫn còn mê man trên giường, Mộng Kỳ lo lắng gọi ten anh:

Cầm Phong, anh tỉnh lại đi, đừng bỏ em, em không xa anh nữa đâu. o0o.

Bà Cẩm Như và ông Kính lo lắng suốt đêm vì không thấy Mộng Kỳ về nhà, sáng nay hôn lễ được cử hành khách khứa đã gần đến mà cô dâu cũng chưa thấy. Bà Như nhăn mặt nói:

không hiểu nó đi đâu, có bị làm sao không ? tôi điện hỏi hết bạn bè nó chẳng có ai thấy, thật khổ vì nó:

- Gia Lạc nghe tin bèn chạy qua, anh điện hỏi bệnh viện và cho người đi tìm, hôn lễ được đình lại vì không biết cô dâu đi đâu:

- Bà Như bồn chồn, khi tiếng chuông điện thoại reo vang, bà liền cầm vội ống nghe lên, tiếng của Mộng Kỳ vang từ đầu dây bên kia lại:

Alô! Dì Như đó à, con đây:

- Trời ơi ! Con ở đâu mau về đi, gần đến giờ cử hành lễ cưới rồi:

- Con không về được, dì cho con gặp anh Lạc, con muốn nói với anh ấy một chuyện:

- được:

- Gia Lạc cau mày đỡ lấy ống nghe trên tay bà Như, anh linh cảm có điềm không lành, anh dè dặt lên tiếng:

Alô, anh đây ! Mộng Kỳ, em biết hôm nay là ngày gì của hai ta không ? em ở đâu vậy, anh đến đón em bây giờ ?

- không cần Gia Lạc, em xin lỗi anh, em biết tiếng xin lỗi này không thể nào cứu vãn được những thiệt thòi và buồn phiền do em gây ra

cho anh, nhưng em vẫn phải nói. Anh Phong đang nằm trong bệnh viện, em không thể bỏ anh ấy một mình ở đây, Anh Lạc, em thành thật cầu xin anh tha thứ cho em, hôn lễ của chúng ta không tiến hành nữa. Em. em không phải với anh, em xin lỗi:

- Tiếng nói của Mộng Kỳ đứt đoạn ngập ngừng bên kia đầu dây vọng đến khiến Gia Lạc nghe đầu óc như muốn nổ tung lên:

Em nói sao ?

- Em xin lỗi, em không muốn hôn lễ tiến hành, em còn phải lo cho anh Phong, xin anh hiểu cho em:

- không ! - Gia Lạc hét lên - Anh không hiểu gì hết, em về liền đi, gần đến giờ chúng ta cử hành hôn lễ rồi, anh yêu em mà Mộng Kỳ:

- Anh Lạc, anh không thể, em đã làm anh đau lòng nhưng em không muốn lầm lẫn suốt cả đời, em không yêu anh, Gia Lạc. Xin hiểu cho em Gia Lạc, đừng cố gắng nữa. Cẩm Phong đang cần có em bên cạnh anh ấy, em không thể dối lòng mình nữa. Em không về đâu, đừng chờ em:

- Gia Lạc buông rơi ống nghe gục đầu đau đớn, có nỗi đau nào ê chề như nỗi đau anh đang nhận phải bây giờ, anh giật tung cánh hoa cài trên áo chú rể của mình rồi bỏ chạy thật mau ra ngoài, để lại sau lưng bao cặp mắt ái ngại lo lắng nhìn theo:

- Bà Như cầm lấy ống nghe dang lủng lẳng dưới bàn, bà lên tiếng hỏi:

Alô! Mộng Kỳ còn đó không ? hiện giờ con ở đâu ?

- Bà Như sau khi nghe được chỗ của Kỳ, bà liền tức tốc bỏ đi tìm cô:

- Cái hành lang bệnh viện yên tĩnh vang rõ gót giầy giện dữ của bà

Như. Mộng Kỳ thật là quá đáng khi hành động như vậy. Cô làm cho vợ chồng bà phải bẽ mặt với quan khách nhất là ông bà Định bên ấy, bà biết ăn oni sao với người ta. Tiền bạc bỏ vào đám cưới dù nhiều nhưng cũng không thành vãng đê bằng chính danh dự của gia đình ông bà:

- Bà đẩy tung cánh cửa phòng bệnh, Mộng Kỳ không có trong phòng, căn phòng riêng biệt dành cho bệnh nhân chỉ có mỗi mình Phong nằm trên giường. Anh ngổ ngàng khi nhận ra người đàn bà vừa bước vào:

- Cả hai lặng nhìn nhau thật lâu, bà Như chưa kịp lên tiếng thì Phong đã lạnh lùng hỏi:

- Bà tìm ai ?

tôi đến tìm Mộng Kỳ ! Cậu có phải là người mà nó đã ở lại chăm sóc suốt đêm qua đến nay không ?

- Phong nhíu mày:

phải, tại sao bà biết ?

- tôi là mẹ nó.

Sao ?

- Phong thẳng thốt kêu lên, anh không ngờ bà là mẹ của Mộng Kỳ. vậy là anh và cô. không! không thể nào như vậy. cô nói vo anh mẹ cô đã chết từ lâu rồi mà. Anh chợt nhớ rồi quay lại nói như quát:

Bà nói láo:

- Bà Như trợn mắt nhìn người thanh niên nằm trên giường giận dữ quát vào mặt bà. Thế nhưng bà không thấy giận, từ lúc bước vào đây bà cảm nhận một cái gì đó rất thân thương quen thuộc từ khuôn

mặt của anh ta. một cái gì bà không rõ, nhưng nó khiến bà làm thân với anh ta, muốn lại gần vuốt ve triu mến mái đầu và thân dáng của anh:

- Phong nhận ra người đàn bà sang trọng đang đứng trong phòng của anh là ai. Mặc dù tháng ngày có trôi qua bao nhiêu đi nữa anh cũng không lẫn lẩn được. Khuôn mặt ấy mười mấy năm nay bà cũng hong khác xưa bao nhiêu, chỉ hơi đầy đặn một chút nhưng điều đó cũng khiến cho bà càng thêm sang cả. Phong tủi hờn nhìn bà dăm dăm, bà không nhận ra anh. Nỗi đau tức cuộn dâng lên cơn tức hận, giận hờn, anh hét lên:

- Bà đi đi, bà tìm Mộng Kỳ làm gì. Bà không phải là mẹ cô ấy, bà không có quyền can dự vào chuyện của chúng tôi, bà ra đi, đi đi:

- Bà như bất ngờ vì phản ứng mạnh mẽ của Phong, bà hốt hoảng chùn bước rồi trấn tĩnh lại:

tôi vào đây là muốn gặp Mộng Kỳ và gọi nó về, tôi không muốn anh can thiệp vào chuyện gia đình tôi, vì anh mà Mộng Kỳ nó đã làm nhiều điều ngu xuẩn. chúng tôi không muốn anh phá hỏng tương lai của nó, anh kêu nó ra gặp tôi:

- Cô ấy không trốn tránh bà, bà không cần quan tâm đến cuộc đời cô ấy. Cô ấy biết suy nghĩ và biết chọn lựa hạnh phúc của mình - Phong nói xong anh cay đắng nói tiếp - tôi nghĩ bà không đủ tư cách để làm một người mẹ tốt huốc chi là một người mẹ kế sao cho được, bà về đi:

- Cậu. cậu nói sao ?

- Bà Như choáng váng khi nghe Phong đùng chạm đến vết đau trong

lòng mà bà chôn giấu bấy lâu. bà nhìn anh đăm đăm xúc động:
Cậu nói gì chứ, ai cho phép cậu nói những lời như thế với tôi, cậu
đừng có hỗn xược:

- Phong gay gắt như lên án bà:

- tôi không hỗn xược mà tôi chỉ nói lên sự thật, bà làm một người mẹ
tốt đã đúng chưa ? Bà xét lại mình đi, bà ích kỷ lắm, bà chỉ biết có
riêng mình, bà sợ thiệt thòi cho chính bản thân mình mà bà bất chấp
những người xung quanh bà. Chẳng lẽ danh dự của bà mà tai tiếng
của gia đình mà bà ép buộc Mộng Kỳ phải đánh đổi cả đời mình sao ?
Chính vì bản thân mình mà bà từ bỏ thiên chức làm mẹ, bà có đủ tư
cách để dạy dỗ Mộng Kỳ à ? Cô ấy không phải là con bà, bây giờ con
bà đâu ? Bà có biết nó ra sao không, bà đi mà tìm chính nó mà chăm
lo cho nó ? Bà không biết phải không ? Bà vô trách nhiệm như thế
mà còn dám lên tiếng dạy dỗ người khác, bà ấy trối quá, bà về đi:

- Cậu .. cậu nói sao ?

- Bà Như loạng choạng nhìn sững Cẩm Phong, ánh mắt bà buồn bã
đau đớn, bà lắc đầu:

Tại sao cậu lại biết, tại sao cậu lại nói với tôi những điều như thế ?

Cậu không hiểu đâu, cậu không hiểu chuyện gia đình tôi đâu:

- Phong ngắt lời giận dữ:

Tại sao tôi lại không hiểu, tôi hiểu lắm chứ vì tôi là con bà - Phong lớn
tiếng thét lên - tôi là con bà đây Trần Cẩm Phong con của ông Trần
Phú và bà Nguyễn Thị Cẩm Như, Bà ` không nhận ra tôi sao ? bà là
mẹ của tôi mà :

- Bà Như bàng hoàng lặng người không thốt được lời nào. người

thanh niên đang đau khổ trên giường kia là con bà ư ? Trời ơi ! Con bà đó sao ? Cẩm Phong, tại sao bà lại không nhận ra từ đầu, mười mấy năm bà không gặp nó. khôngt hể trách bà được. Cẩm Phong con không thể trách mẹ được:

- Bà run rẩy xúc động nước mắt rơi trên hai má, bà bước lại gần Phong kêu:

Cẩm Phong, thì ra là con đó ư ? Cẩm Phong con:

- Cẩm Phong ước nước mắt nhưng anh lạnh lùng nói:

Bà đừng kêu tôi, chẳng qua vì tôi không muốn bà gây khó dễ cho Kỳ chứ thật ra tôi đã không có mẹ từ thuở nhỏ?

- Phong, con giận mẹ sao ? Mẹ có lỗi với con, nhưng thật lòng là mẹ không muốn bỏ xa con. Con hiểu cho mẹ, mẹ xin con. Nhưng mà không phải hoàn toàn do mẹ gây ra:

- Phong xua tay:

không muốn rồi lại không phải, bà muốn đổ lỗi cho ai nữa. Cho ba tôi, cho hoàn cảnh, hay cho tôi đã ra đời không đúng lúc ? tôi không muốn nghe nữa, bà đi về đi để cho chúng tôi yên. Dù có thật là do ai đi nữa thì bà cũng là người có trách nhiệm với tôi chứ. tôi là con người có trái tim, có khối óc tôi cần tình yêu thương của bà, thế mà bà và ba tôi có thể hắt tôi qua một bên như một con vật vô tri vô giác để bây giờ thì hai người không ai chịu nhận lấy phần của mình:

- Cẩm Phong con:

- tôi thật sự cần một người mẹ, bà có biết tâm trạng của đứa bé không mẹ ra sao không ?

Bà Như gục đầu khóc, Phong chán chường nói:

Bà về đi, tôi chỉ đùa thôi. Con bà không phải là tôi đâu, bà về đi
Mộng Kỳ và tôi rất cần nhau, chúng tôi không thể có người này mà
thiếu người kia được, bà về đi:

- Cẩm Phong con:

- Bà Như khố sờ kêu lên, vừa khi cửa bật mở Mộng Kỳ cùng ông Phú
cùng Cẩm Sơn bước vào. Mộng Kỳ chạy vội lại bên người yếu lo lắng
khi nhận ra tâm trạng xúc động của anh, cô hỏi:

chuyện gì vậy Phong ? Dì Như làm gì ở đây ?

- Bà Như lắc đầu vì lúc ấy ông Phong cũng bước đến lên tiếng:

Bà cũng ở đây sao ?

Ông không ngờ là còn gặp lại tôi à ? ông thật vừa ý rồi đó:

- Đã lâu rồi mà bà vẫn còn oán hận tôi. Bà và con đã nhận ra nhau
rồi sao ?

- Bà Như gạt đầu, ông Phú thở dài nói:

tôi xin lỗi:

- Có ích gì nữa. chuyện đã qua rồi tôi không muốn nhắc lại, chỉ hận
là vì ông mà con nó không còn cần tôi, ông đã tước đoạt tình mẫu tử
của tôi suốt bấy nhiêu năm, nó vẫn oán trách tôi cam lòng nhưng nó
không nhìn nhận tôi làm tôi đau lòng quá. Ông ác lắm:

- Mộng Kỳ kinh ngạc nghe hai người đối thoại cùng nhau. Ông Phú
cúi đầu hối hận trước lời trách móc của dì Như khiến cô hiểu ra bèn
hỏi:

- Dì Như, Dì là mẹ ruột của anh Phong à ?

phải, Cẩm Phong là con của dì, đứa con mà từ lâu dì không được gặp
nó. Mười mấy năm nay dì lúc nào cũng thương nhớ, mong có ngày

tìm được nó, nhưng không ngờ nó lại oán hận dì như Ông ấy:

- Bà Như buồn bã quay lưng bỏ đi, trong bà tất cả như sụp đổ hoang lạnh trái tim bà như tan chảy ra:

- Ông Phú nhìn Phong rồi nói, giọng ông mang đầy chất ân hận và đau buồn:

- Phong à ! Con hãy tha lỗi cho ba, thật ra ba không đúng ba đã làm khổ mẹ con, lỗi ở ba chứ không phải do mẹ con, con đừng đối xử thế với bà ấy. Bao năm nay trong lòng ba đã thức tỉnh, ba không có quyền làm khổ bà ấy. Ba ích kỷ, tồi bại quá con. Con trách ba đi, đừng hận mẹ con, ba đã làm hỏng nửa đời của bà ấy, còn nửa đời còn lại ba lại muốn bà ấy luôn đau khổ, ba quá đáng, ba khốn nạn quá. con tha thứ cho ba, lỗi ở do ba thôi. Cẩm Phong, đừng giận mẹ con nữa:

- Đi đi ! Tất cả mọi người đi đi để cho tôi yên, để cho tôi yên:

- Mộng Kỳ ở lại bên Phong khi tất cả mọi người đã bỏ ra về sau cơn tức giận của Cẩm Phong:

- Mộng Kỳ dịu dàng nói:

Anh Phong, đừng suy nghĩ nữa, em không ngờ dì Như là mẹ ruột của anh. Ở đời có nhiều điều kỳ diệu xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mình. Chúng ta ch? có thể đổ thừa cho duyên phận mà thôi. thật ra trong câu chuyện này em thấy anh không nên giận gì Như, dì ấy là người mẹ tốt chẳng qua vì hoàn cảnh xảy ra ngoài ý muốn của di ` . Dì rất thương anh, dì không có lỗi gì trong chuyện này. nếu là em, em cũng làm thế thôi. Chẳng qua vì ba anh muốn dành trọn vẹn tình yêu của anh dành cho ông, ông muốn độc chiếm lấy anh để thỏa

lòng tức giận của mình, anh là con không nên oán trách cha mẹ chuyện tình cảm cô nhiều nguyên nhân và ta không lý giải nổi. Khi yêu người ta có thể bất chấp mọi thứ để đạt được và khi không yêu cũng thế, no cũng phát sinh ra những chuyện oán hận thật vô lý dai dẳng kéo dài mãi. Anh Phong, không ích gì đâu, cuộc sống chúng ta quá ngắn ngủi chẳng tồn tại được bao lâu, đừng để mất thời gian nữa. Dù gì thì dì cũng là mẹ anh, bà đã khổ lâu rồi, anh đừng làm bà buồn thêm:

- Tại sao em lại thuyết phục anh giúp cho bà ấy ?

Từ khi em hiểu ra thì em rất kính mến dì Như. Dì rất tốt anh Phong, em không dối anh đâu, lúc nào dì cũng nhớ thương anh:

- Phong nhăn mặt:

Em để cho anh yên Mộng Kỳ, anh muốn tự mình suy nghĩ:

- Mộng Kỳ thở dài đứng lên:

thôi được, em nghĩ anh là người không quá cố chấp đến nông cạn, anh nằm nghỉ đi:

- Cẩm Phong hồi phục dần dần nhờ sự chăm sóc tận tình của Mộng Kỳ, anh đã trở về nhà nhưng Mộng Kỳ luôn có mặt bên anh:

- Cô nũng nịu nói với Phong khi bóng nắng đã tắt cuối chân trời:

- Anh Phong, chiều này trời đẹp quá. Anh đưa em đi dạo đi:

- Ừm, rạo chỗ cũ hong gió, anh mua hạt dẻ đập cho em ăn chịu không ?

- Chịu ! Em thích ăn hạt dẻ lắm.

Anh biết ! - Phong kéo dài giọng ra đùa cô - Em là người anh yêu, nên anh phải thuộc tất cả ý thích của em để lỡ có gì thì cũng dễ dỗ

ngọt em chứ:

- Anh ma lạnh lắm, lấy mấy ông chồng ma lạnh như anh chỉ tổ tức nhiều hơn thì có:

- Em lại nói quá rồi.

Hứ ! Dễ mà không đúng, anh Phong :

-Gì vậy ? Tự nhiên sao giọng nói của em êm ái quá !:

- không giống, em muốn nói với anh một chuyện. Em muốn anh đến gặp một người:

- Phong thoáng cau mày:

Ai ?

- Dì Như :

- Tại sao ? - Phong găm mặt lại.

Mộng Kỳ buồn buồn khuyên nhủ:

- Đừng vậy nữa anh, dì Như mấy lúc gần đây dì buồn lắm, lại bệnh luôn. Anh đến thăm dì ấy đi, em không muốn đến hôn lễ chúng ta có người không vui:

- Làm gì có chuyện đó:

- Anh Phong, anh đừng vô lý như vậy, anh định đến bao giờ mới gặp dì ấy, anh nói cho em biết đi. thật ra đâu phải lỗi của dì ấy đâu:

- Phong cúi đầu im lặng, lát sau anh mới lên tiếng:

thôi. thôi .. được. Mộng Kỳ thật ra anh cũng muốn .. nhưng mà .. không biết bằng cách nào. Bởi vì, hôm đó anh đã lớn tiếng với mẹ anh:

- Mộng Kỳ tươi cười:

- Có vậy mà cũng nói được:

- Anh sợ bà không muốn gặp lại anh nữa kìa. ANh ..

Mộng Kỳ cướp lời:

Anh làm sao ? Chỉ cần em biết anh có muốn đến xin lỗi mẹ anh không mà thôi:

- Phong gật đầu:

vậy thì anh nói thử xem nghe anh sẽ nói sao cùng bà:

- Có em ở đây anh xấu hổ lắm không nói được:

- Mộng Kỳ làm mặt nghiêm nói:

Em không đùa.

thôi được, anh sẽ nói là anh .. anh yêu em Mộng Kỳ:

- Mộng Kỳ đỏ mặt mặt dấn vào ngực Phong gắt lên:

Anh nghiêm chỉnh lại coi, em nói là em không đùa mà:

- thôi được ! thôi được, anh sẽ xin lỗi bà, dù gì anh cũng là con của bà, thật ra anh đã biết mình trách lầm mẹ, anh có lỗi ! Mộng Kỳ ! Chỉ sợ bà không còn moun gặp anh:

- Đi theo em:

- Mộng Kỳ lôi Phong chạy lên lầu nhà cô khi chiếc xe vừa ngừng mà không kịp cho Phong tỏ thái độ gì, cô lớn tiếng kêu:

- Dì Như ơi ! Dì Như !

Cô đẩy tung cửa? phòng rồi dẫn Phong vào. Bà ngồi bên cửa sổ dáng điệu ủ rũ, chỉ có ít lâu mà bà đã xuống sắc bơ phờ xanh xao. Bà đưa mắt nhìn khi nhận ra ai đang đứng trước mặt bà, bà xúc động ngơ ngẩn thốt kêu lên:

- Cẩm Phong ?

- Phong xót xa nhìn mẹ, thật ra từ lúc gặp mặt ngày nào anh cũng

suy nghĩ và nhớ đến bà. anh nhận thấy mình thật có lỗi. Anh luôn mong có dịp để tỏ cho bà biết là anh rất yêu bà, suốt bao nhiêu năm qua anh luôn ao ước được vòng tay của bà ấp ôm âu yếm, anh thêm khát tình mẹ biết bao. ba anh đã thú nhận lỗi lầm của ông khi chia tay với bà và cả khi bắt anh theo ông, đồng thời có Mộng Kỳ kể bên khuyên nhủ và kể cho anh biết tâm sự của bà khi nhớ đến anh. Anh đã hiểu chỉ vì anh không có cơ hội mà thôi:

- Cẩm Phong lên tiếng khi Mộng Kỳ thúc nhẹ vào lưng anh:

Anh Phong anh nói gì đi :

- Phong bật lên:

Má!:

- Bà Như sung sướng ôm anh vào lòng. Cẩm Phong vui đầu vào lòng bà để nghe tình mẫu tử lên nhẹ vào tim anh, vòng tay của người mẹ sao ấm cúng và ngọt ngào, bà Như vui mừng khiến khuôn mặt bà bừng sắc rạng rỡ:

- Mộng Kỳ lên lên rút lui nhưng bị bà Như phát hiện gọi lại:

Mộng Kỳ ! Dì cảm ơn con:

- Mộng Kỳ nhún vai cười lém lỉnh rồi đưa tay vẫy vẫy lần anh ra ngoài để lại không gian riêng biệt cho mẹ con Cẩm Phong trò chuyện. cô thật vui tâm trạng cô phấn khởi với nụ cười trên môi cô chạy ra vườn hái vội mấy nhánh hồng thì gặp ông Kính, ông lên tiếng hỏi:

- Mộng Kỳ, có chuyện gì ba thấy con khác ngày thường quá hử ?

- Cô láu lỉnh trả lời:

- Con đang tự hỏi không biết mai này con phải kêu ba bằng gì nữa là

ba hay là dựng chồng đây ? Hay là gộp chung lại thành dựng ba đi, ba chịu không ? Dựng ba chồng ơi, dựng ba chồng lại đây, con tặng dựng ba chồng cái này nè:

- Ông Kính cười khà khà trước nỗi vui của con gái:

- Con thật đáng đánh đòn, dám đem ba ra trêu cợt:

Làm sao ba dám, ba mà ăn hiếp con, con nói anh Phong rước mẹ anh ấy về ở riêng lúc đó không biết ba ra sao đây ? Con còn chưa nói dì Như không cho ba gọi là bà nữa mà phải là bà sui. trời ơi! Tức cười chết đi thôi:

- Mộng Kỳ.

Ông Kính lắc đầu khi Mộng Kỳ phá lên cười nắc nẻ rồi dúi vào tay ông cảnh hông đỏ thắm nói:

Con tặng ba ! Ba dễ thương lắm. Con không ăn hiếp ba nữa đâu:

- nói xong cô chạy biến vào nhà, để lại cho cha niềm vui rộng lớn theo tiếng cười của cô lan ra khắp không gian.

oOo.

Cầm Phong khuấy nhẹ ly nước cho người yêu rồi nói:

Em uống đi, mệt không ?

- Kỳ lắc đầu:

không có ai đi lo ngày vui của mình lại than thở bao giờ.

không sợ mai này anh trở mặt với em à ? Chưa chi đã vội mừng rồi ? coi gái, đàn bà gì mà không biết xấu hổ ?

- O, cái anh này, anh quá quắt lắm dám làm em quê cỡ đó à:

- Nhắm cái gì, mai một làm vợ anh xong, anh còn nhiều cái cho quê nữa kia. Có rút lui không kéo muộn thì đừng có hối hận:

- Mộng Kỳ ngênh mắt lên đáp:

Em không mắc lừa anh đâu, đợi em cột chân được anh xong em sẽ có cách khiến anh không còn biết chọc phá là gì. thôi uống ẹ lên còn nhiều thiệp lắm sợ đưa không kịp đó à. À! Mà em quên, anh gửi cho Gia Lạc chưa ?

- Anh gửi rồi.

Có gặp anh ấy không ?

không, nó đi xa rồi:

- vậy sao ?

- Phong nắm tay cô siết nhẹ:

- Em đừng lo, nó không trách chúng mình đâu.

Sao anh biết ?

Anh chơi thân với nó từ nhỏ, anh hiểu tính nó, nó vẫn thường nói với anh, tình yêu không thể miễn cưỡng, lúc cần tranh thủ thì phải tranh thủ hết mình, nhưng khi cần rút lui thì nên rút lui, đây là lúc nó rút lui vì nó hiểu nó không thể có được cái không thuộc về nó. Em đừng lo quá ! với bản tính của nó chỉ ít tháng sau, nó lại vui vẻ có một cuộc phiêu lưu khác rồi:

- Nhưng em vẫn thấy áy náy vì đã gây cho anh ấy bấy nhiêu điều phiền não, em không nói được câu xin lỗi và đối mặt với anh ấy em thấy bứt rứt làm sao:

- Phong trợn mắt hù dọa Kỳ:

Em đừng đại nha, em mà gặp mặt nó lúc này nó sẽ không tha cho em đâu, nó là cái thẳng me[^].ng lưỡi thô bạo lắm, em nghe không nổi đâu:

- Hứ ! - Mộng Kỳ bấu môi - không nghe nổi anh ấy hay là không nghe nổi anh ?

- Hà. hà .. hà. - Phong bật cười - Ghê nhỉ, chồng mà không bênh đi bênh người đừng có tội đó xử làm sao ?

Cho ăn chè chết bo?

- Khôn quá, có ai chết vì ăn chè và cũng chẳng có cái luật nào xử tội bằng cách bắt ăn cả. Bà xã ơi, bà xã khôn quá trời, quá đất ơi:

- Chứ sao vợ của anh mà. Luật đó gọi là luật của nhà họ Nguyễn đó:

- Chao ơi, sợ quá:

- Mộng Kỳ bật cười. Đôi tình nhân hạnh phúc bên nhau khiến cho người ngoài cũng phải ganh tỵ, nhưng nếu họ biết những khó khăn sóng gió khi hai người đã trải qua, trước khi được như ngày hôm nay thì họ sẽ cùng chia sẻ với niềm hạnh phúc mà cả hai đang chìm đắm trong đó.

Hết

Nguồn: vietlove.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 28 tháng 8 năm 2004